

ORΘOTONIA,

*John Gregory
Sensu eccle. Hist. Oron
1784*

TRACTATUS

DE

Tonis in lingua Græcanica,

Illius linguae studiosis apprime utilis,

Et in illorum usum in duos libros
digestus;

*Scriptus per R. F. in sacra Theologia
Baccalaureum.*

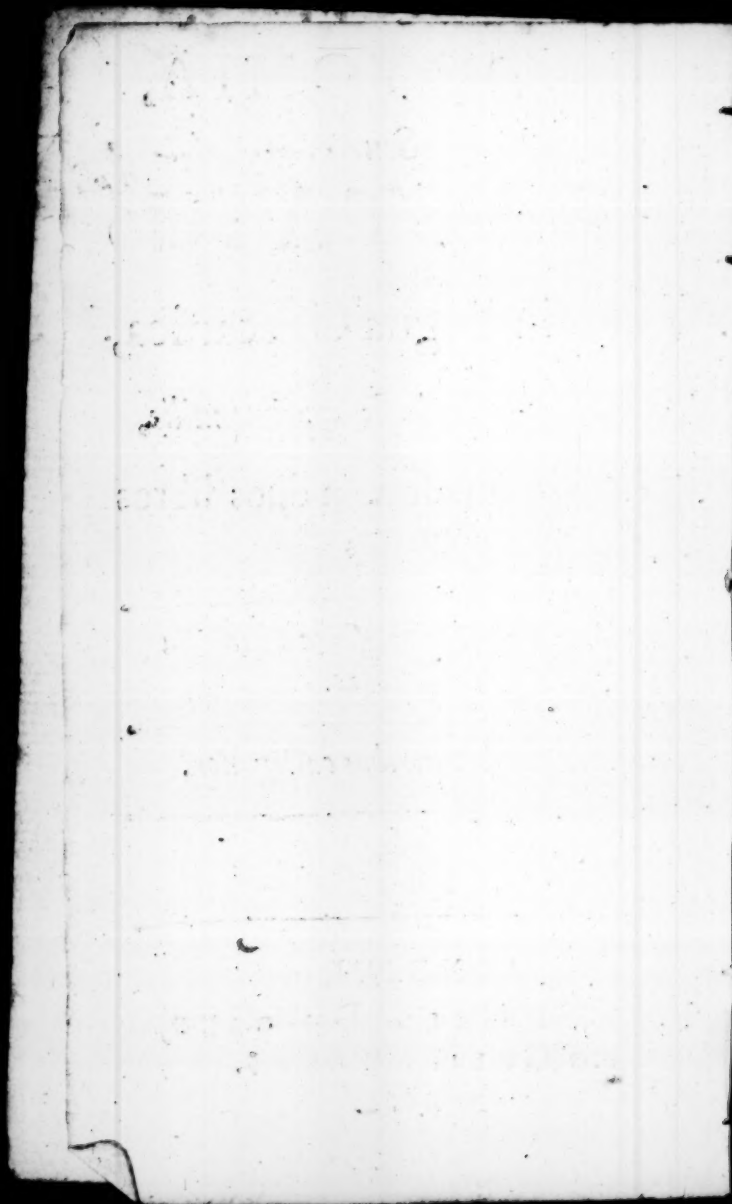
Editio tertia Prioribus castigatior.

LONDINI,

Excudebat GUIL. DU-GARD,
pro GUIL. SHERES.

M. DC. L.

REVERENDISSIMO
in Christo Patri ac Domino D.

JOANNI WILLIAMS,
Episcopo *Lincolniensi*, Regiæ Ma-
jestati à secretioribus consiliis,

Χάρις ὑ εἰρήνη παλ-
θωδεῖη.

Amplissime Prasul !

didi ego, si placet, fœ-
tum hunc, ante sexen-
nium ; sed in usum &
conspectum unius tantum adole-
scentuli, tum Academici, ἀνεψιῶ μου.
Et edidi illum tunc, sic, ut ursa
solet suum parvulum, informem.

Nuper duorum παιδίων causâ, par-

Epistola Dedicatoria.

tim verò & meâ (recreandi scilicet à gravioribus studiis) lambi in formam, licet non tam perfectam. Sic formatum verò videt fortè vir omni literaturâ insignis. Is suadet, ut iterum lambam, exemplis instruam, instructum in lucem & conspectum omnium edam. Hinc (magni enim æstimo illius tam præstantis viri tum suum, tum iudicium) iterum iterumq; totum lambam, exemplis instruam, eisque, quàm potui, cum appositissimis, tum selectissimis. Posterius verò eò libentiùs, ut, quemadmodum in sole ambulantes, licet non eâ causâ ambulent, tamen soleant colorari; ità pueri & adolescentuli
hunc

Epistola Dedicatoria.

hunc libellum pervolutantes, etsi tantum Orthotoniae Graecae ergo id faciant, tamen unà etiam in ipsa lingua proficiant. Hoc autem dum praesto, video excrescere ulterius, quàm volebam: video, si pergerem sic omnia exemplis illustrare, scripturum me non, quod instituebam, *εἰς διδάσκειν*, sed *εἰς λαόν*: video denique lectori me fore non mediocri tædio. Hinc reprimo me: unde licet primò sim exemplis forsitan profusior, quàm aliqui vellent, postea sum (praesertim in capitibus alioqui longioribus) parcior, quàm fortasse aliqui cuperent.

Hæc *ἑπολογίας* loco, tum quòδ *τοιαύτα* scripserim, tum quòδ *τοίαν*,

Epistola dedicatoria.

Et quidem ταυτὶ ἐν μέγιστος με, non dubito, quin excusent. In totum verò fortasse non excusant, cùm præsertim & ætate πρεσβύτης, & munere πρεσβύτης τοιαδὶ meditatatus sim.

Hic igitur, Reverendissime antistes (ignosce audaciæ) tuum imploro patrocinium. Eò verò confidentiùs imploro, quia, quanquam cum laude summa διοικήσεις tuæ præfides; tamen non iisdem, quibus illa, terminis continentur cogitationes tuæ: sed Tu in sempiternam Tuâ memoriam cogitas & alia, Tu & scholastica cogitas, cogitas Academica; idque ità, ut non modò literarum Græcarum (quanquam & illarum) sed etiam
omnis

Epistola Dedicatoria.

omnis bonæ literaturæ Patro-
num publicum Te esse palàm pro-
fessus sis. Quid enim aliud sibi
voluit singularis Tua cura de
Græcæ linguæ cathedrâ, apud
Cantabrigienses Professore egre-
gio ornandâ? Quid aliud sibi vo-
lunt reditus, quibus scholares,
quibus socii & nunc aluntur, &
~~in omnem~~ posteritatem alendi
sunt, à te donati, & in perpetuum
confirmati? Quid bibliothecæ
magnificentissimæ immensis
sum tibus à te tum exstructæ,
tum libris omne genus exquisi-
tissimis magis magisque ad hunc
usque diem instructæ? Denique
quid aliud sibi volunt & alia plu-
rima, quæ partim peregisti, par-

Epistola Dedicatoria.

tim in mente, in manibus habes
peragenda?

Quocirca, Reverendissime
in Christo Pater, dum lucubra-
tiunculæ istæ prodeunt in lucem,
hominumque oculos, manus; au-
tori, obsecro, sub alis tuis latere
liceat. Utcunque, Deus Opt.
Max. te tantum Ecclesiæ suæ &
~~himen & columnam~~ sub alis suis
diu conservet in terris, & tandem
in æternum coronet in cœlis.

Amplitudini tuæ devotissimus

R. FRANKLIN.

Chari-

CHARISSIMO

meo amico & vicino

Magistro Francklin.

O Pinor, me nihil omisisse eorum, quæ in scripto, quod mihi relegendum tradidisti, operâ meâ viderentur indigere: aut, si omisi, non ego accusandus, sed, quæ ita me occupatum tenuerunt nuper, negotia, haud unius generis, ut isti tuo vix manuæ admoveere, nisi horis subreptitiis, sinerent.

De scripto ipso, si vis, ut proferam sententiam meam, sic paucis habe: utile est, eruditum est, & ut in re, suâ naturâ aliquantulum perplexa, valdè perspicuum. Facili enim methodo, crebrisque transiti-
onibus hoc ubique obtines, ut non habeat vel fastidiosus lector, de quo conqueratur. Porro in exemplis colligendis eum adhibuisti delectum, ut raro cites aliquid ex

præstantissimis autoribus (Tales enim
maximè tibi videntur esse familiares)
quod non ~~iniquis~~ aliquam insigniorem, aut
admonitionem de re aliqua salubriorem in
se contineat. Quòd si qui poëtarum Græ-
corum lectione; Homeri imprimis, de-
lectentur, (quales sunt quàm plurimi)
ii. si me audient, tuum de tonis libellum
sibi primo quoque tempore comparabunt,
quò illo, tanquam Ariadnes filo, in dia-
lectorum vix meabili Labyrintho diri-
gantur. Quod enim alii pro ~~τοῦτον~~ ha-
buerunt, & obiter duntaxat attigerunt,
tu, ut ~~ἐπεὶ~~, excolendum tibi atque ornan-
dum sumpsisti, non rejiciens in calcem ali-
cujus libri, quæ de tonis dicenda habuisti,
sed integrum de hoc argumento librum
conficiens. Me librum tuum legendo non-
nihil profecisse lubenter profiteor: & quod
mihi profuit, aliis profuturum etiam con-
fido. Quocirca (doctissime amicissimèq;
vir !) si hoc mihi concedis, ut aliquà a-
pud te sim autoritate, nè dubites doctorem
oculis dignum opus luce publicâ donare,
quò

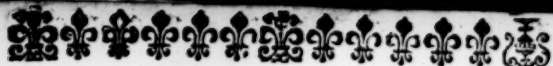
*quò lucerna tua non sub modio diutius
lateat, sed luceat (sicut par est) super
candelabrum.*

Septemb. 21.
1629.

Tuî amantissimus

Jo. Boisius.

Gra-

GRAVISSIMO VIRO
mihique amicissimo M^{ro}
FRANCKLIN.

Clarissime vir !

Quantum mihi licuit per negotia, quæ mihi incumbunt, quotidiana, legi diligenter hunc tuum fasciculum myrrhæ : quo manifestò monstras, te in illius linguæ peritiâ excellere, quam multi nunc dierum ambiunt, pauci assequuntur. Ede bonis avibus hunc Minervæ tuæ foetum, in se satis compendiosum, at fructu ingentem. Ede, aut ego te dicam, & famæ tuæ deesse pariter & Reipub. literariæ invidere.

*Raptim à Trinitatis
Collegio calendis
Junii 1629.*

Tui amantissimas.

Robert. Crittonus,
Græcæ linguæ Professor.

IN.

INTIMO MEO AMICO
& vicino M^{ro} FRANKLIN.

QUIn prodi, tandem prodi: tua nota
facultas
Cedro digna loqui, scribere di-
gna cedro.

Est opus eximium, quod nunc facis: &
tibi cuncta

Debebit grates reddere Græca cohors.
Sed tibi tractatus multi multò meliores,
Qui decorare queant pulpita, prela,
scholas.

Sunt, sunt, nota loquor; tineis momumen-
ta, futuro

Quæ prosint sæclo, tanta, tanta aabis?
Pulpita cum te jam plus quàm sex lustra
celebrem.

pd Re

Reddiderint, reddant prelâque te celebrem.

Te Christus plûs quàm duodenâ prole beavit :

Christicolas calami prole beato tui.

Cunçtatus nimis es : tondenti candida barba

Cum cadit, hoc dicit, Fac citô. Plura cupis ?

Hoc Deus, hoc homo vult, hoc ille tuiſſimus : iſtoc

Maturè cunçtis, quaſo, labore place.

Tuiſſimus, inquam,

Robert. Kidſonus.

Lectori

Λέκτορι χαίρειν καὶ εὖ πράττειν.

Quoniam omnium linguarum, quæ unquam fuerunt, sunt, aut erunt, Græcam multò copiosissimam esse nemo, opinor, doctus dubitat. Ex omnibus tamen, quæ occurrunt in linguâ tam copiosâ, vocibus, nè una quidam est (decem & septem si excipias) quin accentum suum, quo, quasi veste, induatur, habeat. Imò & ex illis ipsis (quas dixi) septendecem aliquæ aliquo in loco, aliquâ in significatione tonum suum & habent & induunt. Sunt quidam nonnullæ, quæ, quanquam habeant tonum, quo vestiantur, suum; tamen eum in præcedentem dictionem inclinandi miram quandam habent inclinationem, eam scilicet, ut, nisi inclinent, pleræque plerumque eum prorsus amittant. Quæ verò tonum
pictum

pietum & habent & retinent; illæ ipsæ
(præsertim quæ variantur) non omnes
semper habent eundem tonum, aut super
syllabam eandem: sed nunc hunc, nunc il-
lum, nunc super hanc, nunc super sylla-
bam illam. Numeri, casus, modi, temporis,
personæ varietas mirè variat & tonum &
locum toni. Utrumque etiam mirificè va-
riat syllabarum quantitas, contractio, lite-
ræ vel syllabæ, cū adiectio per Prosthesin,
Epenthesin, Paragogen, tum ablatio per
Aphæresin, Syncopen, Apocopen. Deniq;
ipsius dialecti, significationis varietas to-
num, toni locum mirè variat.

Jam verò hæc omnia cū ita se habeant,
quæ voces nudæ relinquendæ sint, quæ ve-
stiendæ, & quæ vestiendæ sunt, quomodo
& ubi, si quæris, hoc est, quod in hoc *Εί-
κλίω* enucleare & quasi ad vivum refecare
(quoad ejus fieri potuit, & in libello) co-
natus sum.

Causas si quæris, præcipuæ hæc sunt: Pri-
mò sæpius vidi non modò pueros in scho-
la Grammatica, sed & juvenes in Acade-
mia (ut non dicam viros) Græcam lin-
guam alioqui admodum callentes, tamen
in loquendo, præsertim scribendo, quod ad
tonum attinet, sædè hallucinari. Secundò,
huic

huic morbo medicinam ut adhiberent, cum multi calamo manum admoverint, omnes, quos mihi videre contigit, id sic præstiterunt, ut, etsi eis gratias agam, & eorum operâ in hoc opere me adjutum esse non negem; tamen audacter affirmem, præstari id posse in permultis, etiam ad doctrinam quod attinet, multò perfectiùs, penè in omnibus ad intelligentiam & memoriam multò accommodatiùs.

Quid est igitur? Egone jam tandem subtrahendo, addendo, meliùs componendo aptiùs disponendo paravi tibi medicamina efficaciora? Sanè sunt, qui ità censent. Quid sentiant inter alios duo viri, Græcæ linguæ columnæ, hic per Academiam, vel potiùs hanc totam Insulam, ille doctissimis suis in Chrysostomum annotationibus per totum Christianum orbem celeberrimus, ipse jam * vidisti.

* In Epistolis ipsorum præcedentibus.

Qualia, qualia sunt, nunc tibi in manibus sunt: si arrident, utere, fructu.

Dat. Elsworthiæ
13 Calendas Decembris.
1629.

Tuus R. F.

AD LECTOREM.

AD mare si nescis, certò tibi quà sit eun-
dum,

Annem quere, viæ duxque sit ille tue.

Græcos ritè tonos si nescis pingere, parvum

Pingendi ritè hunc volve, revolve librum.

Ille quidem certus dux est, dux certus & iste :

Tardè ille ad metam ducet, at iste citò.

*Iste, tonus quando non est, quando est, ubi, qua-
lis*

Pingendus, plenè perspicuèque docet.

Utque tonos plenè doceat, docet & dialectos.

Sic, ut & has uno scire labore queat.

Pleraque & exemplis illustrat talibus, ipsam

*Ut linguam juvet, ut mentem animamque
juvet.*

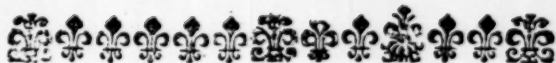
*Quid plura ? Est liber hic perparvus mole, sed
ingens*

Fructu : tu fructum carpe legendo librum.

* Licet non
illum, qui
primam
scribendi
ansam ei
præbuit.

Per autoris * auctorem

Franciscum Hobman.

SUMMA CAPITUM LIBRI PRIMI.

CAP. I.

ῬΟΡΘΟΤΟΝΙΑΣ definitio & partes.

CAP. 2.

Accentus quid sit, quæ ejus species;
& in quas & quales cadant syllabas.

CAP. 3.

Accentus gravis quando pingatur,
quando non.

CAP. 4.

Quæ dictiones tonum pictum ha-
beant, & quæ ex se non habeant.

CAP. 5.

De dictionibus ex accidenti tonum
pictum non habentibus.

CAP. 6.

De encliticæ vocis definitione, & de
nominibus encliticis.

CAP. 7.

C A P. 7.

De encliticis pronomibus.

C A P. 8.

De verbis encliticis.

C A P. 9.

De encliticis adverbis.

C A P. 10.

De encliticis conjunctionibus.

C A P. 11.

De vocum encliticarum accentûs sui inclinatione.

C A P. 12.

De encliticarum amissione accentûs per non-inclinationem.

C A P. 13.

Accentuum ratio pro syllabarum quantitate.

C A P. 14.

Accentum ratio in contractionem.

C A P. 15.

Accentûs ratio in voce, cui contigit Prostheſis.

C A P. 16.

Accentûs ratio in vocabulo Epen-thesin paſſo.

C A P.

C A P. 17.

Accentûs ratio in dictione Paragon-
gen-passa.

C A P. 18.

Accentûs ratio in dictione passa A-
phæresin.

C A P. 19.

Accentûs ratio in voce Syncopen
passa.

C A P. 20.

Accentûs ratio in dictione, cui acci-
dit Apocope.

Summa

S U M M A C A P I T U M L I B R I S E C U N D I.

C A P . I .

De accentibus articulorum.

C A P . 2 .

Accentuum ratio in omnibus casibus, cū nominum substantivorum, tum quorumcunque adiectivorum, excepto recto singulari.

C A P . 3 .

De accentu foeminini & neutrius generis in recto singulari adiectivorum omnium.

C A P . 4 .

De accentu generis masculini in recto singulari adiectivorum comparativi & superlativi gradūs.

C A P . 5 .

De accentu recti singularis in nominibus

minibus substantivis, & masculini
recti in positivo gradu adjectivo-
rum.

C A P. 6.

De accentibus Pronominum.

C A P. 7.

Accentuum ratio in omnibus per-
sonis verborum omnium, cum im-
plicium tum compositorum, exce-
ptâ secundâ singulari in modo im-
perativo, & primâ singulari in mo-
dis reliquis.

C A P. 8.

De accentu secundæ singularis mo-
di imperativi, & primæ singularis re-
liquorum modorum in verbis simpli-
cibus.

C A P. 9.

De accentu secundæ singularis mo-
di imperativi, & primæ singularis
modorum reliquorum in verbis com-
positis.

C A P. 10.

De accentibus temporum modi in-
finitivi

finitivi in verbis omnibus, tum simpli-
tibus, tum compositis.

C A P. II.

De accentibus Participiorum,

C A P. 12.

De accentibus Propositionum.

C A P. 13.

De accentibus Adverbiorum.

C A P. 14.

De accentibus Conjunctionum:

OP ⊙ O.

I.
mi
mi

ΟΡΘΟΤΟΝΙΑΣ

Liber primus.

De naturâ & ratione accentûs
in genere.

CAPUT I.

ΟΡΘΟΤΟΝΙΑΣ *definitio & partes.*

1 **Ο**ρθοτονία est Prosodix pars de tonis seu accentibus.
2 Ορθοτονίας in lingua Græcâ partes duæ: una de naturâ & ratione accentûs in genere; altera de tonis singularum orationis partium in specie.

CAPUT II.

Accentus quid sit, quæ ejus species, & in quas & quales cadant syllabas.

1. **A**ccentus est, quo syllaba in dictione elevatur aut deprimatur, aut elevatur simul & deprimatur.

a Hoc permulti Grammatici o-mittunt; sed sine dubio perperam.

B

2 Est

2. Est autem triplex: acutus, gravis, circumflexus.

3. Acutus ab imo obliquè ascendit instar sagittæ surgentis, ————— ut [^].

4. Gravis à summo obliquè descendit instar sagittæ cadentis, ————— ut [˘].

5. Circumflexus ex utroque compositus utrumq; refert, perfectè quidem in lingua Latina, ut ^ˆ; ex parte etiam in Græca, ————— ut ^ˆ.

6. Acutus elevat syllabam quam afficit, gravis deprimit, circumflexus^b elevat pariter & deprimit.

7. Acutus cadit in c syllabam antepenultimam, penultimam & ultimam, ut in eleganti illo Menandri versiculo, Φείβευσιν ἦδη χεῖρὰ ὀμιλίας κακῆς. i. *Corrumpunt bonos mores colloquia prava.*

8. Circumflexus cadit tantùm in penultimam & ultimam: ut

Hesiodus. Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωτὰ θεοὶ περὶ πτερίθευ ἔθηκαν. i. *Ante virtutem dii sudorem posuerunt.*

Nota verò hic,

Vocem cum ^denclitica compositam non haberi in ratione accentuum pro unica dictione, sed duabus. Sic nec ἦστιν & (cujuscunque) pro unica habetur, nec ὅστις (cujuscunque) nec οἷσι (quibuscunque) nec ε τοῖςδε (his) ideòq; nec (quod Poëta pro eo per Paragogen dicunt) τοῖςδεσι, aut τοῖςδεσι, aut ulla ejuscemodi.

^b Sic & Vergara & Sylburgius, & proculdubio recte, quam totum hunc nos Angli in pronunciando vis aut assequimur, aut forsan possumus assequi.

^c In syllabam, inquam, licet, interdum quidem durat

(per signum vocalis rejecta.) subintellectum. ut α δακτύλῳ, ω τῶν. Vide hujus libri caput 18.

^d Quæ voces sint enclitica, vide caput 6, 7, 8, 9, 10.

^e De enclitico de vide ca. 10. articulo 3.

9. Gravis

9. Gravis in omnibus syllabis subintelligitur, quibus nec acutus insidet, neque circumflexus: ut in voce βαλεγχουμομαχία (ranarum & murium praelium) omnes syllabæ gravantur præter χι.

10. Vocabulum in ultima syllaba tonum suum prædictum habens, non circumflexum, naturâ illam acuit.

11. Vocabulum, in ultima syllaba acutum, appellatur ὀξύτονον, acutitonum. Acutum in penultima dicitur παροξύπνον & βαρύτονον, penacutum & gravitonum. Acutū in antepenultima vocatur πεπαροξύπνον & βαρύτονον, antepenacutum & gravitonum.

12. Vocabulum verò in ultima syllaba circumflexum, vocatur περιπρόπνον. Circumflexum in penultima dicitur πεεπεριπρόπνον & βαρύτονον.

13. Acutus & gravis cadunt in syllabam brevem & longam: ut

Phocylides. Λαός τις & πῦρ & ὕδωρ ἀγλάχεια πάντα. i. Populus, ignisque & aqua sunt omnia ejusmodi, ut non possint contineri.

14. Circumflexus cadit duntaxat in syllabam naturâ longam.

Hic verò duo nota.

Primò nota,

* Diphthongum longam.

Syllabam esse naturâ

longam,

quæ in se

comple-

titur vel

Longam vocalem:

Vocalem com-

munem (ut α,

ι, vel υ) aut

{ sine positione

{ (si & positio-

{ ne) non solâ

{ positione

} producunt.

a In ratione accentuum sunt Diphthongi breves. Vid. c. 13. in nota generali.

Nota secundò,

Quare vocalis communis vel extra positionem in aliquibus dictionibus semper producaur, vel in positione non solâ positione longa censenda sit, ex optimo magistro usu eam circumflectente intelligi. Hinc usu duce alpha in μάλλον, πείσμα, πείσεις circumflectimus, cum in ἄλλον, τάσμα, τάξεις non circumflectamus.

CAPUT 3.

Accentus gravis quando pingatur, quando non.

1. **A**ccentus gravis nunquam pingitur, nisi in syllaba ultimâ; nec in ultima, nisi quando acutus in eam cadens vertitur in gravem.

2. Omnis autem acutus finalis (exceptis tantum tribus locis) vertitur in gravem: ut quinquies in illo uno Theognidis hexametro,

Οὐδ' ἐν θαυμαστὸν, Πολυπαίδ' ἢ ἐδ' ἐγδ' ὁ Ζεὺς, &c.
i. Nihil mirum, Polypæda (si non placeam omnibus.)
Neque enim Jupiter, &c.

3. Excipiuntur verò (ut dixi) tres loci: quippe in quorum singulis acutus finalis remanet non conversus in gravem.

4. Primus locus est membri aut periodi finis: ut αὐλός. αὐλόν. Πῶς γδ' ἔ;

Pythagoras. — Πάντων ἢ μάλιστα ἀρχαίως σαυλόν. i. Reverere verò supra omnes teipsum, i. conscientiam tuam.

5. Secundus locus est ante ^aencliticam in eodem membro, aut periodo | ^aDe encliticis vide c. 6. &c.
eâdem non retinentem accentum suum: ut ἐδ' ἐν ἐστ. Diphilus. Βέβαιον ἐδ' ἐστ' ἐν θνητῷ βίῳ. i. Nihil firmum est in mortali vitâ.

Sed dixi, non retinentem. Nam si ^{b De enclitico} b enclitica tonum retineat, tum acutus ^{et vide c. 8.} in eadem sententiâ eam præcedens vertitur in gravem: ut κακὸς εἰ.

Epictetus, si Stobæo credimus. Εἰ βύλει ἀγαθὸς εἶ, πρῶτον πείσῃ, ὅτι κακὸς εἶ. i. Si vis esse bonus, primò crede, quòd es malus.

6. Tertius locus est in interrogativo τίς & τί: ut Theognis & Solon. — Τίς ἄν κορέσειεν ἀπάντας; i. Quis satiaverit omnes?

Pindarus. Pyth. idyl. 8. Τί ἢ τίς, τί δ' ἔστι; Σκιάς ὄναρ ἄνθρωποι. i. Quid virò est aliquis, quid nullus? umbra somnium homines.

CAPUT 4.

Quæ dictiones tonum pictum habeant, & quæ ex se non habeant.

I. **R** Eliqua præcepta de accentibus in genere sunt de

dictionibus tonum pi- ctum	{ habentibus. non haben- tibus	} ex se. ex acci- denti.
ratione accētūs { in literæ vel syllabæ	{ pro syllabarum quantitate. contractione. adje- ctione per abla- tione per	{ Prosthesin. Epenthesein. Paragogen.
		{ Aphæresin. Syncopen. Apocopen.

2. Una dictio, quotcunque in se syllabas complectatur, unum tantum accentum pictum habet, nisi

nisi & secundus ei ab enclitica proximè sequente appingatur.

3. Omnis verò dictio unum habet accentum pictum, exceptis septemdecem; quæ ex se nullum habent, & aliis quibusdam, quæ ex accidenti habent nullum.

* Possidius recenset tantum 12. Bailium tantum 13. & inter illas unam (nempe ποι) quæ in harum numero reponi non debet. Vide exemplum ejus capite 9.

4. * Septemdecem, inquam, ex se (id est, suum) tonum pictum nullum habent: videlicet in Articulo quinque, in Præpositione sex, in Adverbio tres, in Conjunctione duæ, & præterea una, quæ modò est adverbium, modò conjunctio.

5. In Articulo, inquam, quinque, videlicet ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, & α Doricum tum pro ἡ, tum pro τὰ.

Exempla.

O'.

Phocylides. Ἀμφότεροι κλέπτες, καὶ ὁ δεξάμενος καὶ ὁ κλέψας. i. Ambo fures, tum qui recepit, tum qui surripuit.

H'.

Hesiodus. Η' δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βελούτανι κακίστη. i. Malum verò consilium consultori pessimum.

Oi.

Homer. Odyss. 6. Οἱ πλείονες κακίους, παῦροι δὲ τε πατρὸς ἀρεῖας. i. Plurimi patre deteriores, meliores pauci.

Ai.

Aristot. in Ethic. Αἱ ὅ ἀρεταὶ προαιρετικαὶ τινές, ἢ ἐκ ἀνὸ προαιρέσεως. i. Virtutes sunt quædam electiōnes, aut non sine electiōne.

A'

A' pro η.

Euripid. in Hercu. furen. A' δ' ἀγέλα βαίνει διὰ ἀμυχθῶν. i. Vir-
tus incedit per labores.

a Dorice pro
μύχθων. Vid. lib. 2.
c. 5. Sect. 1. artic. 5.

A' pro τζ.

Archytas Pythagoræus. Τῶν ἀγαθῶν ἃ μὴ αὐτὰ
ἔστι δι' αὐτὰ ἀγέλα, ἃ δ' ἐστὶν ἑτέρον. i. Bonorum hæc
quidem sunt: ipsa propter se eligenda, illa verò propter
aliud.

Duntaxat hinc est partim } excipiendum.
notandum.

Excipe primò,

Quòd cùm usurpantur pro ὄσῳ, αὐτῇ, ἑπὶ, αὐτῇ
sine ὡς vel δέ, tonum suum habent.

Homer. Il. α. ——— ὃ γδ ἦλθε θεῶς ὅτι νῆας
'Αχαιῶν. i. Hic enim venit ad celeres naves Achivorum.

Excipe secundò,

Quòd δ, cùm neutraliter usurpatur pro τῷτο, ve-
stitur etiam tono suo.

Il. χ. Πατρὸς κλαίωμεν ὃ γδ γέρας ἔστι θανά-
τον. i. Patroclum deprecemur. Hec enim decus (sen hinc
honor) est defunctorum.

Sed tunc est neutrum genus articuli præpositivi
per: Aphæresin literæ τ.

Nota,

O' accentu indutum sonare etiam interdum quod,
interdum (ut Il. α.) qui, interdum (ut Il. α.) quia.
Sed in nulla harum omnium significacionum est
articulus præpositivus, quo de nunc agitur. Sed in
prima est neutrum genus articuli subiectivi; in
secunda est ejusdem masculinum genus per Apo-

copen literæ ε ; in tertia est conjunctio pro α ὅτι
per Δρῶcopen syllabæ τi. | ^a Vide c. 20.

6. In Præpositione etiam (ut dixi) quibus tonus
suus nullus est, sex sunt, nimirum εἰς, ἐν, ἐν, & ἐς
Atticum pro εἰς, ἐξ ante vocalem pro ἐν, εἰν Poëti-
cum pro ἐν.

Exempla.

Εἰς. | Phocylides. Ἀστέρων εἰς οἶκον δέξαι, καὶ τυφλὸν
ἐδήγει. i. *Tecto desitutum in ades recipito, caecūq;
manu ducito.*

Ἐκ. | Theognis. Οὐτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύει, ἢ
ὑάκινθον. i. *Neque enim ex squilla nascuntur rosæ,
neq; hyacinthus.*

Ἐν. | Idem. Ἐν ᾧ δικαιοσύνη συλλήβδω παῖσ' ἀρετή-
ν. i. *Justitia in sese virtutes continet omnes.*

Ἐς. | Phocylides. Τὸ ξίφος ἀμύων μὴ πρὸς ἄνθρωπον,
ἀλλ' ἐς ἄμυναν. i. *Gladio accingere non ad occidendum,
sed ad defendendum.*

Ἐξ. | Idem. Ἐργάζεο μοχθῶν, ὥς ἐξ ιδίῳ βιοῖσθαι.
i. *Operare & labora, ut ex proprio vivas.*

Εἰν. | Theocritus Idyl. 16. Ὅρα καὶ εἰν αἰῶνος κα-
ρυμνίζεσθαι ἐθλὸς ἀκρότης. i. *ut etiam post mortem
bimio prædiceris.*

Duntaxat excipe,

Quoddam ἐξ in fine versûs, ut & periodi induitur
tono.

^a Sic, habetur
in plerisque co-
dicibus.

Theocr. Idyl 25. — Οὐ σέ γε φημι
κακῶν ἐξ ἑμυῖν. i. *Non te ex
malis natum esse statuo.*

7. In adverbio etiam voces tales tres sunt, scili-
cet ἐν, & pro ἐν ante vocalem tenuem ἐκ, ante aspi-
ratam ἐχ.

Exempla.

Exempla.

Οὐ | Phocylides. Οὐ φθονέει μὲν πολὺ κρείσσιν
ἡλίου αὐγῶν. i. Non invidet luna solis radiis, licet sitis
sint multo præstantiores.

Οὐκ | Odyss. α. — Θεόθεν δ' ἔκ' ἔς' ἀλῆαδς. i.
Fieri non pot. st, ut quis fugiat à Deo.

Οὐχ | Odyss. χ Οὐχ ὅσιν κλαυθροῖσιν ἐπ' ἀνδράσιν
εὐχέσθαι. i. Non est fas interemptis viris insulsiare.

Duntaxat hic excipiendum est } Primó.
Secundó.

Excipe igitur primò,

Quod ante punctum & plerumque tonum induit:
ut saepenumero apud Platonem, Πῶς ᾿δ' ἔ; Quid ni?

Sed dixi plerumque. Nam a non
semper.

a Semper in-
quit Posselius.
Non recte.

Epictetus. Νῶσθ' σώματος ὄζιν
ἐμπόδιον, προαιρέσεως δ' ἔ, εἰ μὴ αὐτὴ θῆλῃ. Χώ-
λανσις πέλας ὄζιν ἐμπόδιον, προαιρέσεως δ' ἔ. i. e.
Motus corporis est impedimentum; electionis vero non
est, nisi ipsa velit. Claudicatio pedis est impedimentum,
et elionis vero non item.

Secundò excipe,

Quod ante punctum plerumque etiam habent
tonum suum ἔκ' & ἔχ.

Th. o. r. Idyl. 4 Οὐκ' ἀλλ' Αἴγων' i. Non: verum
Æmīs.

8. In conjunctione item sunt, ut dixi, dux: ni-
mi um εἰ, & Doricum αἰ pro εἰ.

Exempla.

Εἰ | Phocylides. Εἰ δ' ἔ τις ἔδεδάνκε τέχνῳ,
σὺ δ' ἀπὸ τοῦ δὲ κέλλῃ. i. Si quis autem non didicerit, sodiæ
legone.

Αἱ. | Archytas Pythagoræus. Ὁ ἔχων τὸν ὄλιν,
αἱ μὴ ἔχοι φῶς, ἔκ' ὄλιν. i. *Qui visum habet, si lu-*
cem non habeat, non videbit.

ᾠ. Præterea una vox est tono suo picto carens,
quæ est modò adverbium, modò conjunctio; sci-
licet ᾠς.

Exempla.

Ως Adverbium.

Odyss. γ. Ως αἰεὶ τ' ὁμοῖον ἄγει θεὸς ᾠς τ' ὁμοῖον.
i. *ut semper similem ducit Deus ad similem.*

Ως Conjunctio.

Pythagoras. — Γινῶσι καὶ ᾠς πάντες πέπεω
ὑπάρσι. i. *Scito quidem, quod omnibus destinatum est mori.*

Duntaxat de ᾠς adverbio excipe primò,

Quodd, cum immediatè præponitur puncto, forti-
tur tonum pictum: ut Il. γ. πέλεκυς ᾠς, *tanquam se-*
curis. Il. ο. κύων ᾠς, *tanquam canis.*

Secundò,

Quodd idem etiam facit, cum usurpatur pro ὅτις,
sic.

Odyss. ω. Ως εἰπὼν ὅτρυνε πᾶσι μεμαυῖν
Ἀθλιῶν. i. *Sic locutus Minervam currentem (ut aiunt)*
incitavit.

CAPUT 5.

De dictionibus ex accidenti tonum pictum nul-
lum habentibus.

1. **E**X accidenti dictio accentum suum pictum
nullum habet, cum cum n vel pro fus a. t. i. s.
vel in præcedentem dictionem inclinavit.

2. P. orsus

2. Prorsus autem amittit vox accentum suum pictum vel ex Compositione, vel ex Aphæresi, vel ex Apocope, vel (enclitica cum sit) ex non-inclinatione.

3. Ad compositionem quod attinet, cum ex duabus aut pluribus vocibus per compositionem una sit, omnium, præterquam unius, tonus pictus prorsus amittitur; quia uni voci unus tantum est suus & proprius, ut $\chi\tau\iota\ \chi\epsilon\iota\nu, \kappa\alpha\lambda\alpha\chi\epsilon\iota\nu$ a Vid. c. 4. Artic. 2.
 $\kappa\alpha\lambda\delta\varsigma\ \kappa\iota\ \alpha\gamma\alpha\theta\delta\varsigma, \kappa\alpha\lambda\delta\iota\alpha\gamma\alpha\theta\delta\varsigma$.

Metanter. $\tau\delta\ \gamma\delta\ \kappa\alpha\lambda\alpha\chi\epsilon\iota\nu\ \delta\epsilon\iota\ \tau\iota\ \mu\epsilon\gamma\alpha\lambda\omega\ \pi\acute{o}\nu\epsilon\iota$.
i. *Ita enim continere labor est.*

4. Quomodo ex Aphæresi dictiones tonum suum pictum prorsus amittant, vide caput 18 in exceptione à duabus prioribus regulis.

5. Quomodo ex Apocope, vide caput 20 in regula prima.

6. Per non-inclinationem prorsus amittunt tonum suum pictum, ut & ordinariæ inclinantes solæ encliticæ: de quibus in capitulis nunc sequentibus.

b Extraordinarie quidem & alia, vid. c. 18. regula 2. exceptione 1.

CAPUT 6.

De encliticæ vocis definitione & de nominibus encliticis.

1. **E**Nclitica vox est, quæ tonum suum pictum in præcedentis dictionis syllabam ultimam inclinat, illam acuens; aut suo prorsus amisso, illa si per se acuatur, etiam in contextu orationis ut non gravetur, sed acuatur, efficit: ut $\delta\pi\eta\rho\epsilon\chi\alpha\mu\epsilon\alpha\ \delta\epsilon\iota$, inscriptio est: $\delta\delta\delta\varsigma$
 $\delta\epsilon\iota$, *via est.* a Alioqui gravanda. Vid. c. 3. artic. 2. 3.

Plutarchus.

Plutarchus. Ἀνάχαρσις ἐρωτηθεὶς, πῶς ἂν τις μὴ μεθύσκειτο, Εἰ, φησιν, ὁρῶν τὸν μεθύσκειντα, διαπορεύσιν. i. *Anacharsis interrogatus, Quomodo quis ebrietatem fugeret, Si, inquit, videat, qualia ebrii faciant.*

Hic φησιν in εἰ inclinat suum, illam acuens: τις prorsus amittens suum, efficit, ut ἂν in sermonis contextu non gravetur, sed acuatur.

b In omnibus partibus orationis, inquit Vaven. nius, praterquam in participiis & articulis.

Non recte. Nam non in Propositione,

2. Voces encliticae sunt
b vel in

Nomine.
Pronomine.
Verbo.
Adverbio.
Conjunctione.

3. In nomine voces encliticae sunt
1. { τις
τι } indefinita.
 2. Omnes utriusque casus per n m r o s omnes: ut τινὲς, τινὶ, τινὰ, τινέ, τινού, τινέ, τινῶν, τισί.
 3. Pro { Atticū τῷ
τινός { Dor. τεῷ } etiam extra compositionē cum articulo subj. nōtivo.
 4. Pro τινὶ Dor. τῷ
 5. In compositione τέω, τέων, &c.

c ἢ ὅτιω, ὅτιων. Vide c. 13. regul. 1. unā cum nota in eandem.

Exempla aliquot:

Τίς.

Hesiodus. Δώτη μὲρ τις ἔδωκεν, ἀδώτη δ' ἔτις ἔδωκε. i. *Danti quis dedit, non danti nemo dedit.*

Τί.

Pythagoras. — Ψεύδῃ δ' ἢ ὡς πρὶ τι λέγῃ, Πράως ἴχ'. *Si quid mendacii dicatur, patienter feras.*

Τινά.

Theognis. Οὐτὶ τίνα πρῆδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον.

ἐταῖρον. i. Neque quenquam predidi amicum & fidelem socium.

Τῆ.

Aristoteles. Σφόδρ' ἐγὼ τὸ, Vide hoc exemplum capite 11. n. 2. gradu 4.

Τεῦ.

Odyf. τ. Ὡς ἐπὶ τῷ ἡ βασιλῆος ἀμύμονος. i. Tanquam alicujus vel inculpati regis.

Τῷ.

Thognis Οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παρ' ἑνὶ, δα' ἐθέλῃσι. Neque cuiquam hominum contingunt, quicumque velit.

Τινί.

Theocr. Idyl. 12. Δοιὸ δ' ἡ τινε τῷδε μετ' ἀμφοτέρωσιν ἡνέσθην. i. Duo quidem hi invicem juncti fuerunt.

CAPUT 7.

De encliticis pronominibus.

1. **I**N pronomine dictiones encliticæ sunt in primitivo

{	primo.
	secundo.
	tercio.

2. In pronomine primitivo primo encliticæ voces sunt μέ, μοι, μέ, & Doricum μεῦ pro μέ.

Exempla.

Exempla.

Μᾶ.

Homerus in Batrachom. Οὐκ ἄν με χεῖ γαῖαν
ἀμείνων ἦδα κακίστη. i. Non fuisse, pessime, super
terram me superior.

Μοί.

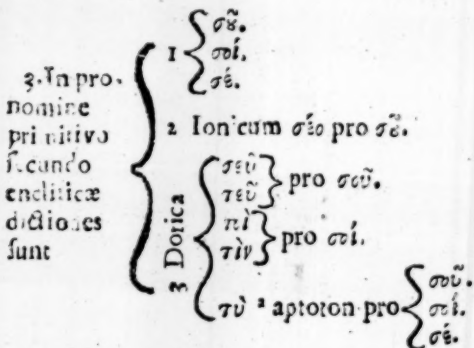
Theogn. Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ
καὶ ἔργῳ. i. Nè quis mihi verbo sit amicus, verum etiam
et facto.

Μέ.

Idem. Ἡ * με φίλει καθαρόν δέμας νόον, ἢ
ὑπειπὼν Εἰθαίρ. i. Aut me sincerè ama, aut erga
abnegat. m gere te inimicè.

Μεῦ.

Theocrit. Idyl. 1. Φερόέμευ δ' ἔρωβ', ὅθεν ἵκετο,
πότενα σελένα. i. Dic mentis amorem, unde venerit,
veneranda luna.

* Pronomen igitur etiam post
conj. adnomem disjunctivam
se habet encliticè. Poë. in ne-
gat: sed non recte.

2 Nam ut σὺ in recto casu nota
est encliticum: sic nec τὸ pro
σὺ. Vide c. 20. recte. I. pre-
ceptione 2.

Exempla.

Exempla aliquot.

Σοῦ.

Rom. cap. 8. v. 36. ut & Septuaginta
in Psalm. *Ενιθάβου θανάτου ἔμελλεν ὅλῳ* bPronomen
τῶν ἡμερῶν. i. Tu a causā mortis tradimur to- post *ἐνθάβου*
tum di. m. inclinare
negant Po-
selius, Bailius, Caninius &c. Sed errare omnes demonstrat hoc
exemplum.

Σοί.

Theognis. *Ἀμὲν ἀρετῇ τρέψῃς, καὶ σοὶ τὰ δίκαια*
οἶα ἔσῃ. i. Virtutem sectare, tibi que jussa cordi sunt.

Σέ.

Euripides. *Πρὸς κέντρα μὴ λήκῃς τοῖς κρατοῦ-*
σί σε. i. Contra stimulos eorum, qui tibi imperant, nē
calcitres.

Σέο.

Theognis. *Πᾶς δέ σε, Κρονίδης, τολμᾷ νότος ἄρ-*
δρας ἀλιτρός. Ἐν ταυτῇ μείρα τὸν τε δίκαιον ἔ-
χει. i. Quomodo vero, Iupiter, audei tua mens (au-
das tu, periphrasis) eadem loco injustos & justos habere.

Τεῦ.

Theocr. Idyl. 5. *Οὐ τὰ τὰν σύγγαλα δῶν*
ἐκλεψέ Κομάτας. i. Comates non clam si trripuit sistu-
lari tuam.

Τοί.

Il. α. *Καὶ ποτὲ τοὶ τρεῖς τόσσα παρέσταντο ἀγλαὰ*
δῶρα. i. Et aliquando tibi ter tria aderunt splendida dona.
Τίς.

Miv.

H rodotos in Polymnia. Βασιλῆά μιν ἀπέδειξαν.
i. Regem eum renuntiavit, scilicet Darius Xerxi.

Niv.

Theognis Τίσαί νιν ἀρέσσω μνημίαν δέ-
μη. i. ulciscere eum, ratione nullā redditā.

Σρε.

Theocr. Idyl. 15. Πότνι Αθλωαία, ποισά σο' ἐπό-
ρασαν ἔειδοι; Veneranda Minerva, quales lanificæ ea
claborarunt?

Σρεσι.

Id. Idyl. 22. Εἴθ' οὐ πολὺ σοισι μέχθ' ἐπερὶ δουρί-
σιν ἐτύχθη. i. Ibi magna ipsis labor annitentibus fuit.

Σρεν.

Theognis. Ὡς σφιν ἐπ' ἐργασιν πίστις ἔτ' ὕδαμία.
i. ut nulla amplius ipsis in facili fides.

Ψε.

Theocr. Idyl. 34. Ἡ' πὰρ ᾧ κε κρύβδω τὰ ποθέ-
σπ' ἔρα παῖδας ἀμέλγεις; i. Num alicubi eas clam vespere
omnes mulges?

CAPUT 8. De verbis encliticis.

IN verbo
voces en-
clitice sunt

- 1 illæ { ἐπὶ, sum.
ἐν μὲν, dico.
- 2 eorundem verborum cætera per-
sonæ omnes præsentis indicativi
simplices, exceptâ secundâ singu-
lari, & Ionico ἔα τι pro εἶσθ'.
- 3 in secunda { * εἶ, licet non εἴς.
singulari {
verbi εἰμὶ { ἔα τι Poëticum pro εἶ.

* Basilus ait εἰ ἀπειροκόμῳ
non esse encliticum, sed εἴς
(saltem εἴ) cum accentu acuto.
Sanè nimis acutè, Nam ubi

unquam legit ille aut εἴς, aut
εἴς inclinans? ubi aut εἴς aut
εἴ (pro εἴς) cum accentu acuto?

Exempla

Exempla aliquot.

Εἰμί.

Diphilus. Ἄνθρωπος εἰμι. Τὸτο δ' αὐτὸ τῷ ἑῷ
 πρόρρησιν μετρίως εἰς τὸ λυπεῖσθαι φέρεται. i. Homo sum.
 Hoc autem ipsum vitæ maximam dolendi causam affert.

Εἷ.

Poëta. Αἷματός εἰ ἀγαθός i. Ex sanguine es bono.

Εἰσί.

Iliad. α. Εἰ μάλ' ἀκαρτερός εἰσι, θεῖς πεσοὶ τὸ γ'
 ἔδωκε i. Si talis robustus sis, Deus tibi hoc dedit.

Εἰς.

Aristot. in Categoriis. Τὸτό ἐστὶ χεῖρον καλ-
 ον. i. Hoc est pejore melius.

Εἰντὶ Doricum pro εἰς.

Theages Pythagoreus. Ἀρχὴ καὶ αἰτία, καὶ κανὼν
 ἐντι τῆς ἀνθρωπίνης ἐνδ' αἰμοσύνας καὶ ἡδ' εἰδὼν ἐπι-
 γνωσις. i. Principium & causa & norma humanæ beati-
 tudinis est rerum divinarum cognitio.

Εἰσί.

Xenophon 4. ἥδ' ἀπομνημ. Οὐκοῦν οἱ γε δίκαια
 ποιοῦντες δίκαιοι εἰσι; Τίνες γὰρ ἄλλοι; ἐρη. i. An
 igitur qui iusta faciunt, iusti sunt? Quinam enim alii?
 inquit.

Φησί.

Lucianus. Ἡ' καλή, φησι, λαβέτω. i. Pulchra, in-
 quit, capiat.

Φασί.

Vocis φασί vide exemplum capite 11, in tentio
 gradu capacitatis.

CAPUT

C A P U T . 9 .

De encliticis adverbis.

IN adverbio enclitica sunt, cùm indefinitè su-
nuntur

hæc, nimirum { $\omega\tau\acute{\epsilon}$, al quando, unquam.
 $\omega\theta\iota$, aliquando, alicubi.
 $\omega\tilde{\upsilon}$, alicubi, circiter &c.
 $\omega\tilde{\alpha}$ s, aliquantum, aliquo modo, fortè.
 $\omega\tilde{\alpha}$, aliquatenus, quodammodo, alicunde, un-
quam, dum.
 $\omega\tilde{\eta}$, quodammodo, alicubi, aliquò.
 $\omega\tilde{\iota}$, alicubi, aliquò, aliquo modo.
Dorica { $\omega\acute{\alpha}$ pro $\omega\tau\acute{\epsilon}$.
 $\omega\tilde{\alpha}$ pro $\omega\tilde{\eta}$.
Jonica { $\kappa\tilde{\alpha}$ s pro $\omega\tilde{\alpha}$ s.
 $\kappa\tilde{\epsilon}$ pro $\omega\tilde{\epsilon}$.

Exempla aliquot.

$\Pi\omega\tau\acute{\epsilon}$.

Pythagor. — $\Pi\rho\acute{\iota}\xi\eta\varsigma$ δ' αἰχρὲν $\omega\tau\epsilon$ μήτε
μετ' ἄλλης Μήτ' ἰδίῃ.
i. Neque cum alio unquam turpe quid agas, Neq; solus.

$\Pi\omega\theta\iota$.

II. α. Τειπλῇ τε βραπλῇ τ' ὑποτίσμεν, αἰκέ $\omega\theta\iota$
 $\zeta\alpha$ s &c. i. Tripliciter quadruplici, ètque impensabi-
mus, si quando Jupiter &c.

$\Pi\tilde{\epsilon}$.

II. ο. Εἰ τινα $\omega\tilde{\alpha}$ Τρώων ἐξάλειψθ' ἀνδρα βέλη-
 $\zeta\alpha$. i. O si quem Troium exiliens ferias!

$\Pi\tilde{\alpha}$ s.

Πῶς.

Phocyliid. Μὴ μείνης ἀγαμῶ, μὴ πως νῶϊν μῶ
 ὀληαι. i. *Nè maneat calebi, nè sine nomine moriatis.*

Πῶ.

Idem. Οὐ γὰρ πῶ δυνάται τὸ τετυμῶνον εἶναι
 ἀτυχλον. i. *Non enim ullo modo, quod factum est, fieri
 potest infectum.*

Πῇ.

Homerus. — Οὐδέ περ εἶχεν Ἀμπνεῦσαι. —
 i. *Neque ullo modo poterat respirare.*

Ποῖ.

Xen. αἰ Κῦ. παιδ. α. Ἐν Πέρσῃς νόμῳ ὅτι εἰλεῖν
 συλχεῖς, ὅταν γε ἴδωσιν ἀλλήλους διὰ χεῖρας, ἢ ἀπὶ
 ὤσι * ποῖ αὖτ' ἀλλήλων. i. *Persæ propinquos osculari
 solent, cum post aliquod tempus se mutuo viderint, aut
 à se invicem aliquod discesserint.*

Πόκα.

Theocr. Idyl. ζ. — Οὔν ποκ' ἐόντα Παιδ' ἔτ'
 ἐγὼν ἐδίδασκον. — *Quem olim adhuc puerum ego
 docebam.*

Κῶς.

Tyrtæus. Οὐ γὰρ κως θάνατόν γε ευγενεῖν εἰμαρ-
 μένον ὄσιν. i. *Neque enim in fatis est, ut quis mortem
 ullo pacto effugiat.*

Κοῦ.

Herodotus in Polym. Ἐπιστάδ' κα πάλ'ες. i.
Nōstis quod immo do omnes.

* Quomodo verò inclinat, si | bet accentum quem inclinet?
 (quod vult Bailius) non ha- | u. p. 6. in marg.

Nota verò

Illa verba in initio capitis cùm indefinitè sumuntur. Nam Enclitica quidem sunt, cùm indefinitè usurpantur: cùm autem interrogativè, non sunt Enclitica.

C A P U T I O.

De Encliticis Conjunctionibus.

Conjunctiones Encliticæ sunt

I { $\tau\acute{\epsilon}$.
 $\kappa\acute{\epsilon}$.
 $\kappa\acute{\epsilon}\nu$ pro $\kappa\acute{\epsilon}$.
Doricum $\kappa\acute{\alpha}$ pro $\kappa\acute{\epsilon}$.

$\tau\acute{\epsilon}$.

Hesiod. Μὴδ' ἀναβάλλεαις ἔς τ' αἴειν, ἔς τ' ἐν-
 νηιν. Ne differas inque crastinum inque perendinum.

$\kappa\acute{\epsilon}$.

Il. α. Ὅς κε θεοῖς ὑπιπείθῃ, μέλα τ' ἔκλυον
 αὐτῷ. i. Qui diis obtemperaverit, valdè ipsum audiunt,
 i. μέλα περθύμως, benignè, promptè.

$\kappa\acute{\epsilon}\nu$.

Hesiod. — Τὼ μὲν κεν ἐπαινέσεται νοήσας. i.
 Hanc quidem (litem) laudaverit sapiens.

$\kappa\acute{\alpha}$.

Theocr. Idyl. ιι. Αἶ κα τις ᾤνῃ ναῖ πλέων ξέ-
 νῳ δ' ἀφίκῃ. i. Si quis nave vectus boſſes huc
 appulerit.

2 exple-

2 expletivæ : {

 γέ.
 Doricum γ' pro γέ.
 νῦ.
 νῦν.
 θλω.
 ῥά.
 πέρ.
 τοί.

quales sunt

Γέ.

Pythgor. Καὶ πεφύλαξέ γε ταῦτα ποιεῖν, ὅποσα
 φθόγον ἔξει. i. Et cave ea facere, quæ tibi invidiam
 conflent.

Γά.

Theocr. Idyl. 11. Νῦν αὐτὸ γε νεῖν γε μαθεῖ-
 μαι. i. Nunc ipsum natare discam.

Νῦ.

De νῦ vide caput 7, in secundo exemplo tertii
 pronominis primitivi.

Νῦν & θλω.

Il. κ. Οὐθ' ἔλω Εὐχίοι πάντα νοήματα μητίετα
 Ζεὺς Εὐκλέσει, ὅσα φ' * νῦν ἔέλπεται.
 i. Minimè Hectori omnia cogitata consiliarius Jupiter
 Perficiet, quæ exspectat.

Ῥά.

Il. π. ——— Ο' ῥά παῖχ' ὑ μάχης ὅπ' κήδεα
 κείρει Ζεὺς ὑψιθεμέτης. i. Quoniam omni-
 τὸ pugna consilia praeclidit Jupiter altitonans.

Πέρ.

De φ' vide caput 6. in exemplo nominis τί.

* Aliqui codices habent νῦν, | brevem mendosè.
 circumflectentes syllabam bre-

Τοί.

Theogn. Πολλοί τοι πλεῖται κακοί, ἀγαθοὶ δὲ
πένηται. i. *Multi mali dicebantur, boni vero inopia la-*
borant.

3 δέ, cum vel
 { adjungitur (pro
 ὅτι vel
 ἐς) aut
 { nomini { accusativi casus, ut δίκ' νφε,
 ἀγορεύφε, domum, ad fo-
 rum.
 { casus genitivi, accusativo sub-
 sequente, aut subintellecto:
 ut αἰδόςδε, ad Plutonis.
 Pronomini adjectivo accusativi
 casus : ut ἡμέτερόςδε, ad no-
 strum.
 { adhibita in distinctione cum μὲν patitur apo-
 strophum : ut ὁ μὲν, ὁ δ'. i. *Hic quidem, ille*
vero.
 { componitur cum articulo præpositivo : ut ὁδε,
 hic, * ἡδε, hac, οἶδε, hi.

* Vide caput 13. in regula 2, una cum nota 1.
in eandem.

Exempla aliquot.

11. α. Οἱ μὲν κακκείοντες ἔσαν δίκόνδε ἕκαστος.
i. *Hi quidem dormituri ntes ibant domum singuli.*

Antipater aliàs Plato. Χρυσὸν ἀνὴρ ὁ μὲν εἶρεν,
ὁ δ' ᾤλεσεν, ὃν ὁ μὲν εἶρεν Πίφερ, ὁ δ' ἐχ
εἶρων λυγρὸν εἶδ' ἔπε βρόχον. i. *Aurum quidam invenit,*
alter perdidit : ex quibus ille, qui invenit, abiecit (la-
queum, quo periturus erat) qui vero non invenit, collo-
cavit laqueum.

Hesiod. — Αἴγαθ' ἔστι ἡδε βροτοῖσι.
i. *Prodest autem hac (contentio) hominibus.*

δέ

- 3 } Εἰ in compositione cum εἰ vel αἰ: ut * εἰδε, αἰδε, utinam.
- 4 } ἔν in compositione cum ἔκ, quoties post compositionem negat, & non interrogat: ut ἔκω, non, vel non igitur.

Phocylides. Εἰδέ σε μὴ θνῆτοῖσι χυέσαι πῆμα ποθενόν. i. *Utinam tu (scilicet aurum) non fuisses mortalibus damnum desiderabile.*

Aristophanes in Ran. Οὐκὼν καὶ θηδ' εἰ θῆτ' ἐν-δαδὶ γαστρῶν. i. *Non sed bis igitur hic belluo.*

* Vide iterum capituli 13, | in eadem.
regulam 2, unâ cum nota 1. |

CAPUT II.

De Encliticarum accentus sui inclinatione.

ENclitica vox inclinat tonum suum, cū n dictio in eadem clausulâ proximè præcedens capax est accentus, qui ex inclinatione illi imponendus est.

Duntaxat hic notentur
quinque.

Notetur primò,

Quòd, si dictio proximè præcedens non sit in eadem clausula, sed clausulam priorem claudat, tum Enclitica in eam accentum suum non inclinat.

Notetur

Notetur secundo,

Ad præcedentis dictionis capacitatem quod attinet, ejus esse quatuor gradus.

Gradus primus.

Primus est, cum acuitur in antepenultima: ut ἰλαῖός σοι, p. opitino tibi. χηµαῖός ἐστι.

Theogn. Πλὴν πλάττω, παντός χηµαῖός ἐστι κό-
ρῳ. i. Omnium rerum est satietas, præterquam diviti-
arum.

Gradus secundus.

Secundus est, cum penultimam circumflexit, & ultimam corripit: ut σῶµά µε, τὸτό ἐστι.

Matth. 26. v. 26. Τὸτό ἐστι τὸ σῶµά µε. i. Hæc est
corpus meum.

Gradus tertius.

* Tertius est, cum accentu destituitur, idque
vel quia { nullum habet suum.

{ aut { prorsus amisit } suum.
{ inclinavit }

Cum nullum habet suum: ut

Il. γ. Οὐ τι ἐπίβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρε.

i. Neutiquam rejicienda sunt deorum præclara dona.

Οὐ τόνυµ nullum habet † suum. Inde in ipsum τὶ
inclinat suum.

Cum prorsus amisit suum: ut

Arist. Eth. 2. c. 3. Ἱατρεῖαι γάρ τινες εἰσι. i. Nam
medicina quedam sunt, scilicet αἰ κολάσεις, supplicia.

* Hunc Bailius restringit ad vocem monosyllabam, & naturā
toni ex parte. Σαῖς ἰσχυέ. V. exempl. 2 & 3. † V. c. 4.

Cum inclinavit suum : ut

Plato in Cratylo. Σημεῖα τινὲς φασιν αὐτὸ εἶναι τῆς ψυχῆς. i. Nonnulli id dicunt esse anima sepulcrum. Est illi notatio nominis σῶμα.

* V.c. 13. In priore exemplo dictio τινὲς * prorsus amittit suum, in hoc posteriore inclinat suum. In utroque Enclitica sequens in eam inclinat suum.

Gradus quartus.

Quartus capacitatis gradus est, cum vox præcedens, παρῳύτον & existens, penultimam producit & ultimam corripit.

Aristot. Ethic. 7. c. 1. Οἱ Λακωνες ὅταν ἀγαθῶσι σφόδρῃ τε, θεῖναι ἀνὴρ, φασί. i. Lacones, cum aliquem valde admirantur, Divinus vir est, inquirunt.

Bailius addit & quintum γὰρ σφ incepta. Sed quàm rectè illud : sc. cum utramque cor. hoc, viderint docti, ripit & subsequitur enclitica à

Notetur tertio,

Quòd, quocunq; gradu vox præcedens capax est, in eam tamen Enclitica sequens interdum tonum non inclinat.

Exemplum primi gradus.

Theog. Πολλοὶ τοὶ πείσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἐταῖροι, Ἐν ᾧ παρδαῖον περιγυμᾶσι παυρότεροι.

i. Multi tibi cibi & potus sunt comites,
In serio verò negotio pauciores.

Εἰσὶ post βρώσι & non inclinat.

Exemplum secundi gradus.

Sophoc. in Antigon. Τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυγένης νέκρω,

Ἀσπίδι

Ἀσπίσι φασὶν ἐκκεκρύχθαι, τὸ μὲν
 Τάφῳ κλύνεσθαι, μὴ δὲ κωκῦσαι τινὰ. i.
 Misere verò defunctum Polynicis cadaver,
 Civibus servant præconiis voce promulgatum esse,
 Nè quis sepulcro condatur, nec lamentetur quispiam.
 Hic neque φασὶ post ἀσπίτι, neque τινὰ post κωκῦσαι
 inclinant.

Exemplum tertii gradus.

Hesiod. Οὐτως ἔτι πρὶς ὅτι Διὸς νόον ἐξήγαγε.
 i. Ità utriusque fieri potest, ut quis Jovis intellectum
 fugiat.

Neque πρὶς post τι, neque ὅτι post πρὶς inclinatur.

Exemplum quarti gradus.

Phocyl. ——— Τὸ γὰρ μέλεον ὅτιν αἰετον.
 i. Modus enim optimus.

Ἐστὶν post μέλεον non inclinatur.

Notetur quartò,

Quòd, cum vox præcedens primo, secundo aut
 tertio gradu capax est, tum Enclitica sequens apud
 autores plerumque inclinatur accentum suum: cum
 verò quarto, vix sæpius inclinatur, quàm non inclinatur.

Notetur quintò,

Causas, quare Enclitica sequens non inclinet to-
 num, cum præcedens vox capax est, esse (ut vide-
 tur) quinque.

* Prima est natura materiæ exigentis pronuntia-
 tionem tum præcedentis dictionis, tum Encliticæ (si
 non & aliarum totius sententiæ omnium) tam deli-
 liberatam & distinctam, ac si singulæ essent distinctæ
 clausulæ.

* Causa 1. de qua, & secunda apud alios, qui de tonis scripse-
 runt, altum est silentium.

Hujus generis videtur esse illud Sophocleum in exemplo toni non inclinati in secundo gradu capacitatis. *Pag. 29 | citatis.*

Causa 2 | Secunda causa est, cum vox præcedens adhibetur in distinctionem. Hoc enim cum fit, ad distinctionem illam exprimendam tam distinctè est pronuntianda, ac si à voce sequente esset puncto seclusa.

Pag. 28. | Hujus generis est illud Theognidis in exemplo toni non inclinati in primo gradu capacitatis.

Causa 3. | Tertia causa est, cum Enclitica ipsa adhibetur in distinctionem. Cum enim hoc fit, ad distinctionem illam significantiam tam distinctè est pronuntianda, ac si à præcedente esset seclusa punctulo: ut ἤκουα σὺ, *audivi à te, scilicet à te, non illo, aut ullo alio.*

* Quarta causa est, ùn Enclitica adhibetur emphaticè. Nam tum ad exprimendam emphasin similiter est pronuntianda.

Hujus exemplum est illud Menandri. — Οὐδὲρδς
 ζῆν πρὸς μαλ' ὅλως Τὸν εὖ ποιῶν' ὅλως
 ἐπογγῶνας πῶλ' ἰ. *De nulla re oportet rectè facientem
 desperare unquam. Hic πῶλ', licet enclitica sit, tamen
 emphaticè usurpata non inclinat.*

* Quinta causa est *libertas*, quâ n tonis pingn-
 dis usi sunt, sive authores fuerint, qui scripta sua,
 sive alii, qui aliena scripta, nuda relicta, tonis ve-
 stierunt; libertas, inquam, in singulis gradibus ca-
 pacitatis, præsertim verò duobus posterioribus pro
 arbitrio vel inclinandi vel non inclinandi.

* *Caus. 4.:* quam, ut & tertiam
 in pronomini-
 bus quidem ag-
 noscit Varen-
 nius. Non satis. V.
exempl. * *Causa 5.* Hanc eti-

am in aliquibus pronomini-
 bus agnoscit Varen-
 nius. Sed
 nec hoc satis: restor citata ex-
 empla.

Hoc,

Hoc, ad duos posteriores gradus quod attinet, constat ex modò citatis exemplis tēni | Pag. 29. in illis gradibus non inclinati.

Ad duos priores quod attinet, idem demonstrant hęc exempla.

Theocr. Idyl. 7. — Οὐώκεν ἐὰν Πᾶν ἐπ' ἀληθείᾳ. *πεπλάττωκεν ἐν Διὶς ἔργον*. i. Quoniam es Revera totus gerimen à Jove factum.

Οὐώκεν ἐὰν dicit, non ἔνεκ' ἐὰν.

Idem Idyl. 14. Αἶν' ὦ λέγεται τις, Ἐβὰ καὶ ταῦρ' ἀν' ὕλαν. *Proverbio vulgò dicitur, Abiit & tamen in sylvam.*

ὦ post ἀν' non inclinatur.

Atque ex hac libertate est, quod εἰ & ἐσέν, licet nonnu. quam, perrarò tamen inclinent.

CAPUT 12.

De Encliticarum amissione accentûs per non inclinationem.

HAtenus de Encliticarum accentûs inclinatione. Sequitur earundem amissio accentûs per non-inclinationem.

Encliticæ voces, cum tonum suum non inclinant, cum apud autores penè semper prorsus amittunt.

Euripid in Alex. ut est apud Stob. Σοφὸς μὲν οὐκ εἰ, Πείραμ', i. Sapiens igitur es, Priamē.

Idem in Iphigenia. Πολλὰ γὰρ πολλοῖς εἰσι συμφοραί. i. Multæ exim multis sunt calamitates.

Platin Crat. Καλεσὰ τὰ καλὰ ὄντι. i. Difficilia quæ pulcra.

Anacr. Τὸ σήμερον μέλει μοι • τὸ δ' αὔριον τίς εἶδεν; i. Hodie me curat: crastinum veniò quis novit?

In his exemplis εἰ, εἰσι, ὄντι, μοι prorsus amittunt tonum suum.

Duntaxat hīc excipiendum est

Primò de Encliticis quituscunque,

1 Quòd, cūm occurrit ullum ex quatuor illis prioribus (de quibus in superiore capite dictum est) quæ in causa sunt, quòd non inclinatur, tum Enclitica, ut non inclinatur tonum suū, sic (utcunq; se habeat vox præcedens) nec prorsus amittit, sed retinet

a Pag. 30. cum 29, 28.] Hoc indicant exempla a ibidem eisdem causis subjecta.

Atque hinc est, quòd πῆ, quoties de industria distinguit ab ἀπλῶς, tonum suum retinet.

Atque hinc illud Pindari in distinguendo (non b Vide. 3. ex- | τί δ' ἐ τίς, sed) b τί ὃ τίς, τί δ' ἔτις ;
empl. ult. | Quid verò est aliquis, quid verò nullus ?

Τίς post ὃ accentum suum retinet.

2 Quòd, cūm sententiam vel clausulam ordiuntur, tonum non exeunt : ut

Pythagoras. Ἦν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετρίπειτα δικάσει. i. Si tu malè judicaveris, te Deus postea judicabit.

Σὲ tonum retinet.

Secundò de Pronominibus Encliticis.

Exceptio 2. | 1. Quod illa, cūm præpositionem sequuntur, apud autores plerunque accentum suum retinent.

Sic apud Demosthenem, Πὰρὰ σοῦ, à te ; apud Xenophontem, Ἐπὶ σοί, in tua potestate.

Non tamen semper. Epictetus. Τὰ μὴ ὄντι σοὶ θελεῖς ὄντι σοὶ εἶναι i. Quæ in tua potestate non sunt, vis esse in potestate tua.

3 Quòd post alias etiam partes orationis interdum retinent tonum suum.

Hom. Odyss. 7. Ἦνωγον δ' ἄρα μὲν λῦσαι πλάμωϊο ῥοῆσι. i. Jusserunt eum lavari in fluvii fluentis.

Tertiò

Tertiò de dissyllabis Encliticis quibuscunque,

Quòd illæ, quoties sequuntur voca- | *Exceptio 3:*
bulum nec ὀξύτονον, nec σπειρώμενον, tonum suum.
si non inclinant, retinent: ut χοῦρις ὄχι, γῆϑ ἔσμεν,
κόνις ὄχι.

Aratus. — Τῷ γὰρ καὶ γῆϑ ἔσμεν. i. *Huius*
enim etiam progenies sumus. | *AE. 17. 280*

Nautachius. Χρυσός τοι κόνις ὄχι καὶ ἀργύρεϑ. i.
Aurum & argentum pulvis sunt.

Quartò de verbo ὄχι.

1 Quòd illud, quoties sequitur ἐκ, | *Exceptio 4:*
ἀς, εἰ, καὶ, aut ἀλλὰ, tonum nec inclinat, nec omni-
no amittit, sed retrahit: ut ἐκ ἔστ, ὡς ἔστ, εἰ ἔστ,
καὶ ἔστ, ἀλλὰ ἔστ.

Theognis. Οὐκ ἔστ θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μα-
χίπασθαι. i. *Non licet mortalibus contendere cum im-*
mortalibus.

2 Quòd idem etiam facit post τῷτο, quoties pro-
nomen hoc patitur *apostrophum: ut τῷτ ἔστ.

Il. α. 'Εἰδ' ἔτω τῷτ ἔσιν, ἐμοὶ μέλλε φίλον εἶν. i.
Si hoc ita se habet, mihi gratum erit.

3 Quòd tonum similiter etiam retrahit in senten-
tiæ principio.

Arist. Eth 9. c. 4. *Ἐστ γὰρ ὁ φίλος ἄλλος αὐτός.
i. *Est enim amicus alter idem.*

* Ποῖ τῷτο sine apostropho, ὄχι non retrahit, sed inclinat to-
num suum. Vid. p. 19. & 27.

Quintò de Dorico ἐνὶ pro ὄχι,

Quòd singula, quæ nunc dicta sunt | *Exceptio 5,*
de verbo ὄχι, intelligenda etiam sunt de ἐνὶ pro ὄχι.

C A P U T 13.

Accentuum ratio pro syllabarum quantitate.

Regula 1.

Ultimâ syllabâ existente longâ accentus nequit esse in antepenultima, sed in penultimam transfertur: ut ἰλα^σ (propitius) ἰλάν, propitii: πόλις, πολίων.

Duntaxat hîc partim { Nota.
Excipe.

Nota,

Nota. p. 2. | (Id, quod in secundo capite notatum est) vocem cum Enclitica compositam non haberi pro unica dictione, sed duabus: ut ὄντινων (quoncumque) & (quod pro eo Attici) ὄτεων, & Ionicum ὄτεφ προφ τινι, cuiusque.

Excipe

Primò Attica.

Excep. 1. | Attici enim in quarta declinatione simplicium dicunt ἰλεως, ἰλεω, (propitius, propitii) & in secunda contractorum πόλεως, πόλεων, & similia.

Sophocles in Electra. Ἄναξ Ἀπολλων, ἰλεως αὐτοῖν κλύε. i. Apollorex, propitius ipsos audi.

Secundò Ionica.

Excep. 1. | Iones enim in prima simplicium finale & mutantes in εω, & ων in εων, quod ad tonum, hanc regulam nihili faciunt. Sic pro Καμβύσιν, πρεσβυτῶν dicunt Καμβύσειω, * πρεσβύτεων.

* Vid. l. 2. in excep. 3. ab excep. 2. in declinat. simplicium.

Herodotus. Αἰγύπτιοι ὑπὸ Καμβύσεω δου-
θέντες ἀπέσταν ἀπὸ Περσέων. i. *Aegyptii à Cambyse*
in servitutem redacti decesserunt à Persis.

Tertiò Bæotica.

Bæoti enim (teste Eustathio) in par- | *Excep. 3.*
ticipis passivis plurale αι mutantes in η, non pro-
pterea tonum transferunt. Sic pro λεγόμεναι (di-
ctæ) ποιόμεναι (factæ) dicunt λεγόμεν, ποιόμεν.

Regula 2

Accentus super penultimam naturâ longam ca-
dens, brevi existente ultimâ, erit circumflexus.

Hesiodus. Οἶκον ἢ πρῶτισα, γυναικά τε, βῆν
τ' ἀροτῆρα. i. *Primum quidem domum (compa-
ramus) & brevem aratorum.*

Οἶκον, γυναικά, ἀροτῆρα. sunt singula exemplum
hujus regulæ.

Hic tamen etiam partim { *Nota.*
 { *Excipe.*

Nota primò,

Id, quod in prima regula notatum est, de voce
Enclitica. Hinc ἔτις (nemo) ἔτε (neque) ὥς (ut,
vel quare) εἴθε (utinam) εἶδε (hi) & Doricum ἐγών-
γα, ego : non ἔτις, ἔτε, &c.

Nota secundò,

Syllabas δε & εἰ ac εἰν per paragogen adjectas
casui acutitono (* sive sic reperto, sive | * *Vid. c. 17.*
per paragogen sic facto) se habere (ad | *reg. 3. & 4.*
tonum quod attinet) more vocis Encliticæ : ut τοῖ-
δε (talī) τοιοῖδε, τοιαῖδε (tales) εὖν ἦσι, εὐναίσι,
lectus, lecti.

Homerus. Οἷον περ φύλλων γενεή, τοιοῖδε καὶ ἀν-
δρῶν. i. *Qualis foliorum generatio, talis & virorum.*

Excipe primò,

Quòd Dores infinitivorum, penacutorum in εν, syllabā ultimam mutant in εν, rarò propterea tonum immutant : ut *πείρειν, αείδειν, πείρεν, αείδεν*.

Theocr. Idyl. 8. *Ἀμφω σுவείσδεν δέδσσαν ἄλκῃ, ἄμφω αείδεν*. i. *Ambo ludendi fistulā periti, ambo canendi*.

Sed rarò dixi ; non dixi nunquam, quia interdum immutant, sequentes regulam : ut *διώκειν, διώκεν*.

Theocr. Idyl. 5. *Ὅν τῷ παιδὶ δίδωμι τὰ θνητὰ πάντῃ ** *διώκεν*. i. *Quem (canem) puerulo ad ferās omnes persequendas*.

* Sic habetur in plerisque codicibus.

Excipe secundo,

Quòd iidem masculinos plurales in οι, & foeminos plurales in ες, communiter antepenacuto vel peninflexos, penacuunt, spectā hāc regulā : ut *ἀνθρώποι, χεῖρες*, pro *ἀνθρώποισι, χεῖρεσσι*.

Regula 3.

Accentus super penultimam cadens, longā existente ultimā, acutus erit : ut *οἶκος, βεβχέας*.

Theog. *Παύρος κηδεμόνας πισὲς εὐεργιστὲς ἐταίρος*. i. *Paucos inveneris socios tui fideles curatores*. *Παύρος, εὐεργιστὲς, ἐταίρος* sunt singula exemplum huius regulæ.

Excipe,

Quòd i, cūm tonus super penultimam naturā longā cadit, ultimā existente longā positione, & positione solā, cum circumflexus erit : ut *φοῖνιξ* (phœnix) *χοῖνιξ* (chœnix) *αὐλάξ*, sulcus.

Nota generales. Jam verò in tres has regulas & universam accentuum rationem de syllabarum quantitate noventur octo.

Nota

Nota primò,

Diphthongos αι, οι finales, consonante non clausas, in accentuum ratione haberi pro brevibus: ut ἀνθρώποι, μῦσαι.

Orpheus de Deo. Σὺ δὲ θεῶν πυρόεντι παρῆσιν πολυμοχθοῖ Ἄγγελοι — i. Throno tuo igneo astant laboriosi Angeli —

Hom. Odyss. 4. — Οἱ τε δῶκαν

Ἄεθρα ποιεῖσαι καὶ ἐπιφρονά περ μάλ' ἐόντα.
i. Qui (dii) possunt satium reddere etiam sapientissimum.

Πολύμοχθοι, ἄγγελοι, δῶκαν, ποιεῖσαι, singula hujus nota sunt exemplum.

Dantaxat producuntur

I

In optativis: ut * ποιήσαι (fecerū) φήσαι (dixerit) εἴπαι, dicat.

Demosth. in Olyn. Εἴπαι τις ἄν. i. Dicat quisquam. Et ἴσως φήσαι τις ἄν. i. Dixerit fortasse aliquis.

2

In pronomine οἱ, sibi. Vid. c. 2. artic. 14.

Hesiod. Οἱ αὐτῷ κακὰ τέλει καὶ ἄνθρωπος ἄλλῳ κακὰ τέλει. i. Sibi ipsi malum fabricatur homo alteri malum fabricans.

3

In vocativo singulari quartæ contractorum: ut ὦ λητοῖ.

4

In adverbio * οἶχοι (domi) ad ipsum | * Vid. reg. 2. distinguendum ab οἶκος, ades.

* ποιήσαι ergò est modi infinitivi, ποιήσαι optativi, ποίησαι imperativi medi.

Euripides. Μακάριος, ὅστις ἐντυχῶν εἴκοι μέλει:
i. *Beatus, qui/quis prosperè agens domi manet.*

5

† *Vid. c. 2.* | In omnibus syllabis contractis :
ar. 14. | ut λητόι, † λητοῖ· χεύσεται, χευ-
σῶ, ἀδελφιδοῖ, ἀδελφιδῶ.

Object. Aristoteles Ethicorum 8. c. 2. sic habet,
Πολλοὶ γὰρ εἰσιν εὖνοι, οἷς ἔχ' ἐωρεῖσθαι (*multi e-*
nim bene volunt eis, quos non vident.) Hic vox εὖνοι

* *Vid.* | contracta ex εὖνοσι, corripit οἱ : * quippe
reg. 3. | quæ περὶ τριῶν

Respons. Vox εὖνοι non contrahitur ex εὖνοσι,
nec declinatur ab εὖνοσ, sed simpliciter ab εὖνοισ,
sicut apud Herodianum εὖων, & apud Xenophonem
εὖνοισ ; quippe quæ, si declinarentur ab εὖνοσ,
essent ante contractionem, εὖνός, εὖνόοις, &

* *Vid. reg.* | * tum contracta, non εὖων, εὖνοισ, sed
2. cap. 14. | εὖνοῦ, εὖνοοῖς.

Nota secundò,

Quòd in prima declinatione simplicium vocati-
vus singularis nominum in της, & Poëticorum in
πης, & compositorum ex verbis μεῖω (*melior*) πω-
λῶ (*vendo*) βίβω (*tero*) exit in alpha breve : ut σε-
λιώτης, ὦ * σελιῶτα, κυνώπης, ὦ κυνώπα, βι-
βλιοπώλης, ὦ βιβλιοπῶλα.

Philemon, teste Stobæo. Στρατιῶτα, καὶ ἀν-
θρώποι, καὶ σιτέμεναι, ὡς τὰ ἱερεῖα, ἵν' ὅταν ἡ καὶρος,
τυῆς. i. Miles, & non homo, pascit, ut victima, ut,
cum occasio feret, immoletur.

* *Vid. regul. hujus capituli 2 & 3.*

Nota tertio,

Quòd in adjectivis (sive sint nomina, sive pronomina),
m̄ra,

nominis, five participii) alpha finale in fœminino recti singularis est ejusdem quantitatis cum ultima genitivi masculini. Hinc in recto singulari fœminini orti à masculino tertix declinationis producitur, in recto autem singulari fœminini orti à masculino quintæ corripitur: ut $\alpha\omega\delta\iota\alpha\iota\theta$, a $\alpha\omega\delta\alpha\iota\alpha$ · $\eta\mu\epsilon\tau\epsilon\rho\theta$, $\eta\mu\epsilon\iota\varsigma\epsilon\gamma\chi\alpha\epsilon\iota\varsigma$, b $\chi\alpha\epsilon\iota\omega\alpha$ · $\tau\upsilon\phi\theta\epsilon\iota\varsigma$, c $\tau\upsilon\phi\theta\iota\sigma\alpha$.

Menander. Ταπεινὸν ἀρετῆς ὄρεϊ γυναιὶ γυνή.
i. Virtutis penu est generosa mulier.

a Vid. reg. 2 & 3. b Vid. reg. 1. c Vid. reg. 2.

Duntaxat

Hæc duo, $\pi\acute{o}\tau\upsilon\iota\alpha$, $\delta\iota\alpha$, d orta à masculinis $\pi\acute{o}\tau\upsilon\iota\theta$ (venerandus) $\delta\iota\theta$ (divinus) ultimā corripunt.

d Aliqui his addunt $\pi\acute{\epsilon}\tau\epsilon\pi\alpha$ & $\sigma\epsilon\beta\alpha\sigma\mu\iota\alpha$: qua rationem rectus singularis vix agnoscit. Nam $\pi\acute{\epsilon}\tau\epsilon\pi\alpha\varsigma$ (maturus) & $\sigma\epsilon\beta\alpha\sigma\mu\iota\alpha\varsigma$ (venerandus) cōmunis generis sunt.

Nota quarto,

Quod in secunda simplicium alpha finale in genitivo singulari semper producitur, in accusativo & vocativo singulari est ejusdem quantitatis cujus in recto est: ut $\alpha\omega\delta\alpha\iota\alpha$ (proba) c $\alpha\omega\delta\alpha\iota\alpha\varsigma$, | c V. reg. 2 & 3. $\alpha\omega\delta\alpha\iota\alpha$, $\alpha\omega\delta\alpha\iota\alpha$ · $\sigma\phi\alpha\epsilon\gamma$ (sphaera) $\tau\eta\varsigma$ $\sigma\phi\alpha\epsilon\gamma\varsigma$, $\tau\omega$ $\sigma\phi\alpha\epsilon\gamma$, ω $\sigma\phi\alpha\epsilon\gamma$.

Nota quinto,

Quod tum in prima, tum in secunda declinatione simplicium alpha finale in nominativo, accusativo & vocativo duali, & in accusativo plurali semper producitur: ut f $\tau\omega$ ω $\beta\iota\beta\lambda\iota\omega\pi\acute{\omega}\lambda\alpha$, $\tau\omega$ $\beta\iota\beta\lambda\iota\omega\pi\acute{\omega}\lambda\alpha\varsigma$ · η $\beta\acute{\alpha}\pi\epsilon\zeta\alpha$, $\sigma\tau\alpha\epsilon\gamma$, $\tau\alpha$ ω $\beta\alpha\pi\acute{\epsilon}\zeta\alpha$, $\sigma\phi\alpha\epsilon\gamma$, $\tau\alpha\varsigma$ $\beta\alpha\pi\acute{\epsilon}\zeta\alpha\varsigma$, $\sigma\phi\alpha\epsilon\gamma\varsigma$.

f Vide regulas hujus capitis singulas.

Duntaxat

Duntaxat

Apud Dores in secunda alpha finale accusativi pluralis est ejusdem quantitaris cum ultima syllaba recti singularis : ut πᾶσα (omnis) communiter πᾶσας * *V. reg. 2 & 3.* | (omnes) Doricè * πᾶσας.

Theocr Idyl ε.

— Αἴσιον ὕμνε

Πᾶσας ἐγὼ λυσῶ Συβαίτιδ' ἐνδοθι κρήνας.

i. — Cras vos

Omnes (capras) ego lavabo in fonte Sybaritide.

Nota sextò,

Quòd in participiis finale alpha in genere masculino recti singularis producitur, in neutro verò † *V. reg. 2 & 3.* | corripitur : ut † ὁ ποιήσας, τὸ ποιήσαν.

Nota septimò,

Quòd in verbis iota finale, nisi in diphthongo, *V. reg. i.* | semper corripitur : ut τυπῶσι, non τυπῶσει.

Nota octavò,

Quòd υ finale in verbis semper producitur : ut ἐξέγνω, ἐξέγνως, non ἐξέγνω, ἐξέγνως, aut ἐξεύγνω, ἐξεύγνως.

Duntaxat

In tertia plurali Bæotica corripitur : ut in ἔφω (Bæoticè pro ἔφουσαν) orti sunt, ἀ φῶμι orior.

Expedi in accentuum rationem & alia multa scire de quantitate syllabarum, quæ hîc sine digressionem nimis longa *V. l. Scorus ex Ver-* | ga doceri non possunt. Legatur a Bailio de syllabarum Græcarum quantitate.

CAPUT 14.

Accentuum ratio in contractionē.

Regula 1.

IN contractionē ex gravi & acuto fit acutus: ut καθηγόμενα, καθηγόμενα· τιμάτω, τιμάτω.

Epidictus. Ἐκάστῳ ἔργῳ καὶ τὰ καθηγόμενα, καὶ τὰ ἀκόλουθα αὐτῶν, καὶ ὅπως ἔρχεται αὐτό. i. e. Cujusque operis considera antecedentia & consequentia, & sic ipsum aggredere.

Regula 2.

Ex acuto & gravi fit circumflexus: ut φάτο (lumen) φῶς, νοσέειν νοσῆν, ὀπιμελεῖσθαι ὀπιμελεῖσθαι.

Euripides in Bacchis, ut est apud Stobzum. Βέλτιόν ἐστι σώμα γ', ἢ ψυχὴν νοσῆν. i. Prestat corpore, quam animo agrotare.

Plato de rep. 3. Ἐπιμελεῖσθαι σώματι δὲ ψυχῆς ἕνεκεν ἀρμονίας. i. Curandum est corpus ob eam quam habet anima cum eo, harmoniam.

Excipe primò,

In accusativo singulari nominum quartæ declinationis contractorum: ut λητόα, λητώ· σαπφόα, σαπφώ.

Duntaxat

In ejusdem declinationis nominibus exeuntibus in ως, accusativus singularis * sequitur regulam: ut ἡ ἰώς, ἡ αἰδώς, τὴν ἡόα ἡώ, αἰδόα αἰδῶ.

* Bailius negat: sed Poselius, Urbanus, Antesignanus affirmant. Et exempla sic se habent in exemplaribus protestantibus.

Odyf. π. Νηὶ θεῇ πλείοτες ἐμμένοντο ἢ ὃ δῖαν.
i. Nave veloce navigantes expectabamus auroram di-
vinam.

Odyf. ρ. Αἰδῶ δ' ἐκ ἀγαθὸν φησ' ἐμμεναι ἀνδρὶ
περίκλη. i. Pudorem dicit non esse bonum viro mendico.

Secundò excipe,

In nominativo, accusativo & vocativo dualibus :
ut τὰ ὦ μνάα, μνάα, minae duae : τὸ ὦ ὄσέω, ὄσέω
esse duo : τὸ ὦ νόω, νόω.

Excipe tertio,

In quibusdam genitivis pluralibus : quales sunt
ἐυνθέων, συνηθέων, ἀσυνηθέων, βινθέων (ab ἐνίθης,
simplex, συνήθης, consuetus, ἀσυνήθης, insuetus, βιν-
θης, trivemis) in contractione non ἐυνθῶν, συνηθῶν,
ἀσυνηθῶν, βινθῶν, sed accentu retracto ἐυνήθων, συ-
νήθων, ἀσυνήθων, βινήθων.

Regula 3

Syllaba tono affecta, si in eum cadit contractio,
retinet tonum quem ante contractionem habebat :
τίμαε, τίμα· ἔωοθ, ἔωοις.

Pho. ylides. Πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα ὃ σεῖο
γονῆας. i. Primò Deum honora, deinde parentes tuos.

Excipe

I

Nonnulla, quæ metalla significant : ut χρύσεθ
(aureus) ἀργύρεθ (argenteus) χάλκεθ (æneus)
per contractionem χρυσοῦς, ἀργυροῦς, χαλκοῦς.

Stobæus. Σωκράτης ἰδὼν μετρίκιον πλάσιον καὶ
ἀπαίδετον, Ἰδὲ, ἔφη, χρυσοῦν ἀνδράπεδον. i.
Socrates videns juvenem divitem & eruditionis exper-
tem, Ecce, inquit, aureum mancipium.

2 Nonnulla

2

Nonnulla etiam, quæ aliam materiam significant: ut κεράμεος (argillaceus) λίνος (linens, ἐρέος (lanens) per contractionem κεραμοῦς, λινούς, ἐρεοῦς.

3

Nonnulla etiam, quæ colorem denotant: ut πορφύρεος (purpureus) πορειρός.

Aristonymus. Διονύσιος Ἀρίστιππον ἐπειθεν, ἀποθέμενον τὸν τείδωνα, πορφυρεῶν ἱμάτων περιελάσσειν. i. Dionysius Aristippo persuasit, ut depositâ veste attritâ (scu amiculo philosophico) indueret purpureâ.

4

Hæc duo nomina, ἀδελφιδεύς (ex fratre vel sorore nepos) θυγατρίδης (filie filius) contracta ex inusitatâ ἀδελφίδεος, θυγατρίδεος.

CAPUT 15.

Accentus ratio in voce, cui contigit * Prosthesis.

Regula 1.

Cum verbis per prothesin syllaba adjicitur, tonus & mutatur, & retrahitur: ut ἦν ἔλω, eram; εἶπα ἔειπα, dixi; ἦγα ἔαγα, fregi; κλύθι κέκλυθι, audi.

Ὅς γ.ρ. Κέκλυτέ με μνηστῆρες ἀγακλείης βασιλέως. i. Audite me, prosi reginæ celeberrimæ.

* Lilius & Cambdenus ap-
pellant prothesin: sed contra
omnes veteres Grammaticos,
Sofipatrum Charisium, Dio-
medem, Valerium Probum,
Donatum, Tryphonem, &
plures nominem.

Duntaxat partim { Adde.
Excipe.

Adde,

Adde,

Additamentum. | Quatenus licet per canones capitis secundi & decimi tertii. Hinc ἤπλω, *evanz dā*, per prosthesin ἐήπλω, tono nec mutato, nec retracto. Non retracto : quia, si dicas ἐπλω, violabis decimi tertii capitis regulam primam. Non mutato : quia, si dicas ἔπλω, violabis ejusdem capitis legem tertiam. Hinc etiam ἔλδομαι *curio*, ἦνδανον *plucebam* ; per prosthesin ἐέλδομαι, ἐλῶδανον : non ἔέλδομαι, ἔλωδανον, quia esset contra secundi capitis articulum scriptum ; nec ἔέλδομαι, ἐλῶδανον, quia utrumque repugnaret ejusdem capitis articulo octavo, prius etiam articulo decimo quinto.

Excipe

¹
Ἐξπε, pro ἐξπε, *dicito*.

²
Modum infinitivum : quippe in cujus temporibus tonus per prosthesin nunquam retrahitur, nec (nisi quatenus supra traditi canones exigunt) mutatur : ut τραφέμεν (Ionicè pro τραφῶμαι, *nutritum esse*) per prosthesin τετραφέμεν. Δείσαι (*imuisse*) δεδείσαι. Ἐλσαι (per syncopen pro ἐλάσαι) per prosthesin non ἔελσαι, sed ἐέλσαι.

Iliad. φ. Πειν χτ' Ἰλίοφιν κλυτὰ τεύχεα λαὸν ἐέλσαι. i. Priusquam intra Ilii inclytamania populum abegeris.

Regula 2.

In participiis, post quicumque prosthesin tonus manet, ut ante prosthesin fuit : ut τᾶγών (*qui extendit, à τάζω*) τέταγών.

CAPUT

CAPUT 16.

Accentus ratio in vocabulo Epenthesin passo.

Regula 1.

De ω inserto ab Atticis.

Attici in nonnullorum verborum præteritis perfectis, inserto ω, tonum mutant: ut εἶθα (consuevi) ἀφείκα (dimisi) ἀφείκα, dimissus sum; Atticè εἶωθα & ἴωθα, ἀφείκα, ἀφείκα.

Regula 2.

De ε inserto à Poëtis.

Poëta, inserto ε, tonum modò mutant, modò à syllaba, cui insedit, promovent, modò ab ea (saltem partim) retrahunt, modò non mutant aut ipsum, aut locum ejus:

Mutant: ut πενθείτον, *lugetis*, πενθείετον. Τεξεῖδε (* Doricè pro τέξεδε, *parietis*) Poëticè per Epenthesin τε ε, τεξεῖδε.

Promovent: ut ἐξέρη, *interroget*, ἐξέρεσθαι, *interrogare*, Poëticè ἐξέρην, ἐξέρένα.

Odyf. γ. — Εθέλω δέ μιν ἐξέρεσθαι.

i. *Volo eum interrogare.*

Retrahunt: ut (quod apud Xenophontem est) μεμνῶτο, apud Homerum est μεμνέωτο.

Non mutant aut ipsum, aut locum ejus: ut Ἄδραϊδης, Ἄδραϊδης.

* Vid. l. 2, c. 8. in excep. 4. de prima singulari in modo indicativo.

Regula 3

De iota inserto à Poëtis.

I

Cùm Poëtæ iota inserunt ante syllabam tono pīsto affectam, tonus manet, ut prius : ut *χρῶ*, *χρῶ* opus ; *ἐρωῶ*, *ἐρωῶ* interrogo ; *δεδιότες*, *δεδιότες*, veriti.

2

Cùm verò inserunt in syllabam tono affectam, vel post illam, tum prout secundi & decimi tertii capitis canones exigunt, aut non exigunt, toni mutatio fit, aut non fit.

Non fit : ut *ὁδοῖν*, *ὁδοῖν*, *ὁδοῖν* ; *μαρνομένοι*, *μαρνομένοι*.

II. α. Εἰ σφῶν τάδε πάντα πρὸς ἄλλο μαρνομένοι. i. Si de vobis hæc omnia resciverint contendentes.

Fit : ut *ῥῆα*, *ῥῆα*, *ῥῆα* · *χελοῖ*, *χελοῖ*, *χελοῖ*. In priore exemplo acutus mutatur in circumflexum, exigente sic capitis decimi tertii regulâ secundâ : in posteriore circumflexus in acutum, sic postulante capitis secundi articulo octavo.

Hesiod. *ῥῆα μὲν γὰρ βεῖαι*, *ῥῆα ὃ βεῖοντα χαλέπει*. i. Facile quidem effert (Deus) facile verò elatum deprimit.

Regula 4

De α, ο, & ω, insertis à Poëtis.

Poëtæ, inserto α, ο, aut ω, accentum interdum retrahunt, interdum & mutant, interdum promouunt, interdum non mutant aut sedem aut speciem.

Retrahunt :

Retrahunt : ut φαίνεῖν (Bæcticè pro φαίνθησαν, seu ἐφαίνθησαν ἀφαίνομαι) Poëti c φαίνθεν.

II. α. — Δεῖν δ' ἐοῖσιν ὅσπερ φαίνθεν. i. *Terribiles autem ejus oculi visi sunt.*

Et mutant : ut πηδῶ, γελῶ, salio, video, πηδάω, γελῶ.

Promoveant : ut πηδῶν, γέλων (hæc augmento, pro ἐπηδῶν, ἐγέλων, saliebam, ridebam). Poëticè πηδῶν, γελῶν, & (per aliam Epenthesein) apud Homerum γελοίων.

Non mutant aut sedem aut speciem : ut ἐυχέλῳ, gloriar, ἐυχέλωμαι.

Regula 5

Dē e inserto ab Ionibus.

Iones, inserto ε, tonum mutant, & retrahunt : ut βοᾷ, βοῶ, θανέιν, θανέειν.

Hom. Πάντες μὲν συγγεγῶσι θάνατοι δόλοισι βροτοῖσι. Λιμῶ δ' οἴκισον θανέειν καὶ πότμον ἐπαπείν. i. *Omne mortis genus miseris mortalibus formidabile.*

Fame verò et mori miserrimum.

Regula 6.

Post quamcunque aliam Epenthesein tonus manet, ut prius fuit : ut ἄγειν, ἀγαγεῖν.

Duntaxat adde,

Quatenus leges capituli secundi & decimi tertii patiuntur : ut ἡγον, ἡγαγον, ducebam ἦντε, ἦντε, παπε, objurgavit.

CAPUT

CAPUT 17.

Accentûs ratio in dictione Paragogen passa.

Regula 1

De iota adjecto ab Atticis.

Quocunque tono, quacunque in syllaba dictio afficitur, quoties Attici illi indicandi causâ paragogicè addunt iota, ὅξυτονείη: ut νῦν νῦνί, *nunc*; ταύτης *hujus*, ταυτησί; ἔα, *hic*, ἔτοσί.

Aristoph. in Nub b. Καὶ τέλονι γοῶν οἶδ' ἐγὼ, καὶ χερσὶ. i. Et *hunc* ego *novi* & *illum*: pro τῶτον, κακείνον.

Regula 2

De syllaba θα adjecta ab Æolibus.

Cùm syllaba θα personæ alicui paragogicè adjicitur (adjicitur autem ab Æolibus familiarissimè verborum personis secundis singular.) tonus manet, ut priùs fuit: ut ποθοῖης (Doricè & Ionicè pro περσοῖης) Æolicè ποθοῖθα, *intueris*, apud Theocritum: pro κλαίης κλαίσιθα, *lugeres*, apud Homerum.

Duntaxat adde,

Quatenus licet per capitis secundi articulum septimum & octavum: ut ἐξέσθης, *excoriasti*, ἐδέεσθα· οἶδας, οἶδαθα.

Regula 3

De syllabis φι & φιν adjectis à Poëtis.

Cùm φι vel φιν per paragogen alicui casui adjungitur

gitur (adjungitur autem à Poëtis casibus omnibus) tonus manet tum idem, tum super vocalem aut diphthongum eandem : ut *ἐννή*, * *ἐννήφι*, | * *V. c. 13. reg.*
cubile : *ἐνναί*, *ἐνναίφι*, *cubilia* : ἐξ *ἐρέ*. | *2. nota 2 & 1.*
ἔδος, ἐξ *ἐρέδουσι*, *Il. 1* ex Erebo. *ὑπὸ κροτάσσι*,
ὑπὸ κροτάσσι, *sub caputibus*, *Iliad κ.* ἐξ *ἐννῆς*, ἐξ *ἐν*
νῆφι, ἐ *cubili*, *Odyf. ε.* *φανομένη*, *φανομένηφι*.

Odyf. ζ. Ἀλλ' ἰομεν πλωέσσαι ἄμ' ἠὲ φανομένηφι.
i. Sed eamus loturae unà cum aurore apparenre.

Duntaxat { Adde.
 Excipe.

Adde,

Quatenus secundi capitis articu- | *Additamentum.*
 lus septimus, & octavus patiuntur : ut *ἀκάνθα*, *ἀκάν*
θαφι : *μοίρα*, *μοίραφι*.

Excipe primò,

Cùm alterutrum sic adjectum præcedit *ο*. Nam
 utcumque vox se priùs habuerit, tum penacuitur : ut
παρ' αὐτῶν, *παρ' αὐτόφι*, *apud ipsam*, *Iliad. μ.* Ἐπ'
ἐχάρα, ἐπ' *ἐχάραφι*, *super foco*, *Odyf. ε.* *δακρύοις*,
δακρύοφιν.

Odyf. ε. — Οὐδέ ποτ' ὄψε

δακρύοφιν *τέρσουλο*, *κατείθεο* ἢ *γλυκὺς αἰών*.
i. Neque unquam oculi ejus (Ulyssis) à lacrymis sicca-
bantur : consumebatur autem dulcis ætas.

Excipe secundò,

Cùm vocalis aut diphthongus, cui tonus insedit,
 tollitur : ut *παρὰ νῶν*, *παρὰ νῶφιν*, *à navibus*.

Regula

Regula 4

De syllaba δε adjecta paragogicē.

Cum adjectivis τοῖς (talibus) τέσς (tantus) τηλικός (tantus) aut adverbiiis τῇμ (tum) ἐνθα (hic) ἐνθεν (hinc) per paragogen adijcitur syllaba δε, tum illa se habent, ac si essent naturā ὀξύτονα, & hæc se ad illa habet in morem dictionis encliticæ.

Illæ se habent, ac si essent naturā ὀξύτονα : ut τοῖσδε, τοιάδε, τοιῦδε, τοιαῦδε, τοιόνδε · τοσόσδε, τηλικόσδε, τημόσδε, ἐνθάδε, ἐνθένδε, non τοῖοσδε, τοιαῖδε, &c.

Plato. Ἄνὴρ ἐπιφθής, * τοιαῦδε τυγχῆς μεταχῶν, ἢ δὴν ἀπολέσας, ἢ τι ἄλλο, ὧν ποτε πλείους ποιεῖ, ῥᾶσα οἴσῃ ὅλ' ἄλλων. i. Vir probus, si in huiusmodi fortunam incidit, si filium amiserit, aut quid aliud eorum, quæ plurimi facit, facilius feret, quàm alii.

Theoc. Idyl. 10. Ἐκ καλόμενης ἀχυρον τελέθῃ † τημόσδε μάλιστα. i. Ex culmo paleæ tum maxime exeunt.

Hæc se ad illa habet in morem dictionis encliticæ : ut τοιάδε & (pro eo Ionicè) * τοιήδε, τοιαῖδε, τοσήδε, τηλικήδε &c. non τοιήδε, τοιαῖδε, &c.

* Non τοιαῖδε dicit, sed τοιαῦδε, ac si rectus esset τοιῦδε.

† Non dicit τημόσδε * Vid. c. 13. reg. 2. nota 1.

Duntaxat

Δε sic illis adjectum Attici, mutant in δι, tonum adhuc promovent : ut τοιοσδι, τοιαδι, ἐνθαδι.

Exceptio,

Regula

Regula 5.

De quacunque aliâ Paragoge.

In alia quacunque Paragoge dictio illam passa, & in significatione non mutatâ, paret quidem legibus capitis secundi & decimi tertii: quatenus verò per illas licet, se (quod ad tonum) haber, sicut ante paragogen habuit: ut *μεγάλοισ, μεγάλοισι, ουibus*: *ἦ, ἦχι, ubi: ἦσι, ἦσις.*

Il σ. Πρωτὶ δὲ τῶ ἡσίοι (ὡς τὰ ἔχει δαρηχθέντε.
i. Manè verò sub auroa armati.

C A P U T 13.

Accentus ratio in dictione passa Aphæresin.

Regula 1.

Dictio, per Aphæresin monosyllaba facta, circumflectitur: ut *ἐβλῶ, ἐβλῆς, ἐβλη*, per Aphæresin *βλῶ, βλῆς, βλη*. Sic *ἐπλῶ, ἐπλῆς, ἐπλη*, per Aphæresin *επῶ, πλῆς, πλη*, & *ἦν, ἦς, ἦ*. Sic *ἐγνων, ἐγνῶς, ἐγνώ*, per Aphæresin *γνῶν, γνῶς, γνώ*.

Excipe,

* Vid. c. 2. | Cùm corripitur. Nam tum acutis artic 14. | tur, quia * circumflexus non cadit in syllabam brevem: ut *ἐβαν, ibant*, per Aphæresin *βαν*.

Regula 2.

Cùm per Aphæresin vox monosyllaba quidem non evasit, amisit verò syllabam aut vocalem tono priùs affectam, tum tonus transfertur in syllabam
D proxiam,

proximam, pro syllabarum autem quantitate mutatus, aut non mutatus.

Mutatus : ut ἔθηκε, δῖκε.

Hesiod. * Θῖκε δ' ἐμιν i. Posuit verò ipsam.

Non mutatus : ut ἔκρυψε, κρύψε.

Idem. † Κρύψε ὃ πῦρ. i. Occultavit verò ignem.

* Vid. c. 13. sec. 2.

† Vid. c. 2. art. 14.

*A regula autem utraque, tum illa priore,
tum hac posteriore*

Excipe primò,

Quòd, cùm post Aphæresin remanet nota vocalis rejecta, tum vox Aphæresin passa

retinet affixum illi notæ, non translatum : ut
ἄ δ' ὄρκας, ἄ δ' ὄρκας (quæ dedisti) apud Aristoph. ὁ ἀνθρώπος, ὁ ἄνθρωπος.

in præcedentem dictionem * inclinat : ut ὁ ἄδωνις, ὁ δ' ὄνις. ὁ ἄγαλθις, ὁ ἄγαλθις.
prorsus amittit : ut ὁ ἄνα ὁ ἄνα, Οὐκ. ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος.

Theocr. Idyl. 15. Σοφὸν τι γένει ὁ ἄνθρωπος. i. Sapiens quedam res est homo.

* Vid. cap. 5. art. 6.

Duntaxat

Vox ἔται (amicæ) cùm post adverbium ὦ talem Aphæresin patitur, & non cum eodem in unam vocem coalescit, tum tonum suum apud autores

* modò transferri : ut ὦ ἔται.

* Vid. Scoti } & transferri & mutari : ut ὦ ἔται.

Gram. pag. } nec transfert nec mutat : ut ὦ ἔται.

417. 418. } prorsus amittit : ut ὦ ἔται.

Excipe secundò,

Quòd, cùm ex voce ἔται Aphæresin passa, & adverbio ὦ una vox fit, tum apud autores

* modò

* me dō { ὁξυτονεῖ) : ut ὠτάν.
 αἰαῶ) : ut ὠτάν.
 αἰαῶ) : ut ὠτάν.

* Vocem ἰταυτάντᾳ toti varietate gavisam esse non mirabimur, si cum quantā affectionis & inde pronuntiationis varietate prolata sit, consideremus.

Regula 3.

Cum post Aphæresin vox nec monoſyllaba evaſſit, nec ſyllabam aut vocalem, cui tonus inſedit, amiſſit, tum (quod ad tonum) ſe habet, ſicut ante Aphæreſin habuit: ut ὦ ἀγαθὲ, ὦ γαθὲ, O bone: ἰτέτυκλ', τέτυκλ', factus erat.

Excipe

In participiis paſſivis præteritum & pluſquam perfectum: ut δεδεγμεθ', βεβλημεθ', per Aphæreſin Æolicam † δέγμεθ', βλήμεθ'.

† Vid. l. 2. cap. 11, in exceptione ab exceptione 2.

C A P U T 19.

Accentus ratio in voce Syncopen paſſa.

Regula 1.

Cum vocalis vel ſyllaba tonum præcedens per Syncopen tollitur, tum accentus poſt Syncopen manet, ut ante eam fuit: ut παρπειθών, παρπειθών, cum perſuaſiſſet. κατὰχεῦσαι, κατὰχεῦσαι, effundere, ſeu effuſiſſe.

Regula 2.

Cum syllaba, tono affecta, tota per Syncopen tollitur, tum tonus modò retrahitur, modò promovetur, sæpe & ipse mutatur: ut τυφθήτιω, (verberati sint duo) τυφθείτω * κενήσαι (punxisse) κένσαι. Sic & pro κυόνων (à κύων, canis) dici solet κυωνών.

Regula 3.

Cum non syllaba tota, cui tonus insedit, sed tantum ejus pars per Syncopen eliditur, tum accensus modò itidem promovetur, modò retrahitur, modò autem loco non movetur.

Modò promovetur: ut θυγατέρθ, ανέρθ, πατέρθ, μητέρθ, γαστέρθ, per Syncopen θυγατρός, ανδρός, παλός, μηρός, γασρός.

Modò retrahitur: ut άνιέξ, ανδέξ * άνιθεξ (reposuerunt) άνθεξ. θυγαλίεξ, θυγαλίρε, θυγαλίρεις, θυγαλίεξς, per Syncopen δύγαβα, δύγαβε, δύγαβες, δύγαπας.

Il. 2. Οὐ χεῖν παννύχιον δίδειν βεληρόεσσιν άνδέξ.
i. Non oportet virum consiliarium totam noctem dormire.

Modò loco non movetur: tum verò pro syllabarum quantitate vel mutatur, vel non mutatur.

* V. c. 2. art. 14. | Mutatur: ut κρείσσον, melius, Doricè * κρέσσων εὐρεία, lata, Ionicè εὐρέα.

Non mutatur: ut κρείσσον, melior, Doricè κρέσσων ἀγείρεσθαι, congregare, Poëticè ἀγέρεσθαι.

Regula 4.

Cum syllaba tonum sequens, aut ejus pars per Syncopen tollitur, tum etiam tonus modò retrahitur, modò promovetur, modò retinet locum suum.

Modò retrahitur: ut δίδάκηα, didici, δέδαα.
διδάαμυ,

Ἰδδίαμω, *veriti sumus*, δειδίαμω· ἀνάστητε, *surgite*,
ἀνάστε· χερσαίονι, *inferiori*, χέρνι.

M dō promovetur. Sic pro κύων (à κύων, *canis*)
dici solet κωός.

Modò retinet locum suum; retinens verò * pro
syllabarum quantitate nunc mutatur, nunc non mu-
tatur. | * Vid. c. 13.

Non mutatur: ut βορέω (Ionicè pro βορίω)
βορέω.

Heliōd. Νόσφι νέτε, βορέω τ', αὐργέσω, ζεφύρε τ'.
i. Sine Noto, Boreas, & Etesia, & Zephyro.

Mutatur: ut ἡλυθεν ἡλθον, *veni*: εἶμω εἶμω, *simus*:
τυφθῆμω (verberati *simus*) τυφθῆμω.

CAPUT 20.

Accentus ratio in dictione cui accidit Apocope.

Regula 1.

Cum Apocope secum habet conjunctum Apo-
strophum, tum vox acutitona eam passa, nisi &
Enclitica sit, & in præcedentem dictionem tonum
suum inclinaverit, cum prorsus amittit: ut ὅτι ἐμοῦ,
ἐγὼ ἐμῷ, *meâ ætate*: ἀλλὰ αἰεὶ, ἀλλ' αἰεὶ.

Theognis. Ἀλλ' αἰεὶ τῷ ἀγαθῶν ἔχειο. i. Sed sem-
per bonis viris teipsum adjungito.

Duntaxat hîc excipienda sunt

I

Nomina & verba acutitona talem & Apocopen &
Apostrophum passa; quippe nihilominus tonum
suum non sic amittentis, sed (nisi in præcedentem

D 3

dictionem

ditionem inclinaverint) in a præcedentem suam syllabam retrahentia. ut κακά ἀνθρώποις, καὶ ἀνθρώποις. εἰς δ' ὅτι ἀνθρώποις, εἰς δ' ἔς' αὐτογενής. δ' εἰς ἔσ' ἔσ'.

Odyss. Ἡ πολλὰ καὶ ἀνθρώποις δίδωσι. i. Qui (scilicet γαστήρ, venter) multa mala hominibus affert.

Orph. de Deo. Εἰς δ' ἔς' ἀνθρώποις, ἐνδὸς ἐκγονα πάντα τέτυκ. i. unus est ex se genitus, unius soboles omnia.

Et pronomina utrumque passa, quæ nec antè monosyllaba fuerunt, nec post cum voce sequente coalescunt; quippe similiter tonum suum (nisi inclinaverint) in priorem suam syllabam retrahentia: ut ἐμὲ εὐφραδα, ἐμ' εὐφραδα.

Theocrit. Τόσον ἐμ' εὐφραδα τὸ φανεί. i. usque edem apparens me exhilarasti.

a Ex doctrina Varronii nomina talia, sic passa, semper sic retrahunt tonum, alia voces omnes prorsus amittunt. Sed (pace illius) sunt & pronomina & verba talia, quæ, sic passa, similiter retrahant: sunt etiam talia & verba &

pronomina & nomina, quæ, sic passa, interdum non sic aut retrahant aut amittant tonum, sed in præcedentem dictionem inclinent. b Non autem (licet Stephanus similia soleat se pingere) δ' εἰς ἔσ', N: m quare?

Regula 2.

Quæcunque dictio, Apocopen passæ, unâ & cum voce sequente in unam coalescit, illa tonum suum prorsus amittit, sive rejectæ vocalis nota maneat, sive non: ut τὸ αὐτὸ, τ' αὐτὸ. καὶ ἐμὲ, καὶ ἐμὲ. ἐγὼ οἶδα, ἐγὼ οἶδα. τὸν ἐστὶ, τὸν ἐστὶ. ἀνὰ σ' μα, ἀνὰ σ' μα.

Regula 3.

Voces Apocopen solam passæ, & * monosyllabæ factæ, vestiuntur quidem tono, sed aliæ cum flexu, aliæ acuto.

* Monosyllaba post Apocopen acutunt, inquit Posselius. Vis rectè. Nam nota omittit.

Aliæ circumfl. xo : ut pro βερύ, vel βερύειν, βεῖ
apud Hesiodum : pro κείμων (sarinā crassior) κεί a-
pud Homerum.

Aliæ acuto : ut apud omnes penè autores pro
χῆμι (si non potius pro χῆσι) χῆ, oportet : apud
Homerum pro δαῖσι (convivio) δαῖ : apud Sopho-
clum pro ῥαῖδιον (facile) ῥαῖ : apud Bionem pro ὅτι
(quod) ὅ : apud Theognidem pro παρὰ πόρ.

Theognis. Αἰχρὲν δ' εἰ νήφον παρ μύβοσι μύβῃ. i.
Turpe sobrium cum ebriis commorari.

Regula 4.

Cùm vox, Apocopen solam passa, monosyllaba
non sit, tum, si ablata sit syllaba, cui tonus insedit,
tonus retrahitur : ut γλαυρεῖν (consecutum) γλαυρ.

Hesiod. ——— Πουκνὲς καὶ θρόσας ἔχουσι

Καὶ γλύφου πέτρῃν. i. *Densa latibula incolunt, &
consecutum (scu cavernam) ex saxo exsculptum.*

Regula 5.

Cùm vox, Apocopen solam passa, nec monosyl-
laba evasit, nec amisit aut diphthongum, aut voca-
lem, cui tonus insedit, tum tonus locum suum reti-
net, dumtaxat pro syllabum quantitate mutatus,
a t' non mutatus.

Non mutatus : ut pro ἀπὸ χῆμι (si non potius pro
ἀπὸ χῆσι) ἀπὸ χῆ, sufficit : σώσει (sine augmento
pro ἐ σώσει) per Apocopen σώω, *conservavit*. Sic
pro τέτλαθι, τέτλα, *aude* : pro Ποσιδῶνα Ποσιδῶ,
Nepitum : pro δάκρυον δάκρυ, *lucryna*.

Mutatus : ut ἔτασε, *vincit*, per Apocopen ἔτα.

Il π. — * ἔτα ὃ δαὲ Νείαλον ἐς κενεῶνα. i.
Vincit verò (cum) basila In finis in ilibus.

* Vid. cap. 13. reg. 2.

OPOTONIAS

Liber secundus,

De tonis singularum orationis partium in specie.

CAPUT I.

De accentibus articulorum.

IN articulorum casibus singulis quam vocalem aut diphthongum Grammatici tono vestiunt in communi eorundem inflexione, eadem aut saltem illa, in quam mutatur, semper vestitur tono, idque eodem, (nec alio, nisi aliunde inclinetur) etiam in dialectis omnibus: ut τῆς, Doricè τῶ & τεῦ, Ionicè τοῖο. Τῆς, τῶς, Doricè τᾶς, τᾶν. Τοῖν, τοῖς, Ionicè τοῖν, τοῖσι.

Duntaxat

I

De articulo præpositivo { *Nota.*
Excipe.

Nota,

Quòd ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, quæ in communi illius inflexione nuda relinquantur, interdum tonum suum in se habent. Quando verò, vide *libr. 1. cap. 4. articulo 5. in exceptionibus.*

Excipe

Excipe primò,

Quòd mutato accentu Poëtæ pro τῷ dicunt τῷ,
& Æoles pro τῷ¹ feminino τᾶων.

Excipe secundo,

Quòd in hoc articulo composito cum enclitico
a δέ, pro ὅδε, τόδε, τόνδε &c. Attici, cum indi-
cant, dicunt ὅδι, τοδί, τονδί &c.

Aristoph. Ἀλλ' εἴμ' ὅπῃ τονδί καὶ παλάξω. i.
Sed hunc adibo & pulsabo.

a De enclitico δὲ vid. l. 1. cap. 10. artic. 3.

De articulo subjunctivo

Excipe primò,

Quòd pro ὅ (cujus) Poëtæ per Prosthesis dicunt
ὅς. II. 2. — b' Οὐ κλέῃ¹ ἔσσι' ὀλεΐ². i. Cujus fama
nunquam interibit.

b Ἀλλ' ἔστινος ; inquit | viri, non vecte. Sic etiam
Eustathius, scilicet per Syn- | apud Homer. pro ὅς (sibi) ἰοῖο
coron pro ὅτε. Sed pate tantu | vid. cap. 6.

Excipe secundo,

Quòd in hoc articulo composito cum τῷ pro ὅτι¹
v Attici dicunt ὅτε, Doræ ὅτᾶ, Iones ὅτεο, Æo-
les ac Poëtæ ὅτῃ² pro ὅτινι Attici ὅτῳ, Iones ὅτεω
& ὅτεω³ pro ὅτινων Attici ὅτεων, Iones ὀτέων⁴ pro
ὀτῖσι Iones ὀτέοισι.

Menander. Ἡδὺ τ' ἀποθήσκειν ὅτῳ Ζῆνι μὴ
παρεῖαι, Ὡς βέλε⁵. i. Jucundum mori, cui
vivere non licuit,
ut liber.

Tantummodo, ad has duas regulas quod attinet,

Partim { Illis adde.
Ab illis excipe.
De illis nota.

Adde in genere,

Quatenus licet per accentuum leges generales.

Adde in specie.

1 Quatenus licet per primi libri capitis secundi articulum septimum. Hinc ἀμείνων (*m. lius*) in recto, ἀμείνων in genitivo. Accentus manet idem, sed loco motus, quia nē acutus quidem præcedit antepenultimam.

2 Quatenus per ejusdem capitis articulum octavum: ut τὸ πᾶν, ovile, τὸ πᾶν ποιῆσαν, operatum, ποιῆσαν. In utroque exemplo toni locus idem est, sed tonus non idem, quia circumflexus non cadit in antepenultimam.

3 Quatenus per ejusdem articulum decimum-quartum: ut ὁ Θῶμας, οἱ * Θωμαί ὁ Ἑρακλῆς, τὸ Ἑρακλῆ. In neutro mutatur locus, in utroque verò tonus, quia circumflexus cadit in syllabam brevem.

4 Quatenus per primi libri capitis decimi-tertiæ regulam primam: ut σφέτερον, σφετέρη. Tonus manet idem, sed propter ultimam longam translatus in penultimam.

* Vid. lib. I. cap. 13. in nota generali 1.

5 Quatenus per ejusdem capituli regulam secundam : ut χῆρ, χῆρα, χῆρε, χῆρες, χῆρες· ἢ φῆμα, αἰ ὡ φῆμα· τυφθεῖς & τυφθεν, τοῖς τυφθεῖσι. In omnibus locus idem est, sed propter syllabarum quantitatem acutus mutatur in circumflexum.

6 Quatenus per ejusdem tertiam : ut τὸ δῶρον, donum, τῷ δῶρον· τυφθεῖσα, τυφθείσης. Locus idem, sed propter ultimam longam circumflexus mutatur in acutum.

Hæc sunt, quæ his regulis addenda erant. Sequuntur ab illis excipienda.

Ab illis autem } *simplicium.*
excipe in decli- } *tum*
nationibus } *contractorum.*

In simplicium } *1 in quatuor prioribus simul.*
declinationibus } *2 in duabus prioribus.*
excipe } *3 in prima sola.*
 } *4 in secunda sola.*
 } *5 in quinta.*

1 *In quatuor prioribus declinationibus simul, ab his regulis*

Excipe primò,

Quodd, utrunque se habeat rectus singularis, nominativus, accusativus & vocativus duales nunquam *ἑταπῶν*· ut ὁ Θωμάς, τὸ ὦ Θωμά· ἢ μνά, τὰ ὦ μνά· ὁ νῆς, τὸ ὦ νῶ· τὸ ὄσων, τὸ ὦ ὄσῶ.

Excipe secundò,

Quodd in quatuor prioribus, quoties rectus singularis

laris ὀξύτονῃ, genitivi & dativi omnes πεισῶν, ut κειτῆς, jud: x, κειτῶ, κειτῇ, κειταῖν, κειτῷ, κειταῖς. ἐμῇ, mea, ἐμῆς, ἐμῇ, ἐμαῖν, ἐμῷ, ἐμαῖς. ψυχῇ, ψυχῆς &c. ὀφθαλμός, ὀφθαλμοῦ.

Sophocles. Ὡς ὁψις ἐν ὀφθαλμῷ, ὁ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ. i. ut visus in oculo; sic intellectus in anima.

Duntaxat

I

In prima declinatione, cum rectus singularis est ὀξύτονῃ, genitivus cum Ionicus tum Æolicus numeri singularis παρεξύτονῃ est: ut ποιητῆς, Poëta, genitivus Ionicus est ποιητέω, Æolicus ποιητάο.

2

Tum in prima, tum in secunda, cum rectus singularis ὀξύτονῃ est, genitivus pluralis & Ionicus & Æolicus est παρεξύτονῃ: ut ποιητῆς, τιμῇ. genitivus pluralis Ionicus est ποιητέων, τιμέων, Æolicus ποιητάων, τιμάων.

3

In tertia, cum rectus singularis ὀξύτονῃ, genitivus cum singularis tum dualis, ut & dativus tum dualis tum pluralis in dialecto Ionicā πρὸς πεισῶνται: ut ἡ ὁδὸς, via, τῆς ὁδοῖο, ταῖν ὁδοῖιν, τῷ ὁδοῖσι.

4

In quarta, genitivus singularis nominis ὀξύτίνῃ a est etiam ὀξύτονῃ: ut ὁ νεώς, templum, ὁ λεώς, populus, ὁ λαγώς, lepus, τῷ νεώ, τῷ λεώ, τῷ λαγώ.

Demosth. περὶ Στεφάνου. Λαγὼ βίον ἐξῆς δεδιώς

a Hinc Verga a in Grammatica cum ὀξύτονῃ. Optime. Caninius tamen πεισῶν. Res. simile. Varennius duos genitivos, vult esse ὀξύτίνῃ. Non scire. Bailius omnes obliquos, h.e. præter genitivum singula-

rum, etiam dativum, imò & genitivum & dativum cum dualem, tum pluralem. Nominis: & hoc ille (quod sciam) solus, & ex suo (opinor) cerebro, non ex ullo apud auctores exemplo.

καὶ βέβαιον, καὶ ἀεὶ πληγυήσεως προσδοκῶν. i. *Leporis, vitam agebas timeus ac tremens, & semper expectans ut vapulet.*

2. *In duabus prioribus declinationibus
ab his regulis excipe*

Quòd, quoties rectus singularis est vel παρξύ-
τορ, vel παρξύτορ, vel παρξυπώμωρ,
genitivus pluralis etiam παρξυπῶν, ut δεσπότης, δε-
ξιά, βασιλεύς, τυρβήσα, τῶν δεσποτῶν, δεξίων, βασι-
λέων, τυρβησῶν.

Euripid. Μέτεσι τοῖς δαλοῖσι δεσποτῶν νόση. i.
Servi participant morbum dominorum.

Duntaxat

I

Genitivus pluralis quatuor nominum substanti-
vorum, nimirum χήνης, fœverator, χλένης, ἀπέρ,
* ἐτησίαι, venti Etesia, ἀπύα (aliàs ἀφύα) ἀρμα,
sequitur regulam de substantivis: ut χήνων, χλέ-
νων, ἐτησίων, ἀπύων.

Aristoph. Ὑπὸ γὰρ τόκων, χήνων ἡ δυσκολωτά-
των ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χήματ' ἐνεχυρά-
ζομαι. i. *Nam ab usuriis, usurariisq; difficillimis agor,*
feror, bona oppignero, seu, bona mea pignori capiuntur.

2

Genitivus pluralis quorumcunque adjectivorum
fœminini generis, non ὀξυτόνων, oriundorum à ma-
sculino declinationis tertiæ, sequitur regulam de ad-
jectivis, intellectam scilicet (ut intelligi debet) cum
additamentis: ut ἰδία, ἰδίων, privata, privatarum;
ἡμεῖρα, ἡμετέρων, nostra,strarum; δία, δίων, di-

* Rectius singulari supponitur esse ἐτησίαις, licet forsan
inusuatum.

vina, divinarum; ὀβτρία, ποτνίων, veneranda, venerandarum.

Tantum Doris & hujusmodi adjectivorum genitivum pluralem θεωρώσι.

³
In prima declinatione, cum rectus singularis παροξυτονῆς, genitivus pluralis Ionicus est παροξυτονῶν. ut πρεσβύτης, senex, πῶ * πρεσβύτεων.

⁴
Utcunque se habeat rectus singularis, in secunda declinatione genitivus pluralis Ionicus, in utraque Æolicus παροξυτονῆς. ut in secunda, nominum δόξα, βία, ἔλεος genitivus pluralis Ionicus est δόξων, βιᾶν, ἔλεων, Æolicus δόξων, βιᾶν, ἔλεων. in prima, nominis δειπνός genitivus pluralis Æolicus est δειπνῶν.

* Vid. l. 1. cap. 13. in excep. 2. à reg. 1.

3 In prima declinatione sola, à regulis.

Excipe primò

Quòd in illa, cum rectus singularis θεωρώς, genitivus singularis in Ionica & Æolica dialecto * etiam παροξυτονῆς. ut Ἑρμῆς, Mercurius, Ionicus genitivus est Ἑρμῶν, Æolicus Ἑρμάων.

* Sic ut cum rectus ὀξυτονῆς, p. 63.

Excipe secundò

Quòd nominum δειπνός, berus, μνηστής, consiliarius, εὐρύς, latè videns, vocativus singularis tonum retrahit: ut ὦ μνηῖστα, εὐρύστα, δειπῶτα.

Mittit his adiunctis εὐρύστα.

Philemon.

Philemon. Οὐκ ἂν δῶσαι μὴ ἡγεῖσθαι, δέσποτα,
 Ἄνθρωπον, ὡς ἄνθρωπον · ἄλλως βοᾷς.
 i. Non poteris, here, non esse homo, homo cum sis: frustra
 clamas.

4 In secunda declinatione sola, ab his regulis

Excipe primò,

Quòd adjectivi μία (una) & ejus compositorum
 genitivi & dativi omnes *ᾠδαιῶν* · ut μία, μιᾶς,
 μιᾷ &c. ὑδμία, ὑδμίας, ὑδμῖα, ὑδμῖας &c. μνηδμίας &c.

Sorades, ut est apud Stobæum. Ἡμέρας μιᾶς ἀ-
 λυπία μέγα ὕψι κέρδι. i. Unius diei indolentia mag-
 num est lucrum.

Excipe secundò,

Quòd adjectiva fœminina, quorum masculinum
 est tertiz declinationis, in recto plurali sequuntur
 non fœmininum, sed masculinum recti singularis:
 ut ἰδίον, ἰδία, privatus, privata; ἡμέτερον, ἡμέτε-
 ρα, noster, nostra; λίθινον, λίθινη, lapideus, tapidea:
 fœminina in recto plurali, non ἰδία, ἡμέτερα, λι-
 θίνα, sed ἰδῖαι, ἡμέτεραι, λίθιναι.

Æschines contra Timarchum. Αἱ ἰδῖαι ἐχθροὶ
 πολλὰ πάντῃ κοινᾷν ἐπανορθοῦσι. i. Private ini-
 micitia multa omnino in publicis negotiis corrigunt.

Duntaxat

Fœmininum adjectivi μέγας in recto plurali se-
 quitur non μέγας, sed illud, unde formatur, inusita-
 tum μεγάλον.

Pindarus. Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολὺμυθοι. i.
 Magna virtutes sunt semper multorum verborum.

5 In simplicium quintâ, ab his regulis

Excipe primò,

Quòd duo hæc nomina, μήτηρ, θυγάτηρ, in omnibus obliquis (excepto vocativo singulari) ut & in recto cum duali iunctum plurali, Syncopen ni patiantur, tonum suum promouent: ut μήτηρ, μήτερι, μήτερες, μήτερες &c. θυγάτηρ, θυγατέρη &c.

Odyss. Ἐνθ' ὅγε θυγατέρας πόρρην ἡάσιν ἔειπε ἀκοίτας. i. Tum ille filias filiis dedit in uxores.

Et quòd idem faciunt, quoties παροξύτονω, δηότης, hostilitas, ταχύτης, celeritas; quippe eodem casus tono semper sic afficientia, ac si semper essent (ut sæpe quidem sunt) ὀξύτονα. ut δηότη-
10 &c. ταχύτη &c.

Excipe secundo,

Quòd nominum polysyllaborum in ων vocativus singularis in masculino, fœminino, aut communi genere desinens in ου tonum retrahit: ut κακὸδαίμων, βελτίων, ὦ κακὸδαίμον, βέλτιον.

Menander. ὦ βίς κακὸδαίμον, ὅς τις ὦν πένης γαμήϊ. i. O ter infelix, quisquis pauper existens ducit uxorem.

Duntaxat

I

Vocativus nominum compositorum à φρῶ non retrahit: ut δαίφρων, prudens, ταλαίφρων, αἰμυλην-
ium patiens, ὦ δαίφρον, * ταλαίφρον.

Soph. Τί δ' ὦ ταλαίφρον;

* Composita à φρῶ in vocativo acunt penultimam, inquit Bailius. Vix recte. Vid. l. 1, c. 13. reg. 2.

2 Vocativus nominum Λακεδᾶμων, Παλαίμων, Ἰκεταίων, Μαχάων, Ἀρεταίων & substantivi Ἐυδαίων similiter non retrahit: ut ὦ Λακεδᾶμων, Μαχάων, Ἐυδαῖμον &c.

3 Nec in dialecto Æolicâ ullorum omnino nominum in ων vocativus tonum retrahit: ut ἑκαδοδαίμων, βελτίων, ὦ κακοδαῖμον, βελτίον.

Excipe tertio,

Quòd vocativus singularis nominum γυνή, *mu-*
lier, δαῖς, *levir*, ἀνὴρ, *vir*, θυγάτηρ, *filia*, πατήρ, *pa-*
ter, εἰνάτηρ, *fratria*, σωτήρ, *servator*, Δημήτηρ, *Ceres*,
similiter tonum retrahit: ut ὦ γυνί, δαῖερ, ἀνερ,
θύγατερ, πάτερ, εἰνατερ, σωτερ, Δήμητερ.

Eurip. Μὴ γαῦρε, πάτερ. Κύκλω γδ' ἔρατ'· πρὸ μ' ἔσθ', ὅθ' ἐκ ἔχθ'. i. *Nè gloriare, pater. In obtem-*
nim venturum: hic habet, ille non habet.

Duntaxat

Atticis vocativus semper similis est nominativo, ut voce, sic & tono.

Excipe quarto,

Quòd in eadem declinatione omnium masculinorum laborum genitivus & dativus singularis, ut & dativus pluralis ultimam acciunt, genitivus pluralis, ut & genitivus & dativus duales ultimam circumfle-
ctunt: ut χεῖρ, χερὸς χερῖ· χερσί· χερσὶν· χερῶν· κλών
γαμῶν, κλών· κλώνι· κλώσι· κλώνοιν· κλώνων.

Quòdque idem accidit iisdem casibus dissyllabo-
rum γυνή & κύων: ut γυναικὸς· γυναικί· γυναι-
κοῖν &c. κυὸς· κυῖ· κυοῖν· κυῶν· κυσὶ.

Phocyl. Ἀρσεσιν ἐκ ἐπέοικε κόμη, χλιδά· ὃ γυναιξί. i. *Viros non decet coma, at mulieres decent capilli*
delicatiore.

Item quòd id ipsum contingit iisdem casibus no-
minum γόνυ, genu, & δόρυ, hasta, cùm patiuntur Me-
tathesin: ut γενὸς· γενί &c. δορὸς· δορί &c.

Præterea

Præterea quod idem accidit eisdem casibus nomi-
num μήτηρ, θυγάτηρ, quoties patiuntur Syncopen :
ut μηδὲς· μηδὲ μήτηρ &c. θυγατρός· θυγατρί &c.

Denique quod idem usu venit eisdem casibus ad-
jectivo um compositorum ab εἰς & ἐν· ut εἰς εἰς, μη-
δεῖς, ἐδ' ἐν, μηδ' ἐν, genitivus & dativus non εἰδ' ἐν, μηδ' ἐν, sed εἰδ' ἐνός, μηδ' ἐνός, εἰδ' ἐνί, μηδ' ἐνί &c.

Epictetus. Μηδέποτε δὲ πῶς * μηδ' ἐνός εἴπαυς, ὅτι
ἀπώλεσα αὐτὸ, ἀλλ' ὅτι ἀπέδωκα. Τὸ παιδίον ἀ-
πέβλεπεν ; ἀπεδόθη· τὸ χεῖρον ἀφ' ἑρρήθη ; ἐκ' ἐν καὶ τῷ-
το ἀπεδόθη. i. De nulla unquam re dicas, Perdi il-
lam, sed, Restitui. Puellus mortuus est ; Restitutus est.
Ager sublitus est ; igitur & hic restitutus.

* Vid. l. 1. c. 2. ar. 10. & c. 3. ar. 1 & 2.

Duntaxat

1 Genitivum dualem Ποῖα, inserto iorā, ποῖα
ποῖσι, pluralem Iones inserto ε ποῖα, ποῖσι, ut
ποδοῖν, ποδοῖν, pedum ; χερῶν, χερῶν, manuum.

2 Genitivus pluralis monosyllaborum δῶς, fax :
δμῶς, servus : δῶς, Trojanus : δῶς, animal lupo simile :
φῶς, homo : κεῖς, caput, sequitur regulas : ut δῶδων,
δμῶων, δῶων, φῶτων, κεῖτων.

Naumach Πολλῶν γρήες ἐπερξέ εὐκλίτα δώματα
φῶτων. i. Multorum hominum bene extructas domos
evertent.

3 Tantum Doris & horum genitivum pluralem
δωρῶσι, ut δῶδων, φῶτων.

3 Genitivus pluralis etiam omnium monosylla-
borum quorum rectus singularis circumflexitur, se-
quitur regulas, intellectas scilicet (ut semper intelligi
debent) cum additamentis : ut λῶς, lapidum, λῶων, φῶς,
lumina, φῶτων, παῖς, παῖδων, παῖς, πάντων.

Hippoth. Παῖδων κρατεῖν δ' εἰ τῶν νεωτέρων σοφός.
i. Oportet sapientes, pueros juniores cohibere.

Tantum

Duntaxat

Attici pro τινός, τινὲ dicunt τῷ, τῷ.

Hæc de excipiendis in declinationibus simplicium.

In declinationibus contractorum excipe

{	1 in omnibus simul.	}	sola.
	2 in prima		
	3 in tertia		
	4 in quarta		

1 In omnibus simul à regulis

Excipe,

Quòd, utcumque se habeat rectus singularis, casus contracti sequuntur doctrinam de accentûs ratione in contractione : de qua lib. I. cap. 14.

2 In contractorum primâ solâ

Excipe primò,

Quòd in illa substantiva polysyllaba in vocativo singulari tonum retrahunt : ut ὁ Ἑρακλῆς, ὦ Ἑράκλεες · ὁ Ἀπολλοφάνης, ὦ Ἀπολλόφανες.

Autor citatus à Stobæo. Πλεῖστ' εἰν φασι σε πᾶντες, ἐγὼ δὲ σε φημι πένεθαι. Χρῆσις γὰρ πλεῖστε μάρτυς, Ἀπολλόφανες. i. Omnes dicunt te divitem esse : ego verò dico, te esse pauperem. usus enim divitias testatur, O Apollophanes.

Excipe secundò,

Quòd idem faciunt & quædam adjectiva polysyllaba : ut ὁ καὶ ἡ συγγραμμὴς, ὦ σύγγραμμος.

3 In

3 *In contradietorum tertia*

Excipe,

Quod in illa vocativus singularis semper circumflectitur: ut ὁ βασιλεὺς, ὦ βασιλεῦ.

Quod etiam referendum est heteroclitum Ζεὺς, ὦ Ζεῦ.

Theog. Σὺν δ' ἐκράτῃ πάντων ἔσθ' ὑπάλον βασιλεῦ. i. *Tua, venò, O rex, potentia est omnium suprema.*

Duntaxat

Artici faciunt nominativo similem: ut ὦ βασιλεὺς. Quod faciunt etiam cum Ἄoles tum Dores: sed utrique utrumque παρεξυτονωῖτες: ut ὁ βασιλεὺς, ὦ βασιλῆ.

4 *In contradietorum quartâ à regula*

Excipe primò,

Quod in illa vocativus singularis semper etiam περιπαῖ: ut ἡ Ἀηλῶ, ὦ Ἀητοῖ. ἡ Γοργῶ, ὦ Γοργοῖ.

Theocr. Idyl. 15. Γοργοῖ, δὲς τῶν χέρε μοι. i. *Gorgo, da mihi munus.*

Excipe secundò,

Quod in illa Eustathius vult etiam accusativum pluralem semper περιπαῖσθαι ut ἡ σαπαρὰ, τὰς σαπαρὰς, non σαπαρῆς.

Haecenus de eis, quæ à regulis erant excipienda. Restant jam notanda quadam.

Nota igitur primò,

Quod autores, præcipuè Ποῖται, per Metaplasma mutant casum (imprimis dativum) secundum

ac terræ declinationis simplicium in casum quintæ, tono illuminata efficiunt, ac si descenderet à recto singulari quintæ. Sic pro ἀλκή ab ἀλκή (γεῖν) pro ὑσμίνη ab ὑσμίνη (πρᾶλιν) pro μελίκεραις ἀ μελί- κεραϊον (αἰματὺς) dicunt ἀλκί, ὑσμῖνι, μελίκεραις, ac si haberent rectum ἀλξ, ὑσμιν, μελίκερας.

Nota secundò,

Dores in quintæ declinationis simplicium numero plurali as finale producere, & inde voces, in communi dialecto περσέπειπας & περσάροξιν, in sua * παροξυσμῶν * ut communiter τήνας, αἰ- αντας, Doricé τήνας, αἰάντας.

Secund. lib. I. cap. 13. reg. 1 & 3.

Nota tertio,

Quòd adjectivi μέγας & μέγα casus ejusdem generis obliqui omnes (præter accusativum & vocativum singulares) ut & rectus cum dualis tum pluralis sequuntur illum, unde descendunt, rectum inusitatum μεγάλῳ & μεγάλῳ * ut μεγάλῳ, μεγάλῳ, μεγάλῳ &c.

Pythag. Πράττε μεγάλα, μὴ ὑπερχέμεθαι μεγάλῳ. i. Age res præclara, nihil interim pollicens magnifici.

Nota quarto,

Numeralia singulari carentia quem sortiuntur tonum, satis emergere ex eorum descriptione in Grammatica.

Nota quinto,

Tria illa pronomina recto carentia, ἐμαυτῇ, σεαυτῇ, αὐτῇ,

αὐτῶ, ἐαυτῶ per omnes casus ità tono affici, ac si descenderent à recto acutitono.

Dixitaxat

Apud Iones eadem omnia se habent, ac si orirentur à recto penacuto : ut ἐμῶν τέξ, ἐμῶν τέξω, σεῶν τέξ, σεῶν τέξω, ἐὼν τέξ, ἐὼν τέξω &c.

Nota sextò,

Iones etiam pronominum αὐτῶ & αὐτῶς casus omnes obliquos, ut & rectos cùm duales tum plurales ità inflectere & tono induere, ac si rectos singulares haberent ἑτέῳ, αὐτέῳ · ut τέξ, τέξω · αὐτέξ, αὐτέξω &c.

Nota septimò,

Quòd Attici, quoties pronominis vocalem ultimam mutant in iota, aut illi subscriptum iota ad latus affigunt, idem * ὁξυτονοῦσι. Sic pro τῶτο, ταῦτα, dicunt, cùm indicant, τότῃ, ταῖσι · sic etiam pro τέτω, τῶται.

Aristophanes in Ran's. Οἱ μοι, πόθεν μοι ταῦτα τὰ κακὰ ἐπεσέπεσε; i. Hei mihi ! unde mihi hæc mala acciderunt ?

De τῶτῳ pro τέτω vide exemplum regulæ quartæ capitis hujus libri decimi tertii.

* Quod etiam faciunt, cùm pronomini addunt iota. Vid. l. i. c. 17. reg. 1.

Nota octavò,

Nomina subsequētia partim ex hoc capite, partim ex primi libri capitibus 13 & 19 per omnes casus sic sortiri tonum.

Ἡ χεῖρ

Ἡ θυγάτηρ, τῆς θυγατέρος θυγάρις, τῇ θυγα-
τρί θυγατρί, τῷ θυγατρί. θυγατρία, ὡ θυγατρί,
τὰ ὡ θυγατρί. θυγατρί, τῶν θυγατρίων θυγατρίων,
αἱ θυγατρίες θυγατρίες, αἱ θυγατρίων θυγατρίων,
ταῖς θυγατρίσι, τὰς θυγατρίδας θυγατρίδας, ὡ θυγα-
τρίες θυγατρίες.

Γυνή, γυναικός, γυναικί, γυναικά, γυναι, γυναι-
κε, γυναικί, γυναικες, γυναικῶν, γυναιξί, γυναι-
κας, γυναικες.

Μήτηρ, μητέρα, μητέρα, μητέρα, μητέρα, μη-
τέρ, μητέρες, μητέρας, μητέρας, μητέρων, μητέροι, μη-
τέρας, μητέρες.

Ἡ σφαίρα, τῆς σφαίρας, τῇ σφαίρα, τῷ σφαίρα,
ὡ σφαίρα, τὰ ὡ σφαίρα, τῶν σφαίρων, αἱ ὡ σφαίροι,
αἱ σφαίροι, ταῖς σφαίραις, τὰς σφαίρας.

C A P U T 3.

*De accentu feminini & neutrius generis in re-
ctio singulari adjectivorum omnium.*

IN adjectivis (five sine nomina, five pronomina,
five participia) tonum masculini generis in rectio
singulari sequitur cum femininum tum neutrum:
i.e. quum vocidem aut diphthongum tonus occupat
in masculino genere rectio singularis, eandem, aut
eam, in quam mutatur, occupat, idque idem tonus
in eiusdem rectio cum feminino tum neutro: ut πο-
νηός, πονηός, πονηός. μέλας, μέλαινα, μέλας.
τύπλον, τύπλοσα, τύπλον.

Solummodo partim } Adde.
Excipe.

Adde in genere,

Quatenus generales accentuum leges patiuntur.

E

Adde

Adde in specie.

1 Quatenus patitur primi libri capitis secundi articulus septimus. Hinc ἡμισυς, *dimidius*, ἡμισυς, *dimidia*.

2 Quatenus ejusdem octavus : ut θήλυς, *femineus*, θήλυς, *fœminæ*.

3 Quatenus ejusdem decimus quartus : ut εἶς, *unus*, εἷν, *unum*.

4 Quatenus ejusdem libri capitis 13 regula prima : ut βέλτισθ, *βελτίστη*, ἡμέτερο, *ἡμετέρη*.

5 Quatenus ejusdem secunda : ut βραδύς, *tardus*, βραδέα, *tarda* : τιμής, *τιμῆν*, ἡonorabilis, *honorabile* : τυφθεῖς, *τυφθεῖσα*.

6 Quatenus ejusdem tertia : ut γυναικῖο, *γυναικεία*.

Hæc erant addenda. Sequuntur, quæ sunt excipienda.

^r a *Vid. idem caput in nota generali 3.* b *Vid. ibid.* c *Vid. ibid.*

Excipe igitur primò,

Quodd fœmininum genus duorum adjectivorum, nempe ἐλαχὺς *paucus*, λιγὺς *suavis*, sonum retrahit : ut ἐλάχιστα, *λίγιστα*.

Excipe secundo,

Quodd nominum adjectivorum, quorum masculinum (seu potius commune) genus exit in ων, neutrum, polysyllabum si sit, retrahit accentum : ut αἰμείων, αἰμῆνον, ἐχθίων, ἐχθιον. εὐδαίμων, εὐδαίμων.

Sophocles in Electra. Βελῆς γὰρ ἐδέν ὄσιν ἐχθιο κακῆς. i. Nam consilio malo nihil est odiosius.

Hesiod. teste Stobæo. Ὡς γῆρας, ὡς ἀπασιν ἀνθρώποις, ὡς Πόθεν, ὡς εὐδαίμων, εἶθ', ὅταν παρῇ.

ῥῆς,
bus es
Molesta.

Ἀχθνεῖν. i. O senectus, quàm cunctis homini-
Opata, tanquam biata! deinde, cùm ades,

Excipe tertio,

Quòd adjectiva composita in *ns*, quorum com-
mune est παρξύτονον, in neutro tonum etiam re-
trahunt: ut αὐτάρκης, αὐτάρκες. Σωήθης, σωήθες.

Menander. Τὸ Σωήθης ἔδαμῦ παρξύθιον. i.
Consuetudo nusquam est negligenda.

Excipe quarto,

Quòd adjectivum χαεῖς, ¹⁰⁷gratiosus; in neutro
(tamen si aliqui refragantur) accentum (interdum
saltem) retrahit.

Menand. Χάριεν ἔς' ἀνθρώπου, ἀν' ἀνθρώπου ἤ.
i. Gratiosa res est homo, si homo sit.

- Alius apud Stobæum. Λεωνίδας ἀκέσας ἐπιπικ-
ἀζειν τὸν ἥλιον τοῖς Περσῶν τοξόμασι, Χάριεν,
ἔρη, ὅτι καὶ ὑπὸ σκιᾷ μαχόμεθα. i. Leonides, audito, so-
lem Persarum telis obumbrari, Gratum, inquit, quoni-
am sub umbra pugnabimus.

CAPUT 4.

De accentu generis masculini in recto singulari
adjectivorum comparativi & superlativi gra-
dus.

Regula I.

Nomina adjectiva comparativi gradus in mas-
culino genere recti singularis, si in *ων* definant,
παρξύτονα sunt; si in *ος*, παρπαρξύτονα: ut
κρείων, βελτίων ἀλγώτερος, σοφώτερος.

Mezander. Ἀμαρτάνει ὃ καὶ σοφῶς πορώτερος. i.
Peccat etiam sapientissimus.

Regula 2.

Nomini adjectiva superlativi gradus in masculino genere recti singularis, polysyllaba si sint, sunt *μεγαραξύτερος*. sin dissyllaba, *μεγαλειώτατος* ut *σοφώτατος*, *πλάτος*.

Ætchylus. Ἐξω ὁργῆς πᾶς ἀνὴρ σοφώτατος. i.
Extra iram unusquisque sapientior.

1A

CAPUT 5.

De accentu recti singularis in nominibus substantivis, & masculini recti in positivo gradu adjectivorum.

Sectio 1.

Primó.

De accentu recti singularis in omnibus nominibus substantivis, & masculini generis in recto singulari positivo gradus adjectivorum constare potest ex Lexico; saltem sic potest, ut vix cuiquam possit ullo modo certius: ex Lexico, i. q. am, Henrici Stephani, ut etiam ex (ejus compendio) Lexico Scapulae.

Secundó.

Quemadmodum apud Latinos de omnium primarum mediarumque syllabarum quantitate ex regulis constare nullo modo potest: si nec apud Græcos ex regulis potest constare de accentu recti singularis in omnibus nominibus substantivis, aut recti masculini in positivo gradu omnium adjectivorum.

Tertio

Tertió.

Quæcunque nomina apud auctores frequenter occurrunt (plerique autem occurrunt frequenter) eorum toni ex mediocri autorum lectione addisci possunt: & eò nunc facilis; quia (ad multa quod attinet, ut non dicam p'eraque) in quæcunque alium eorum casum inter legendum incideris, ejus ductu nunc ad accentum recti singularis, secundi capitis luce præeunte, sicut per rivulum ad fontem, pervenire poteris.

Quartó.

Sciendum tamen, quòd sunt cum in substantivis, tum in adjectivis non pauca, quæ in significatione variâ habeant accentum varium: ut *βίβλις* vita, *βίβλος* arbor: *πονηρός* malus, *πόνος* laboriosus. Horum catalogum scripsit Cyrillus, si non potius Phileponus; qui conjungi solet cum Lexico Scapulae: quem consule.

Quintó.

Sciendum item, quòd dialecti etiam variæ sæpe variant tonum. V. G. Æoles accentum sæpe retrahunt: ut pro *καλός* dicunt *καλλός*. Diores in quibusdam in promoven: ut pro *φιλόσοφος* dicunt *φιλοσόφος*, pro *μόχθος* dicunt *μοχθός*. Attici in quibusdam retrahunt: ut pro *μωρός* *μωρός*, pro *διήτης* *διήτης*: in quibusdam in promoven: ut pro *ομοί* *ομοί* * *ο βόταρον βωτάρων*.

Sectio 2.

DE accentu recti singularis in nominibus, sicut apud Latinos de primarum mediarumque syllabarum quantitate paucae regulæ tradi possunt; & eadem parti in de substantivis, partim de adjectivis.

De substantivis.

Regula 1.

Substantiva monosyllaba generis neutrius, ut & generum aliorum per contractionem monosyllaba facta in recto singulari *ῥειπῶν* J. ut *πῦρ, παῖς, ῥῆς*.

Regula 2.

Substantiva quartæ declinationis contractorum sunt omnia ὀξύτονα. ut *λητῶ, αἰδώς*.

Regula 3.

Substantiva tertiæ contractorum in communi dialecto sunt ὀξύτονα, ut *Ἀχιλλεύς, Τυδεύς* in Dorica & Æolica *παρῥεύτονα*, ut *Ἀχιλλεύς, Τυδεύς*.

II. β. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίην, εἰς κοίραν ὅς ἐσσι, εἰς βασιλεύς. i. Non est bonum multorum imperium : unus dominus esto, unus rex.

Regula 4.

Verbalia in *μα*, orta à prima singulari perfecti passivi, polysyllaba si sint, sunt *παρῥεύτονα*, ut *ποίημα, μέλισμα*. si dissyllaba, * pro penultima quantitate *παρῥεύτονα*, vel *παρῥειπώματα* : ut *γράμμα scriptum, ῥῶμα vulnus*.

Euripides. — Παιδες ὅ χηνοὶ
Κόλῳ τὸ θησαύρισμα, τοῖς τεκοῦσί τ'
Ἀνάθημα βίῳ τε. i. — Liberi boni
Sunt pulcer thesaurus, parentibusq;
Ornamentum vitæ.

* Vide libr. I. cap. 13.

Regula 5.

Eorundem verbalium diminutiva sunt *παρῥεύτονα*.

ἐξύτονα· ut δωμάτιον *domuncula*, μελισμάτιον *can-*
tiuncula.

Regula 6.

Substantiva in ζα, formata ab adjectivis in ης, e-
tiam προπαρξυτονω· ut ευσέβεια, ἀλήθεια, πρi-
eias, *veritas*.

Duntaxat

Cum patiuntur Syncopen, παρξυτονα fiunt : ut
ὕγεια, per Syncopen ὕγεια, φιλοκέρδεια, φιλοκερδία,

Regula 7.

Substantiva in ζα, orta à verbis in δω, παρξυ-
τονω· ut δολεία *servituti*, πρεσβεία *legatio*.

De Adjectivis.

Regula 1.

Adjectiva in χθ, aptitudinem seu potentiam ad
aliquid agendum significantia ὀξυτονω· ut πε-
νελικός· ζητητικός.

Regula 2.

Adjectiva verbalia in ιθ παρξυτονα sunt : ut
γενεσις, λεκσις.

Regula 3.

Adjectiva composita à nomine & verbi præter i-
to medio, si passivè significant, προπαρξυτονα
sunt ; si activè παρξυτονα fiunt, si non & fiant sub-
stantiva : ut λαίβορθ, à populo nutritus, παβόλο-
νθ, à patre interfectus : λαοβόρθ populi nutritor,
πατρικόνθ patris interfector.

Sunt qui de accentu vetsti singulari in nominibus sub-
stantivis,

stantivis, & masculini recti in positivo gradu adj. Circorum & alias regulas tradunt, easdemq; quam plurimas, sed eas partim non veras, partim, vera ut sint, * adjec-tis vocabulis. Saepius, ut plurimum. Ferè semper. Hujusmodi autem regulis lector aut innititur, aut non innititur. Si innititur, ut non semper errit; tamen (quia xτi παλῖς non sunt) semper errori obnoxius erit, non parùm saepe errabit. Quòd si non innititur, aut innoxius sic periclitatur, minori cum dispendio celantur, quàm traduntur. Per universam quidem accentuum rationem ubicunque in una aliqua voce, aut toto aliquo genere usus quandam sibi assumpsit † libertatem, ibi haec voces, interdum, plerumque, ferè semper, & similes locum suum habent, eundemq; pernecessarium, ut, quòd libertas sit, & qua, & quatenus ab eo sibi assumpta, & proinde nobis indulta, intelligamus. A generali item regulà ubi dissidet aliqua species, ibi necessariò est subiurgenda exceptio, licet hac xτi παλῖς etiam neque sit, neque possit esse. Sed ubi horum neutrum occurrit, imò & ubi tam feliciter nos expedit Lexicon, ibi quàm plurimas regulas tradere, quibus lector quodammodo avocetur à Lexico, & cuncta alia autoritate, magis à certissimà; & tamen non dare illi, ubi tutus insistat, s; (ut mihi videtur) ludere, si non delude e; & non tam docere, quàm se-dicere.

* Vide Baillium.

† Scilicet tam non pin-gendi tonum, quàm pingen-

di, tam hunc, quàm illum, tam hîc, quàm illîc, tam non inclinandi, quàm incliuandi.

Odyf. γ. Ὅφρα καθέζομαι εἴπῃ ἔσθῃ, ἢ δ' ἐ-
παύσῃ. Ὁ ξείνῃ ἐμέθεν. i. ut sedens loquatur
ospes, & audiat me loquentem.

Tertiò de ἐμοί.

Quòd pro ἐμοὶ Attici dicunt ἐμοίγε.

Il. α. ————— Παρ' ἐμοίγε καὶ ἄλλοι,
Οἵ κ' ἐμὲ τιμήσουσι, μάλιστ' ὃ μῆλιστα Ζῆς. i. Apud
me & alii, Qui me honore afficient, imprimis verò
Jupiter consiliarius.

Quartò de νῶϊ,

Quòd pro νῶϊ dicunt { Attici (vocem contrahentes) νῶ.
Tum vocem tum { Doros ἄμμε.
tonum mutantēs { Aeoles ἄμμε.

Bion Idyl. γ. Εἴαρέ μοι τειρόθαλον ὀλω λυκάβαντι
παρεῖν, Ἀνίκα μήτε κρύθ', μήθ' ἥλιθ' ἄμμε
βαρύνει. i. Ver mihi jucundissimum toto anno adsit,
Quando neque frigus neque sol nos gravat, siue offendit.

Quintò de ἡμέϊς,

Quòd pro ἡμέϊς dicunt { murato, Iones ἡμέες.
tum mutato { Doros ἄμμες & ἄμες.
tum re- { Aeoles ἄμμες.
tracto

Sextò de ἡμεῖς,

Quòd pro ἡμεῖς dicunt { Iones ἡμέων.
Poëtæ ἡμείων.
Doros ἁμέων.
Aeoles { ἁμμεών.
ἁμμεών.

Septimò

Septimò de ἡμῖν,

Quòd pro ἡμῖν dicunt mutato

{	accen-	Poëtae ἡμῖν.
	tu,	Dores αἰμῖν.
	loco,	Attici ἡμῖν.
	& accentu & loco,	ἄμμι.
	Æoles tum	ἄμμιν.

Bion Idyl. 5. Εἰ μὲν γὰρ βιώτω διπλὸν χρόνον αἰμῖν ἔδωκε. i. Nam si vitæ nobis duo tempora dedisset.

Octavò de ἡμᾶς,

Quòd pro ἡμᾶς dicunt

{	Iones ἡμέας.
	Æoles (ut vult Cambd.) ἄμμας.

Excipe in secundo pronomine substantivo.

Primò de σοῦ,

Quòd pro σοῦ, unà cum voce mutato & tono

{	Iones σοῦ.
	At σοῦθεν.
	tici & per sync. σέθεν

Il. α. Φέσσερ' εἰμι σέθεν. i. Te sum præstantior.

Secundò de ὑμεῖς,

Quòd pro ὑμεῖς dicunt tono

{	mutato, Iones ὑμέεις.	{	ὑμεῖς.
	& retracto		Dores ὑμμεῖς.
	&		ἄμμι.
	mutato		Æoles ὑμμεῖς.

Il. α. Οὐτὶ μοι ὑμμεῖς ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων. Nequaquam mihi vos in causa estis, sed Agamemnon.

Tertiò de σοῶι vel σοῶ.

Quòd pro σοῶι vel σοῶ (vos duo) in totum mutato etiam vocabulo, dicunt Dores ὑμμε, Æoles ὑμμε, factum à plurali suo ὑμμεῖς, ὑμμεῖς.

Quartò

Quartò de ὑμῶν,

Quòd pro
ὑμῶν dicunt { Iones ὑμέων.
Poëtæ ὑμείων.
Æoles { ὑμῶν.
 { ὑμῶν.

Quintò de ὑμῖν.

Quòd pro
ὑμῖν dicunt { Poëtæ ὑμῖν.
 { ἄλλοι { ὑμῖν.
 { ὑμῖν.
Dores { ὑμῖν.
 { ὑμῖν.

Theocr. Idyl. α. ————— Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἐς
ὑστερον ἀδίων * ἀδῶ. i. Ego vobis & in poste-
rum dulcius canam.

* Doricè pro ἀδῶ. Vid. c. 8. in excep. 4. de modo indicativo.

Sextò de ὑμῶς,

Quòd pro ὑμῶς dicunt { Iones ὑμέας.
 { ἄλλοι ὑμῶς.
 { Doros ὑμῶς.

Theocr. Idyl. 2. Πάντας, καὶ περὶ ἐκείνους καὶ λαμπράδες
ἦλθεν ἐπ' ὑμέας. i. Omnino & bipennes & faces ve-
nissent ad vos.

Excipe in tertio pronomine substantivo.

Primò de ἔ,

Quòd pro
ἔ dicunt { Iones ἔο.
 { ἔοθεν.
 { Attici { & (per syncopen) ἔθεν.
 { Poëtæ (si credimus Cambd) ἔθεν.

Secundò de οἱ,

Quòd pro οἱ Iones, felicem Poëtæ dicunt ἔοι • ut
ἔοι-αὐτῶ, sibi-ipsi, apud Homerum.

Tertio

Excipe,

Quòd $\pi\epsilon\sigma\sigma\omega\iota$ } ex hyperdissyllabis unum, ut $\epsilon\kappa\epsilon\iota\nu\epsilon\varsigma$.
 } è dyssyl- } $\delta\epsilon\iota\nu\alpha$.
 } labis } $\epsilon\sigma\tau\iota$.
 } quatuor, } Poëtic. $\kappa\epsilon\iota\nu\circ$ } pro ϵ -
 } ut } Doric. $\tau\lambda\omega\circ$ } $\kappa\epsilon\iota\nu\circ$.

Secundò.

Accentum fœminini & neutrius generis in recto singulari pronominum adjectivorum docuit caput tertium.

Tertiò.

Rationem toni in omnibus aliis casibus pronominum adjectivorum docuit caput secundum.

C A P U T 7.

Accentuum ratio in omnibus personis verborum omnium cùm simplicium, tum compositorum, exceptâ secundâ singulari in modo imperativo, & primâ singulari in modis reliquis.

Accentum secundæ personæ singularis in temporibus modi imperativi, & primæ singularis in temporibus modorum reliquorum sequuntur reliquæ omnes personæ ejusdem modi & temporis per numeros omnes : hoc est, quæ vocalis aut diphthongus tonum obtinet in secunda persona singulari temporum modi imperativi, & in prima singulari temporum modorum reliquorum, eadem, aut ea, in quam mutatur, tonum obtinet, idque eundem tonum, in reliquis omnibus personis numerorum

rorum omnium: ut *τύχιω, τύχης, τύχει, τύχει-
τον, τύχειτον, τύχισμω, τύχισε, τύχισι.* *τυχω,*
τυχῆς, τυχῆ, τυχεῖτον, τυχεῖτον, τυχεῖμω, τυ-
πῆτε, τυποῦσι. Πάρημι, (*adsum*) *πάρει, πάρεσι,*
πάρετον, πάρετον, πάρεσμω, πάρεσε, πάρεσι.

Duntaxat partim { Adde,
Excipe,
Nota,

Adde in genere.

Quatenus licet per accentuum leges generales.

Adde in specie.

1 Quatenus licet per primi libri capitis secundi articulum septimum. Hinc *τέτυχα, τέτυχαμω, τέ-
τυμαι, τετύμω, α* accentu non mutato quidem,
translato verò, nè præcedat antepenultimam.

2 Quatenus per ejusdem capitis articulum octa-
vum. Hinc à *τυποῦ* fit *τυπέω*, tono à sede non
moro, ipso autem mutato, quia circumflexus non
cadit in antepenultimam.

3 Quatenus per ejusdem decimum quartum:
Hinc ab *ἔν* (*ibam*) fit *ἔς, ἐ* in singulari; sed in du-
ali *ἴτον*. in plurali *ἴμω, ἴτε, ἴς*, quia circumflexus
non cadit in syllabam brevem. Hinc etiam à *τυποῦ*
fit *τυπέω*, quia circumflexus non cadit nisi in syl-
labam naturâ longam.

4 Quatenus per primi libri capitis decimi tertii
regulam primam: *τύχις, τυχέω. ἔτυχις, ἐτυ-
χέτω*. in utroque exemplo accentus idem rema-
net; sed in primo promotus in syllabam sequentem,
in secundo etiam ultra proximè sequentem, quia
ultimâ

ultimâ productâ accentus nequit esse in antepenultima.

5 Quatenus per ejusdem capituli regulam secundam : ut τυποῖμῶ, τυποῖο, τυποῖτο. Locus toni idem est ; sed propter ultimam brevem acutus mutatur in circumflexum.

6 Quatenus per ejusdem tertiam : ut τυποῖν, τυποῖτω. Locus iterum idem : sed propter ultimam longam circumflexus mutatur in acutum.

Hæc erant addenda. Sequuntur excipienda.

Excipe { Generalis.
igitur { Specialis, nempe in peculiaribus
 quibusdam dialectis.

Generalis:

Excipe primò,

Quòd in imperativi medii aoristi secundo secunda persona tum dualis, tum pluralis accentum retrahit : ut τυποῦ, τύπεσθον, τύπεθε.

Excipe secundò,

Quòd in præsentis indicativi activi verborum regularium in *μι* tertia pluralis tonum non promoveret, mutaretque in circumflexum : ut τίθῃμι, ἵσθμι, δίδωμι, ζέλωμι, τιθεῖσι, ἰσῶσι, δίδωσι, ζέλῳσι.

Duntaxat

1 In dialecto Æolica sequitur primam singularem : ut τίθει, ἵσθει, δίδωει, ponunt, stant, dant. In Ionica etiam antepenultimam acuit : ut τιθέεσι, δίδόεσι. In Dorica acuit penultimam : ut τιθεῖν, ἰσάει.

2 Verbi ἀνῆμι (*spiro*) tertia pluralis etiam in communi dialecto refert primam singularem : ut ἀΐει *spirant*.

Excipe

Excipe tertio.

Quòd in præsentì indicatìvi modì verbi εἶμι (sum) secunda singularis non sequitur tonum primæ: ut εἶς & εἶ, es.

Excipe quarto,

Quòd, quoties prima singularis exit in μῶ, secunda ac tertia singularis, ut & secunda cùm dualis, tum pluralis atque etiam (nisi desit) pluralis tertia in verbis omnibus (etiam contractis ante contractionem) retrahunt tonum in syllabam priorem: ut ἐτύμῳ, ἐτύψω, ἐτύψω, ἐτύψαθ, ἐτύψαθε, ἐτύψαθ, τυποῖμῳ (* aoristus secundus) τύποισ &c. ἐκαθήμῳ, ἐκάθησο, ἐκάθησο &c. sedebam &c.

Eurip. Οὐκ ὄν δυνάω μὴ καμὼν ἐνδαιμονεῖν. i. Non poteris, non exantlatis laboribus beatus evadere.

Agatho. *Ολοῖθ' ὁ τοῖς ἔχουσι τ' ἀγαθὰ θορῶν. i. Percat qui divitibus invidet. Hic à *δυναμῶ, ὁλεῖ μῶ, sit δυνάω, ὁλοῖσ.

* A Caninio & Sylburgio dicitur aoristus (forsan rectius) χεῖνος. Et cum his ego loquor, quia hi apud nos sunt maxime in usu.

Duntaxat

1 Tempora in ῶ dissyllaba nec in illis personis tonum retrahunt, quippe non habentia quòd retrahant: ut πλάμῳ (aoristus secundus medius optativus verbi πλαῖμαι) πλάω, πλάωτο &c. δειμῶ, δειό, δειτο &c.

2 Tempora in μῶ desinentia, ante compositionē dissyllaba,

disyllaba, & à diphthongo aut longâ vocali incipientia, si nec extra compositionem augeri soleant, nec composita augmentum in initio habeant, tum composita nec in illis personis tonum retrahunt: ut ἦμιλν (ab ἦμαι *sedco*) *sedebam*, καθήμιλν, *desidebam*, καθῆσο, καθῆτο, καθῆσον, καθῆθε, καθῶτο, non καθησο, κάθητο &c.

Demosthenes. Καθῶτο ἐν Μακεδονίᾳ. i. *Desidebant in Macedonia.*

3

Tempora exeuntia in μιῶν ante compositionem disyllaba, & à diphthongo aut vocali longâ incipientia, & augeri solita, si composita in medio augeantur, tum composita & in illis personis sequuntur etiam regulam: ut ἦσμιῶν (ab ἔζομαι *sedco*) *sederam*, καθῆσμιῶν, καθῆσο, καθῆσο &c. ὤρμιῶν (ab ὄρομαι) *excitatus eram*, ἐνώρμιῶν, ἐνώρσο, ἐνώρσο &c.

Il. α. Καὶ ῥ' ἀκέεσσα καθῆσο ἐπὶ γνάμψασα φίλον κῆρ. i. *Et tacita sedit reprimens charum cor.*

Ibidem. Ἄσβεσθ' ὃν ἄρ' ἐνώρσο γέλας μακάρεσσι θεοῖσι. i. *Immensus autem visus excitatus est inter beatos deos.*

4

Quorumcunque temporum prima singularis exit in μιῶν, eorum tertia persona pluralis Ionica imitatur illam primam: ut κεινοίμιῶν, *accuser*, κείνοιντο, *accusentur*. Ionicè κεινοῖατο· ἀκάχημιῶν (ab ἀκάχημαι) *tristabar*, ἀκάχωντο, *tristabantur*, Ionicè ἀκάχέατο, & Poëticè ἀκαχέατο.

5

Præterea in communi dialecto quædam optativi modi tempora in μιῶν etiam hyperdisyllaba, nec in illis personis tonum retrahunt.

Nimirum

Nimirum

1 In optativo medio cū barytonorum tum contractorum futurum secundum : ut τυποίμην, τυποῖς, τυποῖτο, τυποῖτεν &c. δεποιίμην, δεποιῖς &c.

2 In contractorum optativo passivo perfectum & plusquamperfectum, licet de hoc controversetur : ut πεποιήμην, πεποιῖς, πεποιῖτο &c.

3 In optativo passivo verborum in μι tum præsens & imperfectum, tum perfectum & plusquamperfectum : ut διδοίμην, διδοῖς, διδοῖτο &c. δεδοίμην, δεδοῖς &c.

Haftenus exceptum generalius. Specialius etiam in peculiaribus quibusdam dialectis excipiendum est.

Excipe igitur in Bæotica & Æolica :

Primò,

Quòd Bæoti & Æoles in sua tertia plurali aoristorum passivorum modi indicativi, nisi tonum in prima syllaba reperiunt, eum, quousque per leges generales licet, retrahunt : ut pro ἐκλάνθη, ἐκλάνθη, ἐτέλεωσαν, ἐμίχθησαν dicunt ἐκλάνθεν, ἐκλάνεν, ἐτέλεωθεν, ἐμίχθεν.

Secundò,

Quòd iidem idem etiam faciunt in tertia plurali præteriti imperfecti indicativi activi verborum regularium in μι. Sic pro ἐτίθεισαν, ἐδίδουσαν dicunt ἐτίθεν, ἐδίδον.

Excipe in Dorica,

Quòd Dores aoristorum personas tertias in αν & ου παροξύτονοις ut pro ἐτύψαν, ἐλάβον, dicunt ἐτύψαν, ἐλάβον.

Excipe

Excipe in Attica & aliis,

Primò de verbo εἶμι,

Quòd, negligentes primam singularem, in præsentis indicativi persona secundâ singulari Atticî dicunt ἐν & ἔξ, in secunda & tertia duali Ποῖτα ἦ-
σον & ἔσον & ἔτον, in tertia plurali Iones ἔασι, Æ-
cles ἐυτι.

Epigram. Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ βαλαντιάδοι ἀν-
δρες ἔασι. i. *Multi in Arcadia homines sunt, qui*
glundibus vescuntur.

Secundò de verbo ἵμι & ἵεμαι, mitto, mittor.

Pro ἵεσι (mittunt) Iones dicunt ἵασι, Atticî ἔξ-
σι, pro εἶν Atticî ἔων.

Ἀφέωντά σοι ἀμάρτια. i.
Remissa tibi sunt peccata.

Hactenus de eis, quæ erant excipienda. Sequuntur
quæ sunt notanda.

Nota igitur primò,

Verborum in μι quasdam personas quandoque re-
periri, quæ deducuntur non ab ipsorum primâ sin-
gulari, sed à persona prima inusitata verbi inusitari
contracti vel tarytoni. Sic verbi παρτίθηναι tertia
singularis est non tantùm παρτίθῃσι, sed & παρ-
τίθει, & (per synopen) παρτίθει, ab inusitato πα-
ερίθει. Sic κέων pro κέιν, & ἐκέρλο (& sine
augmento κέρλο) pro ἐκέρλο, jacebant, ab inusitatis
personis κέομαι, ἐκέρμαι.

Nota secundò,

Et contrà verborum in ω quasdam personas in-
terdum

terdum occurrere, imprimis tertiam singularem presentis indicativi activi, formatas non ab illorum primâ singulari, sed à persona inusitata inusitati verbi in *μι*.

Sic verborum *νόω*, *φιλέω*, tertia singularis est non tantum *νόει*, *φιλέει*, & per contractionem *νοῖ*, *φιλεῖ*, sed etiam *ν-ησι*, *φίλησι*. Sicut etiam *ἀνέχω*, *φέρω*, *βείθω*, in tertia non tantum *ἀνέχῃ*, *φέρῃ*, *βείθῃ*, sed etiam (tono verò in illis quidem nec specie, nec sede variato) *ἀνέχῃσι*, *φέρῃσι*, *βείθῃσι*.

Odyf. τ. in laudem boni regis.

Ἐυδικίας ἀνέχῃσι, φέρῃσι ἢ γαῖα μέλαινα
Πυρὸς καὶ κελύδας· βείθῃσι ἢ δένδρεα καρπῶ.
Τίλησι δ' ἐμπαῖδα μύλα· θάλασσα ἢ πᾶρεχ' ἰχθύς
Ἐξ ἐουγεσίης· Ἀρέῳσι ἢ λαοὶ ἔω' αὐτῶ. id est,
Justitias tuetur, fert verò terra nigra

Tri-ica & hordea; gravantur autem arbores fructu;
Pariunt verò validos fetus oves, & mare suppediat
pisces (li, sub ipso.

Ex recta administratione. Bene autem vivunt popu-

Hujusmodi autem tertiæ singulares usurpantur
χτ' τὸ Ἰβύκον λεγόμενον γῆμα. i. p. τ. figuram, quæ
appellatur Ibycus, idè quòd Ibycus Poëta hoc lo-
quendi genere plurimum usus est.

Vid. Eustath. in Od. η.

CAPUT 3.

De accentu secundæ singularis modi imperativi,
& primæ singularis reliquorum modorum in
verbis simplicibus.

Regula 1.

SECUNDA singularis in | De Persona monosyllaba.
modo imperativo, ut & prima in modis reliquis,
fi

si monosyllaba & longa sit, circumfleatur; si monosyllaba & brevis, acuitur: ut ἔ, δοῦ, mitte, pone: δῶ, posuero, ἴω, eram: δές, δός, pone, da.

Regula 2.

De persona dissyllaba. | Secunda singularis in modo imperativo, ut & prima singularis in modis reliquis, si dissyllaba sit, habet accentum in penultima, illum verò * pro syllabarum quantitate vel acutum vel circumflexum: ut εἶμι, νάλο, εἶχον, habebam, ἔχον, ἔαμι: τύπτε, τύπον, τύψαι· σῶζε, σῶσον, σώσαι.

Phocyl. Μισθὸν μοχθήσαντι δίδου, μὴ θλίβεις πένητα. i. Mercedem ei qui operatus est, da, nē preme pauperem.

Idem. ——— Σῶσον δὲ ἀπείσατον ἄνδρα. i. Virum desertum serva.

* Vid. lib. 1. c. 2. art. 12. & cap. 13. reg. 2.

Regula 3.

De persona hyperdissyllaba. | Secunda singularis in modo imperativo, & prima in reliquis hyperdissyllaba, si ultimam corripit, παραξύτονθ est, sin producat ultimam, παξύτονθ· ut ἔχθαιρε, λόγισον, λόγισαι, ἔχθαίρω, λογίζε.

Pythag. Μηδὲ ἔχθαιρε φίλον σὸν ἀμαρτιάδθ· ἐνεκα μικρῆς. i. Nē sis amico tuo inimicus peccati parvi causā.

Duntaxat ad duas has posteriores regulas quod attinet, excipe cū de secunda singulari in modo imperativo tum de prima in reliquis.

Et quidem de utraque $\left\{ \begin{array}{l} 1 \text{ conjunctim.} \\ 2 \text{ disjunctim.} \end{array} \right.$

De utraque conjunctim excipe,

Quodd in verbis contractis utraque, utcunque se habuerit ante contractionem, in contractione paret regulis de contractione, de quibus lib. I. cap. 14. ut βοῶν, βοῶ, βοῶμαι, βοῶμι.

Duntaxat etiam post contractionem

1 Poëta, modò ο, modò ω inferentes, à regulis contractionis revocant ad regulas jam propositas: ut ἀλάς (εἴτα) ἀλῶ, πηδάω (ῥαλίω) πηδῶ, τρυγᾶομαι (ῥαλίω) τρυγῶμι, Poëticè ἀλώ, πηδάω, ῥαλίω.

2 In contractorum secunda idem faciunt etiam Iones, inserto ε: ut ὀρῶ, video, βοῶμι, clamem, Ionicè ὀρέω, βοέωμι.

4 In eadem Æoles, tonum partim mutant, partim retrahentes, revocant etiam ad regulas jam traditas: ut ὀρέω, per contractionem ὀρῶ, Æol. ὀρω.

Disjunctim & figillatim excipe.

De secunda singulari in modo imperativo

Primò,

Quodd illa in aoristo secundo medio semper ᾤει-
παῖ. ut τυποῦ, παγοῦ, ἰδοῦ vide. Nam ἰδε (vide)
adverbium est.

Duntaxat

1 Τέρος, à ἴεσμαι, παροξυτονεί.

2 Et aliorum verborum aoristus secundus me-
dius

dius Æolicus: ut pro πυθῶν sciscitare (Doricè πυθεῖν) Æoles dicunt πυθήδω.

Secundò,

Quodd illa in trium verborum aoristo secundo activo ὄξυτονῶ· ut * ἐλθέ, veni; εὑρέ, inveni; εἰπέ, dic; ut & (quod Syracusanè dicitur pro εἰπέ) εἰπὼν.

Eurip. Σὺ δ' ἐλθέ, καὶ σήμῳον Ἀργείοις τάδε. *Tu veni abi, & declara Argivis hæc.*

Theocr. Εἰπὼν τί τὸ καινόν. i. Dic, quid novi sit.

* Vid. l. 1. c. 2. art. 10. & c. 3. art. 1. & 2.

Tertiò,

Quodd Atticis idem fit in eodem tempore verborum λαμβάνω, & εἶδω· ut λαβέ, ἰδέ.

Aristoph. ἰδέ, λαβέ· ὡς δὲ i. Ecce, cape; appone.

De prima singulari in modo indicativo

Excipe primò,

Quodd εἰμί sum, & pro eo Doricū εἰμὶ, εἰμὶ, dico, & pro ec, ἡμί, ὄξυτονῶ.

Excipe secundò,

Quodd in illo modo cujuscunque conjugationis futurum secundum, quintæ etiam primum in voce activa ultimam, in media penultima n circumflectunt: ut τυπῶ, σελῶ, τυποῦμαι, σελοῦμαι.

Duntaxat

I In futuro secundo medio quinque verba sunt: μετὰ ὄξυτονῶ, nimirum βίομαι (& per epenthese, βιόμαι) νίωμαι, νέομαι (per crasin νοῦμαι, & Doricè

Doricè νεῦμαι) revertar, πίομαι, bibam, ἔδομαι, e-
d.m, φάγομαι, idem, nisi quod Poëtæ interdum pro
φάγομαι habent φαγῶμαι, & pro πίομαι, πῖῶμαι.

Thcog. Εἰ πίομαι, πανὶνς δυσκοφθῶρι ἔμελιδαίνω
Οὐδ' ἐχθρῶν. i. Si bibero, paupertatem animo perni-
ciosam non curo, Neque inimicos.

2 Aliorum etiam verborum futurum secundum
medium, sicut & primum verborum quintæ conju-
gationis Poëtæ pro arbitrio, revocantes ad regu-
lam jam traditam, antepenacuunt: ut pro ἀλῶμαι,
saliam, ἄλομαι, pro δρᾶμοῦμαι, curram, δράμομαι:
unde in compositione fluit illa tertia singularis Epi-
gram. l. r. Καὶ νεχὺς εἰς ζῶων χῶρον ἀναδράμε]. i.
Et defunctus ad vivorum regionem recurret.

3 Æoles futuris quintæ conjugationis activis
in ρῶ, mediis in ρῶμαι inferentes σ, secundum re-
gulas πρῆτινα παρεξύτονα, media περπαρεξύτονα
reddunt: ut τερῶ, τερῶμαι, Æolicè τέρσω, τέρσομαι.

4 Iones futurorum in ῶ & οῦμαι, inserto ε,
tonum mutant & retrahunt: ut τυτῶ, σελῶ, τυ-
ποῦμαι, σελοῦμαι, Ionicè τυπέω, σελέω, τυπέομαι,
σελέομαι.

Excipe tertio,

Quod Attici futurum primum activæ vocis in
ισω & ἄσω, mediæ in ἴσομαι & ἄπομαι, syncope fa-
ctâ, mutant illud à penacuto in περπαρώμενον, hoc
ab antepenacuto in περπερπαρώμενον: ut νομίσω, νο-
μίσομαι, existimabo, ἐλάσω, ἐλάσομαι, abigam, Atticè
νομιῶ, νομιῶμαι, ἐλῶ, ἐλῶμαι.

Aristoph. Ἐξελεῶ σ' εἰς κόρυκας. i. Expellam te ad
coruos, pro ἐξελάσω ab ἐξελαίω.

Sic Plato. Διαβίῶ τὸν πολιμόν. Transmittam
βηνίην, pro διαβιβάσω.

Excipe quartò,

Quòd in modo indicativo Dores futuri primi cuiuscunque conjugationis in voce activa ultimam, in medio penultimam circumfleatunt: ut δώσω, δώσομαι, ἀρπάξω, ἀρπάξομαι, dabo, eripiam; Doricè δωσῶ, ἀρπαξῶ, δωσοῦμαι, ἀρπαξοῦμαι, & δωσεῦμαι, ἀρπαξεῦμαι.

Theocr. Idyl. d. Αἴγχι τέ τοι δώσω δίδυμα τέκον ἐς βίς ἀμέλξαι. i. Capramq; tibi dabo gemellos enixam, quam ter mulceas.

Excipe quintò,

Quòd iidem (Dores) pro ἔσονται ab εἰμὶ dicunt ἔσομαι, & ἔσεύμαι.

De prima singulari in modo optativo

Excipe

Quòd, quodcunque tempus in quacunque dialecto in modo indicativo vocis activæ περιπαῖ, idem tempus in eadem dialecto in hoc modo ejusdem vocis περιπεριπαῖ.

Hinc

1 In communi dialecto, quintæ conjugationis futurum primum, cuiuscunque conjugationis futurum secundum peninflectitur: ut παρῶμι, παρῶμι (severo) παρῶμι (edero) παρῶμι fugero.

2 Futurum etiam primum * quorundam verborum Atticum similiter penultimam circumfleat: ut νομιῶμι (*xistimavero) ἐλῶμι, abegero.

* Quorumnam, vid. excep. 3. de prima singulari in modo indicativo.

3 Idem etiam facit cujuscunque conjugationis futurum primum Doricum: ut τυφῶμι, δωσῶμι.

De prima singulari in modo subjunctivo

Excipe primo,

Quòd in illo modo, verborum in μι præsens acti-
vum, omnium verborum uterque aoristus passivus,
ut & uterque aoristus activus Doricus πεισῶν)·
ut τιθῶ, ἰσῶ, ponam, stem; τυφῶ, τυπῶ, verberer;
σπλάσῶ, ἀδῶ, (saliam, placeam) Dor. pro σπλά-
σω, ἀδῶ.

Duntaxat

1 Eadem omnia (exceptis aoristis activis) Iō-
nes, inserto ε, revocantes ad regulam, παροῦτο-
νοῦσιν· ut τιθέω, ἰσέω, τυφθέω, τυπέω· & tum Po-
ëtæ, inserto etiam ι, τυφθείω, &c. &, verso η in
η, τυφθήω, &c.

2 In tertia verborum in μι Poëtæ ante ω aliud
ω inserentes, præsens ad regulam revocant: ut δι-
δῶ, dem, Poëticè διδῶω.

Excipe secundo,

Quòd in eodem modo perfectum & plusquam-
perfectum passivum cùm verborum contractorum,
tum verborum in μι, horum etiam præsens passivum
πείσῃ)· ut πεποιῶμαι, τεθῶμαι, τιθῶμαι.

CAPUT 9.

*De accentu secundæ singularis modi imperativi,
& primæ singularis modorum reliquorum in
verbis compositis.*

SECTIO I.

De secunda singulari in modo imperativo.

Regula 1.

SECUNDA singularis in modo imperativo, ante compositionem monosyllaba, in compositione penacuitur: ut ἔ, mitte, δοῦ, pone, χροῦ, habe, δὲς, da, in compositione ὤρεσσε, admitte, ὤρεσθε, appone, παρέρχε, præbe, seu exhibe, ἔπειθε. redde.

Phocylides. ὦν σοι ἔδωκε θεὸς, τέτων χεῖρ' ὄνι
ἔργα. i. *Quæ tibi dedit Deus, ex eis præbe egeni.*

Pittacus. Πάρεχ' ἀλάθηκας λαβὼν δικάως ἀπὸ
δῶ. i. *Deposita accepta justè restitue.*

Regula 2.

Eadem ante compositionem dissyllaba, si ultimam corripit, in compositione evadit περπαρεξύ-
τον: ut ἔλθε veni, τείνονε tende, σκέψαι, mæde, in
compositione ἐσελθε, ἐκίχνον, ὀπίσκει, καλὰ
μαθε &c.

Epictet. c. 36. Ἄνθρωπε, πρῶτον ὀπίσκει, ὅπως οἶν
ὅτι τὸ ἔργον, εἶτα καὶ τὴν σεαυτοῦ φύσιν καλὰ μαθε,
εἰ δυνάσῃς βασάσαι. i. *Homo, primum considera, res
qualis sis; deinde naturam tuam, an ferre possis, explora.*

Regula

Regula 3.

Eadem, si ante compositionem vel dissyllaba sit, cum ultima producta, vel hyperdissyllaba, in compositione mutet nec tonum nec locum toni: ut τύπῃ ἀνιτύπῃ, αἰεὺ ἀφαιεὺ, ἀγωνίζε ἀλεγωνίζε, ἐγχεον (ωίγχεον).

Zeno. ——— Μὴ πρὸς χάριν Ἀκί, ἀφαιεὺ ὃ κολάων παρρησίαν. i. Nequid ad gratiam Audias, sed assentatoribus os obstruas.

Phocylides. Κτλῶθ δὲ λῶ ἐχθεῖο πείρη καὶ ὁδῶ, (ωίγχεον. i. Si inimici iumentum cadit in via, unā eleva.

Excipe

Duo; nimirum ἐπλάθῃ (obliviscere) ἀφίκε (deveni) ἀ λαθοῦ late, & ἰκεῖν veni.

Sectio 2.

De prima singulari in modis reliquis.

Regula 1.

Prima singularis in reliquis modis, si ante compositionem vel hyperdissyllaba sit, vel dissyllaba ultimam producens, vel monosyllaba, in compositione se habet, sicut ante compositionem habebat: ut ὄρυξά fodi, ἐξώρυξά effodi; σταθῶ statutus sim, καλὰ σταθῶ constitutus sim; δῶ dem, ἀπὸ δῶ reddam.

Excipe

Monosyllabam ἔω: ut καλὰ ἔω contineam.

Regula 2.

Prima singularis in reliquis modis ante compositionem dissyllaba, si ultimam corripit, in compositione est *πρῶτα ἐξ ὅτου* Θ. ut εἰμι, *sum*, πάρημι *adsum*: εἶμι *vado*, ἀπείμι *abeo*: δῶμαι *datus sim*, καλῶμαι *innotus sum*: ἴδον, ἔχον, ἔλκον (*Poëticè sine augmento pro* εἶδον, εἶχον, εἶλκον) εἰσίδον, ὑπείρεχον, ἔξελκον.

Palladas. Γῆς ἐπέβην γυμνός, γυμνός θ' ἰπὸ γαῖαν ἀπείμι, Καὶ τὲ μάτῳ μοχθῶ, γυμνὸν ὀρεῶν τὸ τέλθ' : *Terram conscendi nudus, nudusq; subibo*: *Quid frustra sudo, funera nuda videns?*

Excipe primò,

Ἔχον *habui*, tenui, in compositione *πρῶτόχον*, ἀρπῆς, *πρῶτόχον*, *πρῶτοκυρῆν* &c.

Excipe secundo,

Αὐτὰ & præterita modi indicativi dissyllaba peninflexa: quippe quæ & in compositione, non retracto tono, primam singularem * peninfectunt: ut ὤγων, ἀνῶγων, unde II.ξ.

— Τῷ ἔ θεός ἄλλθ' ἀνῶγεν,

i. *Quam non Deus alius aperuit*; ὤσα (ab ὠθείω, pello) ἀπῶσα, unde II.φ.

— Ἀπῶσεν ὀχῆας. i. *Retrussit obices*: εἶδον, καλεῖδον. εἶχον, ὑπερεῖχον. εἶλκον, ἐξείλκον. ἦκα, Ἰωῆκα & ἐσωῆκα. ἴγμαι, σφίγμαι.

* Bailins & Varennius sic hoc tradunt, ut etiam tempus præsens includant: de quo tamen verum non est: ut verò sit, excipiunt καίμαι, ut ποσείμαι. Sed quid tum fiet com-

positis verbi εἰμι, quæ sunt 20. plūs, minūs? Dicendūmi ἀνίμι (ascendo) καλῖμι (descendo) &c? Minimè gentium: sed ἀνίμι, κατέμι, &c.

Euripides.

Euripid. Οὐ νῦν καλεῖδον πρῶτον ἀλλὰ πολλὰ-
 κς, Τεταχθεὶς ὁρῶ ὡς ἀμύχανον φέρει. i.
 Non nunc primum perspexi, sed saepe, Asperam i-
 ram quantæ molis sit ferre.

Duntaxat

1 Eadem, cum composita augmentum habent
 in initio & non in medio, sequuntur regulam: ut
 ἐκάθεδον, λῶοργον. unde illud Xenophontis, Ὡς
 ἑκάστος λῶοργον. i. ut singuli aperuerunt.

2 Eorundem aliqua, quæ augmentum nullum
 habere solent, interdum etiam regulam sequuntur:
 ut ἰζον, ἐπιζον, unde ἐπιζε (insidiebat) apud Etymo-
 logum; ὦπα, ἔξωπα, unde ἔξωσε (expulsi) Actuum
 Apostol c.7.v.45.

3 Idem etiam plerumque faciunt, cum præposi-
 tionis, cum qua componuntur, ultima, quæ elidi so-
 let, non eliditur: ut εἶκον, cedebam, εἶξα, cessi, ὑπό-
 φκον, ὑπόφξα.

4 Idem etiam facit in compositione αἶδα. ut
 Κυνοῖδα, conscius sum, ἔξοῖδα, κάτοῖδα, compertum
 habeo.

CAPUT IO.

De accentibus temporum modi infinitivi in ver-
 bis omnibus tum simplicibus tum compositis.

Regula 1.

TONum primæ personæ singularis illius, unde
 formantur, temporis modi indicativi sequuntur
 modi infinitivi tempora hæc, nimirum

1 Præsens tempus verborum omnium præter-
 quam

quam activæ vocis verborum in μι : ut τύπῳ, τυπῶμαι, ἴσται, τύπῃ, τύπῃσθαι, ἴσασθαι.

2 Aoristus secundus medius : ut ἐτυπέμην, ἐδόμην, τυπείσθαι, δόσθαι.

3 Futura omnia : ut τύψω, τύψῃ * τυθήσομαι, τυπήσομαι, τετύψομαι, τυθήσεσθαι, τυπήσεσθαι, τετύψεσθαι * τετυῦμαι νικᾶν, Poëticè τέρεμαι, Ionice περίομαι, Æolicè τέρσομαι, in infinitivo communiter τέρεισθαι, Poëticè τέρεσθαι, Ionicè τέρπεισθαι, Æolicè τέρσεσθαι. Δικάσω, Doricè δικάσῶ, Atticè δικάω, in infinitivo communiter δικάσειν, Doricè δικάσειν, Atticè δικάν.

Herod. Οὐτ' ἔφη δικάν ἔτι. i. *Dixitq; se non amplius judicaturum.*

Regula 2.

Aoristus secundus activus verborum in ω πείσῃ * ut παύειν, τυπῇ, δαπῇ.

Regula 3.

Aoristus primus medius in verbis omnibus παρ᾽ ἐξυτονεί * ut ποιήσασθαι, τύψασθαι.

Pythag. Μηνὶ ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὀμμασι παρσθῆξασθαι, Πεῖν ὅπ' ἡμεῖνων ἔργων τοῖς ἑκασον ἐπέλθης. i. *Nè somnum mollibus in oculis recipito, Priusquam diurnorum operum unumquodque ter percensueris.*

Regula 4.

Reliqua omnia infinitivi modi tempora habent accentum in penultima, illum verò pro penultimæ quantitate acutum vel circumflexum ; nimirum cum Aoristus primus activus & uterque passivus, tum verborum in μι aoristus secundus activus, & præ-

sens

sens in voce activa, tum perfectum & pluꝛquam-
perfectum verborum quorumlibet in voce qualibet :
ut τυῖσαι, ἰδρῶσαι · τυφλιῶσαι, τυπλιῶσαι · δουῶσαι,
σιῖσαι, θείναι · ισάναι, ἰέναι, ἔῃ · τελευτέναι, τελευτέ-
ναι, τελεύθαι, μεμνήσθαι.

Xenoph. de Cyro. Οὐτ' ἀεισήσειεν, ἔτε δὲ πανή-
σθε, πρὶν ἰδρῶσαι. i. Neque pranderet, neque cœna-
ret priusquam sudasset.

Solummodo, ad has regulas quod attinet,

Partim { ab illis excipe,
 { de illis nota.

Excipe generalius,

Quodd præsens tempus in verbis contractis, siue in
i delinat, siue in ai, post contractionem paret re-
gulas de contractione : de quibus l. r. c. 14. ut τελέω,
τελέομαι, in infinitivo τελῶν, τελέεσθαι, sed
contractione factâ τελῆν, τελῆσθαι.

Duntaxat

1 Contracta in αῖν & αῖσθαι apud Poëtas, inserto
α, redeunt ad tonum primæ singularis præsentis in-
dicativi non contracti : ut ἐλάειν (ab ἐλάω) abigere,
ὑποτρῶσθαι (ab ὑποτρῶσμαι) devitare, Poëticè ἐ-
λάειν, ὑποτρῶσθαι.

Phocyl. Ἀλλὰ γὰρ κακουργὸν ὑποτρῶσθαι
ἀνάγκη. i. Sed oportet maleficum necessariò devitare.

2 Contracta in εῖσθαι Iones, verso ei in ea simili-
ter revocant ad regulam : ut τελῆσθαι, ἐξελῆσθαι,
Ionicè τελέασθαι, ἐξελέασθαι. Vid. lib. 1. cap. 11.
not. 3. in exemplo tertij gradus.

F 5

3 Contractorum

3 Contractorum in εῖν Dorez, mutantēs vocem, prout mutant & * barytona in εῖν, circumflexum mutant in acutum : ut ἐπιτελεῖν perficere, ὀπιτελέω.

4 Contracta in ν Iones, Attici, Dorez & Poëtici, immutantes vocem, prout immutant & * barytona in ν, circumflexum mutant similiter in acutum : ut ἀερώ, Ionicè ἀερόω, Atticè & Doricè ἀερόωμαι, Poëticè ἀερόμεναι.

Solummodo contracta in εῖν Iones interdum sic mutant, ut mutatione factâ penultima non corripatur : unde & cum illi accentum non mutant : ut ἀλεξεῖν, ἀλεξήμεν.

5 Contractorum in ν Æoles unâ cum voce mutant & tonum, & toni locum : ut φιλεῖν amare, γέλαν ridere, ὑψοῶν evehere, Æolicè φίλω (& φίλεις) γέλωις, ὑψοίς & ἰψοίς.

* Vid. excep. 4. de desinentibus in ν.

* Vid. excep. 1. de desinentibus in ν.

Specialis.

De temporibus desinentibus in ν.

Primò,

Quòd temporum desinentium in ν Iones, * quoties libet, sublato è diphthongo ι vel υ, & με ante ν inserto, si παρξέυτονα fuerint, tonum promouent, si παρξάμωρα, circumflexum in acutum mutant : ut θηράειν, venari, θηράέμεν, φάγειν, φάγέμεν, edisse.

* Interdum quidem in contractis in εῖν aliter faciunt, ut & in temporibus in εῖν non contractis, sicut in excep. 3.

Pindarus. Κερδέων ὃ καὶ μέτρον ἑξεδέμετο. i.
Lucorum oportet certum modulum sectari.

Secundò,

Quòd eadem ab Ionibus alterata Attici & Do-
 re, tum adito αι, ut & Ποῦτα tum postea, inserto
 μ, anacpenacuunt: ut ἑξεδέμετο, Atticè & Doricè
 ἑξεδέμεται, Poëticè ἑξεδέμεται.

Tertiò,

Quòd ἀειπαῖμα in εν non contracta Iones in-
 terdum, inferentes ε, penacuunt: ut τυπεῖν, φα-
 γεῖν, τυπέειν, φαγέειν.

Phocyl. Μέσσω μὲν φαγέειν καὶ πίνειν. μυθολογεῖν τε.
 i. Mensurā quādam ede & bibe, & fabulas narra.

Quartò,

Quòd Dores pro more suo è desinentium in ειν
 syllaba ultima tollentes iota, tonum ᾗς ἀειπα-
 μαίων mutant in acutum, ᾗς παρεξυτόων * inter-
 dum in circumflexum: ut φαγεῖν, φαγῖν. δῖώκειν,
 δῖώκεν.

* Interdum dico. Vid. lib. 1. cap. 13. reg. 2. in excep. 1.

Quintò,

Quòd Aeoles, ut contractorum, iὰ & nonnun-
 quam barytonorum ἀειπαῖμων, exeuntium in ν,
 tonum & mutant & retrahunt: ut λαβεῖν, accepiße,
 Æolicè λάβειν.

Item de temporibus exeuntibus in αι.

Excipe primò,

Quòd tempora desinentia in ται (excepto aoristo
 primo

primo activo, cum definit in *vai*) penultima correpta (si prius correpta non sit) & mutato *vai* in *μυ*, Iones, utunque ea se prius habuerint, *παρεξυτονούσιν*, Attici etiam & Dores, tum addito *αι*, *παρεξυτονούσιν* * ut *δοῦναι*, *τραφῦναι*, dedisse, nutritum esse, Ionicè *δόμην*, *βαφῆμην*, Atticè & Doricè *δόμηναι*, *βαφῆμηναι*.

Duntaxat

Aoristorum passivorum penultima interdum in hac mutatione non corripitur; unde & tum Iones nec tonum mutant: ut *τραφῦναι*, *βαφῆμην*.

Excipe secundo,

Quod *ἀειπαῶμεθα* in *ἔειπαι*, non contracta, Iones inserto *ε*, sublatóque *ι*, *πρεπαρεξυτονούσιν* * ut *δαίεσθαι*, Ionicè *δαίεσθαι*.

Theocr. *Αὐτοῖσιν ναῦταισιν ὁιομήκοις δαίεσθαι*.
i. *ipsis nautis putantibus se morituros*.

Excipe tertio,

Quod *Æoles* in verbis quintæ conjugationis, quæ in perfecto indicativo activo mutant e futuri primi in *αι*, perfectum & plusquamperfectum infinitivi modi passivi, mutato *αι* in *ο*, *παρεξυτονούσιν* * ut *τείρω*, *τεῖω*, *τέταρκα* * *μείρω*, *μεῖω*, *μέμαρκα*, in infinitivo passivo communiter *τέλειρθαι*, *μεμάρθαι*, *Æolicè* *τέτορθαι*, *μέμορθαι*.

Excipe quarto,

Quod iidem *Æoles* perfectorum & plusquamperfectorum, communiter exeuntium in *έρθαι*, tonum iidem retrahunt: ut *ἐγρηγέρθαι* (ab *ἐγρηγόςθαι*, inquit Eustathius, *ἐγρήγορκα*, *ἐγρήγορμαι*) *Æolicè* *ἐγρήγερθαι*,

Iliad. κ. Φθίγγεο δ' ἦκεν ἰνῶα, καὶ * ἐγρήγορεθαι
 ἄνωχθι. i. Dic, quocunque iueris, & vigilare jube.

Haecenus fuerunt excipienda. Sequitur notandum.

* Sic habetur in exemplaribus probatissimis.

Nota igitur,

Quodd in temporibus modi infinitivi compositio
 tonum nunquam aut mutat, aut è loco removeret :

* ut χεῖν κατὰ χεῖν, κείδαι περ κείδαι, εὐρεῖν ἐξέρ-
 ρεῖν, εἶδ' παρῖναι.

Philemon. Πάντ' ὕδιν ἐξέρρεῖν, εἰ μὴ τὸν πόνον
 φάγη τις. i. Licet omnia invenire, modò quis laborem
 non fugiat.

Anisthenes. Ὡπερ αἱ ἐταῖραι τ' ἀγαθὰ πάντα
 εὐχοντο τοῖς ἐρεσάις παρῖναι, πλὴν τοῦ καὶ φρονή-
 σεως· ἔγωγε καὶ οἱ κ' ἄλλοι, οἷς βιώσιν. i. Quomodo
 meretrices omnia bona optant adesse amatoribus præ-
 ter intellectum & prudentiam : sic & adulatores eis,
 quibuscum versantur.

* Vid. cap. 11. in nota marginali in except. 6.

CAPUT II.

De accentibus participiorum.

1 Rationem tonorum in omnibus casibus partici-
 piorum, præterquam in recto singulari, docuit
 hujus libri caput secundum.

2 Accentum scemini & neutrius generis in re-
 cto singulari participiorum docuit caput tertium.

3 Participia in masculino recti singularis imi-
 tantur

tantur tono (cum quod ad * sedem, tum quod ad speciem attinet) primam personam singularem illius temporis verbi, unde formata sunt: ut τὸ πῶ, τὸ πῶν, τυπῶ, τυπῶν, εἰμι, ὦν.

* Insidenit etiam vocali, aut illi in quam mutatur.

Solummodo partim { Adde.
Excipe.
Nota.

Adde in genere,

Quatenus licet per accentum leges generales.

Adde in specie,

1 Quatenus per primi libri capitis secundi articulum septimum: ut τὸ πῶμαι, τυπῶμαι.

2 Quatenus per ejusdem libri capitis decimi tertii regulam primam: ut ἐξάρυξα, effodi † ἐξορύξας, effodiens, seu, qui effodit.

† Vid. lib. I. cap. 13. notâ generali 6.

Excipe primò,

Quòd præsentis temporis participium in verbis contractis post contractionem paret regulis de contractione: de quibus lib. I. cap. 14. ut τελέων (à τελέω) contractione factâ, τελῶν.

Duntaxat

Hujusmodi contractum participium, ortum à verbo secundæ conjugationis contractorum, apud Poëtas, post syllabam brevem ο, post longam ω inserto, redit ad tonum primæ singularis præsentis indicativi

indicativi non contrahitur: ut λαμπέω (à λαμπέ-
τάω) *splendens*, ὄρων (ab ὀρέω) *videns*, πηδών
δών (à πηδάω) *saliens*, μαιμῶ (à μαιμάω) *prope-
rans*, Poëticè λαμπέδων, ὀρέων, πηδών, μαιμῶν.

Excipe secundo,

Quod participium perfecti & plusquamperfecti
temporis passivum semper παρῆξτοναι. ut à σε-
σόφισμαι, τέτυμμαι, σεσορισμῆθαι, τέτυμῆθαι.

Phocyl. Βέλτερον ἀλκήνι ἐὼν σεσορίσμεθαι
ἀνὴρ. i. *Vir sapiens robusto est præstantior.*

Duntaxat

Æoles abjecto augmento idem παρῆξτονοῦσι.
Sic pro βεβλημῆθαι, δεδεγμῆθαι, ἐπιαμῆθαι, ἐφ-
θιμῆθαι, dicunt βλήμῆθαι, δέγμῆθαι, κιάμῆθαι,
φθίμῆθαι.

Excipe tertio,

Quod participium perfecti & plusquamperfecti
temporis cum activum tum medium semper ὄξυτο-
ναι. ut τέλειως, τέλειπας, ἐσηκώς.

Amph' s. Ἐπὶ τῷ μαθήματι ἐσηκώς νοῦς
Αὐτῷ λέληθε παρῆξτων τὰς (ὕμνοισι). i. *Mens ejus
(scil. artificis) defixa in artis studio clām & sine sensu
prætervehitur calamitates.*

Duntaxat

Æoles & in his accentum retrahunt, interdum e-
tiam σ mutato in ν. ut τέλειως, Æolicè τέλειων. ἐ-
σώς, βεβώς (per syncopen pro ἐσηκώς, βεβηκώς) Æ-
olicè ἔσως, βέβως.

Excipe

Excipe quartò,

Quòd in participio aoristus secundus actīvus, & uterque passivus etiam ὄξυτονεῖ. ut τυπὼν, δείς, δῖς, τυφθεῖς, τυπείς.

Sorades. Σοφοκλῆς ῥᾶγα * φαγὼν σαφυλῆς πνιγείς τέθνηκε. i. Sophocles acino uva deglutito suffocatus interiiit.

* Vid. lib. 1. cap. 2. art. 10. & cap. 3. art. 1. & 2.

Excipe quintò,

Quòd etiam præsens temporis participium tum verbi κίω, tum omnium verborum in μι activum etiam ὄξυτονεῖ. ut κιδὼν vadens, ιδὼν vadens, τιθεῖς, ισθῖς.

Duntaxat

1 Penacutitur ἴπας, sciens, ab ἴσημι, ἀγάγας, ducens, formatum (meo iudicio) ab inusitato ἀγάγηνμι, & γήεας, senescens, ab antiquo γήρημι.

2 Ἔολες hīc etiam tonum retrahunt: ut pro τιθεῖς, φιλεῖς, νοεῖς, dicunt τίθεις, φίλεις, νόεῖς.

Excipe sextò,

Quòd participium compositum, deductum à tempore, in quo compositio tonum retraxit, non sequitur tempus compositum, sed simplex: ut * εἰμι ὦ, παρῆμι παρῶν, non παρών.

Æschylus. "Α δ᾽, παρῶν φρονίζε, μὴ παρῶν ἀπῆς. i. Qua opus sunt, præsens cura, nē præsens sis absens. Haftenus excipienda. Sequitur notandum.

* Verba modi infinitivi & participia hoc habent commune quòd neque Prosthesi, neque compositio eorum tonum unquam retrahunt.

Nota

Nota igitur,

Participia nonnulla verbis adscribi, quæ revera ab illis non formantur, sed à tempore inusitato alijs verbi inusitati.

Sic verbi θνήσκω participium præsentis temporis est non modò θνήσκων paroxytonum, sed & τεθναὶς oxytonum; sed formatum ab inusitato τέθνημι, ut & ποῖς, φιλεῖς ab inusitatis νόημι, εἴλημι.

Sic κεκλήγων, κεκλήγοιτο (apud Homerum) clingens vel latrans, refertur ad κλάζω, quod tamen necesse est fiat à κεκλήγω, licèt prorsus inusitato.

CAPUT 12.

De accentibus præpositionum.

PRÆPOSITIONES omnes (exceptis, a quæ accentum nullum habent) ὀξύτονοι. ut ὑπέρ· περί· ἐνί· &c.

Sofiares. Θνήσκει ^b ὑπὲρ πατέριτο. i. Pro patria movere.

Orpheus de Deo. — Ἐξ ὑψαυτὸ κραίνει περί πάντ' ἐνὶ τάξει. i. Ex alto imperat supra omnia in ordine.

^a Quæ habeant nullum, v.l. 1. c. 4. art. 6.

^b Vid. lib. 1. cap. 2. art. 10. & c. 3. art. 1. & 2.

Excipe primò,

Quòd, cùm per anastrophen casualibus suis vocibus postposituntur, tum tonum retrahunt: ut Ἡ-ερχλέως πέει, de Hercule, θεῶν πάρα, à diis.

Theognis.

Theognis. Ἐδλὼν μὲ γὰρ ἀπ' ἐδλὰ διδάξεαι. i.
A bonis bona discas.

Duntaxat

1 Cùm inter præpositionem sic postpositam & verbum alia vox interponitur, tum * interdum tonum retinet non retrahit: ut Τῷ δὲ ὅττι Τυδεΐδης ὤρω.

Cùn præponitur adjectivo, quod cohæret cum substantivo, cui sic postponitur, tum nec tonum semper retrahit. *Vid. wint. not. in Hes. p. 14.*

II 6. 531. Ἠγαγεν ὁ Εὐρύπης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήνης. i. *Duxit ex Ephyra à fluvio Selleente.*

3 Præpositiones ἐνὰ & διὰ propter † nullam anastrophe non trahunt.

4 Æoles, qui in cæteris orationis partibus toties tonum retrahunt, in præpositionibus utcuq; postpositis nunquam retrahunt.

* Sed non (quod innuit Bailius) semper. V. exem. prius.

† Nè co-incidant cum ἄνα, ὁ rex, & δία, Jovem: si Bailio credimus.

Excipe secundo,

Quòd, cùm per apocopen usurpantur ἀνὰ pro ἀνάστα, ἀπὸ pro ἀποθεν, vel pro ἀπὸς, ἐνὶ, ὅττι, μὲν, ὡς, πάλιν, ὑπὸ pro ἐνεσι, ἐπὲς, μέτεσι, παρὰ, παρὲς, ὑπὲς, tum etiam tonum retrahunt: ut ἀνα, surge, ἀπὸ πατρίδος, procul à patria, & ἀπο abest, ἐνὶ inest, ἐπὶ inest, μέτα versatur inter, παρὰ adest, πέρα superest, ὑπο subest.

Proverbium. Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτη. i. *Sponde; præstò verò est detrimentum.*

CAPUT 13.

De accentibus adverbiorum.

Regula 1.

Adverbia orta ab adjectivorum genitivis pluralibus (oriuntur autem innumera) sequuntur accentum originis suæ: ut αἰχρῶν, καλῶν, βραδείων, ταχέων, αἰχρῶς, καλῶς, βραδείως, ταχέως.

Sophocles. Ζῆν αἰχρὸν αἰχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσι. i. Turpe est honesto loco natis turpiet vivere.

Isocrates. Βελδὺ μὲ βραδείως, ἐπιτέλει δὲ ταχέως τὰ δόξαίᾳ. i. Consulta quidem tardius, vigas velocius perfice, quæ ex consilio decreveris.

Duntaxat partim { Excipe,
Nota,

Excipe primò,

Αὐτάρκως, sufficienter, κακοήθως, malignè, deducta à genitivis αὐταρκῶν, κακοηθῶν. nisi velimus hos genitivos debere potius penacui, sicut * ἐυήθων, ὠνήθων, à quibus & similia adverbia, ἐυήθως simpliciter, ὠνήθως pro more.

* vid. lib. 1. c. 14. reg. 2. excep. 3.

Excipe secundò,

Quòd Doræ omnia hoc genus adverbia, in dialecto communi περιπαρώμενα, in sua παροξύτονοι: ut καλῶς, σοφῶς, Doricè κάλως, σόφως.

Excipe tertιò,

Quòd iidem multa, in communi παροξύτονα, in sua

sua πεπῶσι. Sic pro πάντως, ἔτως, αὐτομάτως, dicunt παντῶς, ἔτῶς, αὐτομαλῶς.

Haftenus excipienda.

Nota,

Quòd Iones adverbia, in dialecto communi deducta à genitivis contractis, in sua ab eisdem deducunt ante contractionem: ut ἀληθέων, ἀτρεκέων, communiter ἀληθῶς, ἀρεκῶς, Ionicè ἀληθέως, ἀρεκέως.

Phocyl. Μὴ πῖνε τάχιστα, πρὶν ἀτρεκέως πέρας ὄψεσθαι. i. Nè citò credas, priusquam exitum perspexeris.

Regula 2.

Nomina adjectiva neutra adverbiascentia (saepè numerò autem adverbiascunt idque tum singularia, tum pluralia) quod ad tonum attinet, non mutantur: ut ταχύ, ἡδύ, τάχιστα, ἡδιστα, celere, suave, celerissima, suavissima, sunt adjectiva; sed sunt & adverbia, sonantia celeriter, suaviter, celerissime, suavissime.

Excipe

Attica quaedam: qualia sunt ἀληθές (verè) ὀπίτηδες (idoneè, de industria) ab ἀληθές, ὀπίτηδες, verum, idoneum.

Theocr. Idyl. 7. Ὡς ἐργάμην ὀπίταδες. i. Sic dixi de industria.

Regula 3.

Adverbia exeuntia in θεν & θι imitantur tonos originis suæ: ut γαῖν terra, γαίνθεν è terra, ἀγεῖς ager, ἀγεῖθην & ἀγεῖθι ex agro, γῆ γῆθεν.

Γῆθεν πρὸς αὐτὸν τὸν θεὸν καὶ πατέρα. i. A terris ad ipsum Deum & patrem (proficiscor) inquit amicitia ad hospitem apud Cyrum Theodorum.

Duntaxat

Duntaxat adde

Quatenus licet per leges generales toties jam inculcatis. Hinc enim ab ἀρχὴ fit ἀρχῆθεν, à principio; à πῦ (unde) πύθεν, unde; à πᾶν omne, πάντοθεν undique, in omnibus tōni loco retento, sed in primo acuto mutato in circumflexum, in duobus posterioribus circumflexo mutato in acutum.

Regula 4.

Adverbia Attica in ἰ desinentia ὁξυτονουῶ· ut νῦν· δδεῖ· ἐνθαδῖ. Atticè pro νῦν, δεῦρε, ἐνθαδῖ· δε, nunc, hūc, hīc.

Aristoph. Χωρεῖτε δδεῖ καὶ μάχεσθε τῷ τῷ. i. Accedite hūc, & cum boi homine pugnaite.

Regula 5.

Adverbia verbalia in εον παρξυτονουῶ· ut λέ-
ξιέον, dicendum est, γεγραπῖέον, scribendum est.

Plato, ut citatur à Theodoro. Κακῶν καὶ αἰτίων φάσαι τὸν θεὸν ἀγαθὸν ὄντα, διαμαχηῖέον παντὶ βότῳ. i. Omni modo pugnandum est, ne Deus, qui bonus est, dicatur causa malorum.

Socrates, ut citatur à Stobzo, Οὔτε ναῦν δέ-
νους ἀγκυεῖν, ὅτε βίον ἐν μιᾷ ἐλπίδι ὁρμίσέον. i.
i. Neque navem ignea anchora, neque vitam unicā spe
fulam esse oportet.

CAPUT 14.

De accentibus conjunctionum.

Conjunctio dubitativa ἀεὶ (num) περιεσπᾷ, ἢ
 Illativa verò παρεξυτοει.

Xenoph. in 4. πρὸς Ἀπομνημονισμάτων. Ἄνθρώ-
 ποις ἢ ἀεὶ εἶναι, ὃν ἂν τις τρόπον βέλεῖ, χεῖναι ;
 Οὐκ. i. Num hominibus uti licet, quo quis modo velit ?
 Non.

Phosidippus, vel (ut alii volunt) Crates. Ἦν
 ἀεὶ πᾶντων τόδε λαῖον ἢ χεῖναι Μήπολε,
 ἢ δανεῖν αὐτίκα τι κλοῦμον. i. Hoc igitur est omni-
 um optimum, vel nunquam natum esse, vel natum statim
 emori.

De reliquarum conjunctionum, sicut etiam adverbio-
 rum reliquorum tonis partim facilius, partim certius
 ex usu constare potest, ut ex Lexico, quam ex ullis
 praeceptis.

F I N I S.

Evolvi, hunc libellum *Ἐξ*
Ὀρθοτομίας inscriptum. Quod alii
in eo approbârunt, comprobo.
Tractatus quidem acutus; Autor
gravis; labor circumflexus. Qua-
re in communem Græcæ linguæ
studiosorum usum & utilitatem

Imprimatur.

Edoardus Martin

ex Aedibus Londinensibus.

Id. Jan. 1629.